everything I know about ~~parties~~, ~~dates~~, ~~friends~~, ~~jobs~~, ~~life~~, love

dolly alderton

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

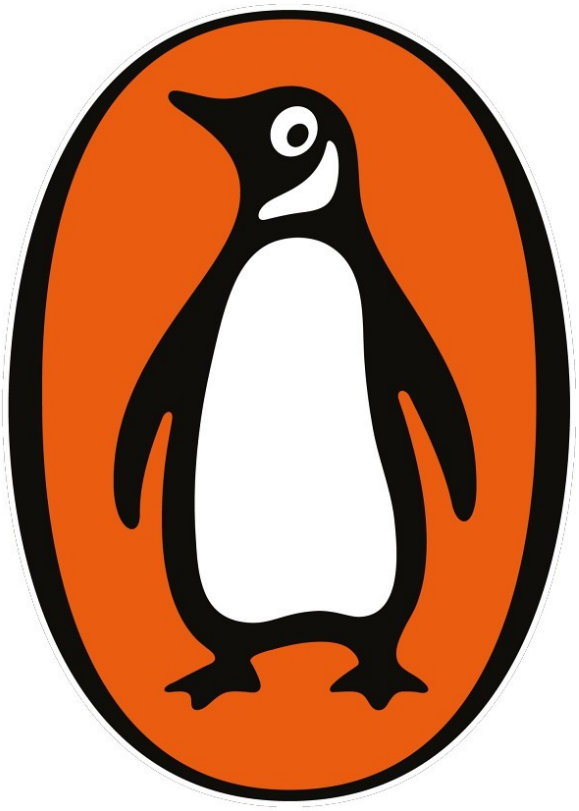
Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
https://t.me/cevirigilleryorum

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.
Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.
Sevgiler.
Çevirigiller Ekibi.

Dolly Alderton

AŞK HAKKINDA BİLDİĞİM HER ŞEY

İçindekiler

Gençken Aşk Hakkında Bildiğim Her Şey

Erkekler

Kötü Randevu Günlükleri: On İki Dakika

Kötü Parti Günlükleri: UCL Salonları, Yılbaşı Gecesi, 2006

Bir Hellraiser Leamington Spa'ya Gidiyor

Tarif: Akşamdan Kalma Mac ve Peynir

Kötü Randevu Günlükleri: Ealing'de Ana Cadde Üzerinde Bir Otel

Kötü Parti Günlükleri: Cobham, Yeni Yıl Arifesi, 2007

Biraz Şişman Olmak, Biraz Zayıf Olmak

Yirmi Bir Yaşımda Aşk Hakkında Bildiğim Her Şey

Bektaşi Üzümü Aptallığı: Üçüncü Tekerlek Olarak Hayatım

Korktuğum Şeyler

Yeniden Björn Olmak

İnsanların Söylediği En Sinir Bozucu Şeyler

Uncool Camden'ın Uncool Kızları

Tarif: Baştan Çıkarıcının Dil Balığı Meunière

Tarif: Can't Be Arsed Dondurmalı Elmalı Pizza

'Hiçbir Şey Değişmeyecek'

Kötü Randevu Günlükleri: 300 Sterlinlik Restoran Faturası

Kötü Parti Günlükleri: Camden'daki Evim, Noel, 2014

Yemek tarifi: Kulüp Sandviçinden Atıldım

Kötü Randevu Günlükleri: Sabahın Bir Yarısı, Tamamen Ayık Bir Öpüşme

Yirmi Beş Yaşında Aşk Hakkında Bildiğim Her Şey

Erkek Arkadaşa Sahip Olmak İçin Nedenler ve Erkek Arkadaşa Sahip Olmamak İçin Nedenler

Tottenham Court Road ve Amazon'dan Bok Sipariş Etmek

Haftalık Alışveriş Listesi

Floransa

Tarif Çırpılmış Yumurta

Ev Arkadaşım India'nın Onun Yerine Geçerek Telefonundan Göndermeme İzin Verdiği Mesajlar

Terapistim Diyor ki

Heartbreak Otel

Gurulandım

Yeterli

Yirmi Sekiz Yılda Öğrenilen Yirmi Sekiz Ders

Eve Dönüş

Yirmi Sekiz Yaşında Aşk Hakkında Bildiğim Her Şey

Teşekkür

Penguen'i takip et

Florence Kleiner için

Gençken Aşk Hakkında Bildiğim Her Şey

Romantik aşk tüm dünyadaki en önemli ve heyecan verici şeydir. Gerçek bir yetişkin olduğunuzda buna sahip değilseniz, başarısız olmuşsunuz demektir, Tıpkı 'Bayan' yerine 'Bayan' olduğunu fark ettiğim, kıvırcık saçlı ve etnik takıları olan pek çok resim gibi.

Çok sayıda insanla çok sayıda seks yapmak önemlidir ama muhtemelen en fazla on kişiyle.

Londra'da bekar bir kadın olduğumda son derece zarif ve ince olacağım, siyah elbiseler giyip martini içeceğim ve erkeklerle sadece kitap tanıtımlarında ve sergi açılışlarında buluşacağım.

Gerçek aşkın işareti, iki erkeğin senin için fiziksel kavgaya tutuşmasıdır. Tatlı nokta, kan akması ama kimsenin hastaneye gitmek zorunda kalmamasıdır. Bir gün bu bana da olacak, eğer şanslıysam.

Bekaretinizi on yedinci doğum gününüzden sonra, ancak on sekizinci doğum gününüzden önce kaybetmeniz önemlidir. Gerçekten, sadece bir gün önce olsa bile sorun değil, ancak on sekizinci yaşınıza hala bakire olarak girerseniz asla seks yapamazsınız.

İstediğiniz kadar insanla öpüşebilirsiniz ve bu sorun değil, hiçbir anlamı yok, sadece pratik.

En havalı çocuklar her zaman uzun boylu, Yahudi ve arabası olanlardır.

Büyük erkekler en iyi türdür çünkü daha sofistike ve dünyevi olurlar ve ayrıca biraz daha az katı standartlara sahiptirler.

Arkadaşların erkek arkadaşları olduğunda sıkıcı olurlar. Bir arkadaşın erkek arkadaşının olması, ancak sizin de bir erkek arkadaşınız varsa eğlencelidir.

Arkadaşınıza erkek arkadaşı hakkında *hiç* soru sormazsanız, eninde sonunda onu sıkıcı bulduğunuzu anlayacak ve ondan bahsetmeyi bırakacaktır.

Hayatın biraz ilerleyen ve biraz yaşadıktan sonra evlenmek iyi bir fikirdir. Mesela yirmi yedi yaşında.

Farly ve ben asla aynı erkekten hoşlanmayacağız çünkü o Nigel Harman gibi kısa ve arsız erkeklerden hoşlanırken ben Busted'daki Charlie Simpson gibi maço ve gizemli erkeklerden hoşlanıyorum. İşte bu yüzden arkadaşlığımız sonsuza dek sürecek.

Hayatımdaki hiçbir an, Lauren ile Sevgililer Günü'nde St Albans'taki o tuhaf barda konser verdiğimiz ve 'Lover, You Should've Come Over' şarkısını söylediğim ve Joe Sawyer'ın en önde oturup gözlerini kapattığı kadar romantik olmayacak çünkü daha önce Jeff Buckley hakkında konuşmuştuk ve aslında o beni tam olarak anlayan tanıdığım tek erkek ve
nereden geldiğimi.

Hayatımda hiçbir an Sam Leeman'ı öpmeye çalıştığım ve onun benden uzaklaştığı ve benim yere düştüğüm an kadar utanç verici olmayacak.

Hayatımdaki hiçbir an, Will Young'ın eşcinsel olduğunu açıkladığı ve bu konuda iyiymişim gibi davranmak zorunda kaldığım, ancak onayım için bana verilen ve birlikte yaşamımızı yazdığım deri kitabı yakarken ağladığım kadar yürek parçalayıcı olmayacak.

Erkekler onlara kaba şeyler söylemenizden gerçekten hoşlanırlar ve çok nazik olduğunuzda bunu çocukça ve havasız bulurlar.

Sonunda bir erkek arkadaşım olduğunda, başka hiçbir şeyin önemi kalmayacak.

Erkekler

Bazıları için ergenlik dönemlerini tanımlayan ses, bahçede oynayan kardeşlerinin neşeli çığlıklarıydı. Bazıları içinse çok sevdikleri bisikletlerinin zincir şakırtısı, tepeler ve vadiler boyunca aksayarak ilerleyişiydi. Bazıları okula yürürken duydukları kuş seslerini ya da oyun alanındaki kahkaha ve tekmelenen futbol toplarının sesini hatırlayacaktır. Benim içinse AOL çevirmeli internetin sesiydi.

Şimdi hala hatırlayabiliyorum, nota nota. Tenekemsi ilk telefon bipleri, yarım bağlantıyı işaret eden cılız, yarım kalmış ses dalgaları, bir miktar ilerleme söyleyen yüksek bir nota, iki aşındırıcı düşük gümbürtü, biraz beyaz vızıltı. Ve sonra sessizlik en kötüsünü atlattığınızı gösteriyordu. "AOL'a hoş geldiniz," dedi yatıştırıcı bir ses, 'O' harfinin yukarı doğru çekimi. Ardından, "E-postanız var. Acı dolu zamanın daha çabuk geçmesine yardımcı olmak için odanın içinde AOL çevirmeli bağlantısının sesiyle dans ederdim. Balede öğrendiğim şeylerden bir rutin koreografisi oluşturdum: bip seslerinde bir *plié*; gümbürtülerde bir *pas de chat.* Her gece okuldan eve geldiğimde bunu yapıyordum. Çünkü bu benim hayatımın soundtrack'iydi. Çünkü ergenliğimi internette geçirdim.

Küçük bir açıklama: Ben banliyöde büyüdüm. İşte bu; açıklaması bu. Ben sekiz yaşındayken, ailem bizi Islington'daki bir bodrum katından çıkarıp daha büyük bir eve taşımak gibi acımasız bir karar aldı.
Stanmore'daki ev; Jubilee hattının son durağı ve Kuzey Londra'nın en uzak sınırında. Şehrin boş bir kenarıydı; partideki bir eğlenceden ziyade eğlencenin bir .

Stanmore'da büyüdüğünüzde ne şehirli ne de taşralı olursunuz. Ministry of Sound'a gidip 'g'lerini düşüren ve Peckham Rye'daki şaşırtıcı derecede iyi Oxfams'lardan alınmış havalı vintage kıyafetler giyen havalı çocuklardan biri olmak için Londra'nın çok dışındaydım. Ama Chilterns'den de o kırmızı yanaklı, vahşi, taşralı gençlerden biri olamayacak kadar uzaktaydım.
Eski balıkçı kazakları giyiyor, on üç yaşındayken babalarının Citroën'ini kullanmayı öğreniyor, kuzenleriyle birlikte yürüyüşe çıkıyor ve ormanda asit alıyorlardı. Kuzey Londra banliyöleri kimlik için bir boşluktu. Her evi süsleyen peluş halılar gibi bej rengindeydi. Sanat yoktu, kültür yoktu, eski binalar yoktu, parklar yoktu, bağımsız mağazalar ya da restoranlar yoktu.
Golf kulüpleri ve Prezzo şubeleri ve özel okullar ve araba yolları ve kavşaklar ve perakende parkları ve cam çatılı alışveriş merkezleri vardı. merkezler. Kadınlar aynı görünüyordu, aynı şekilde inşa edilmişti, arabaların hepsi aynıydı. Tek ifade biçimi, homojenleştirilmiş varlıklara para harcamaktı - kış bahçeleri, mutfak eklentileri, dahili navigasyonlu arabalar, Mayorka'ya her şey dahil tatiller.
Golf oynamadığınız, saçınıza röfle yaptırmak istemediğiniz ya da bir Volkswagen galerisine göz atmadığınız sürece yapacak hiçbir şey yoktu.

Bu durum özellikle de annenizin sizi yukarıda bahsettiğim Volkswagen Golf GTI ile gezdirme insafına kalmış bir gençseniz geçerliydi. Neyse ki en iyi arkadaşım Farly vardı ve bisikletle üç buçuk mil ötedeki çıkmaz sokağıma kadar geliyordu.

Farly hayatımdaki diğer tüm insanlardan farklıydı ve hâlâ da öyle. On bir yaşındayken okulda tanıştık. O benim için çok farklıydı ve hala da öyle. Benim tam karşımda. O esmer; ben açık tenliyim. O biraz fazla kısa; ben biraz fazla uzunum. O her şeyi planlar ve programlar; ben her şeyi son dakikaya bırakırım. O düzeni sever; ben dağınıklığa meyilliyimdir. O kuralları sever; ben kurallardan nefret ederim. Egosu yoktur; sabah yediğim tostun sosyal medyada (üç kanalda) yayınlanmasını gerektirecek kadar önemli olduğunu düşünürüm. O çok hazır ve elindeki işlere odaklanmış durumda; ben her zaman yarı hayatın içinde, yarı kafamdaki fantastik bir versiyonundayım. Ama bir şekilde çalışıyoruz. Hayatımda Farly'nin 1999 yılında bir matematik dersinde yanıma oturduğu günden daha şanslı bir şey olmadı.

Farly ile günün düzeni her zaman aynıydı: televizyonun önünde oturup simit ve cips yığınları yerdik (ancak yalnızca ebeveynlerimiz dışarıdayken - banliyö orta sınıflarının bir başka özelliği de kanepeler konusunda özellikle değerli olmaları ve her zaman 'kesinlikle

oturma odası) ve Nickelodeon'da Amerikan gençlik sitcomlarını izlerdik. *Sister, Sister* ve *Two of a Kind* ve *Sabrina the Teenage Witch*'in bölümleri bittiğinde, müzik kanallarına geçer, her on saniyede bir MTV, MTV Base ve VH1 arasında gidip gelirken ağzımız açık bir şekilde TV ekranına bakar, belirli bir Usher videosunu arardık. Ne zaman ki
Bundan sıkıldığımızda, Nickelodeon + 1'e geri döner ve bir saat önce izlediğimiz Amerikan gençlik sitcomlarının tüm bölümlerini tekrar tekrar izlerdik.

Morrissey bir keresinde gençlik hayatını 'hiç gelmeyen bir otobüsü beklemek' olarak tanımlamıştı; bu duygu, tamamen bej bir bekleme odası gibi hissettiren bir yerde reşit olduğunuzda daha da kötüleşiyor. Sıkılmış, üzgün ve yalnızdım, çocukluğumun huzursuzca geçiriyordum. Ve sonra, parlak zırhlı cesur bir şövalye gibi, ailemin büyük masaüstü bilgisayarında AOL çevirmeli internet geldi. Ve sonra MSN Instant Messenger geldi.

MSN Messenger'ı indirip e-posta adreslerimi eklemeye başladığımda - okuldan arkadaşlar, arkadaşların arkadaşları, yakın okullarda okuyan ve hiç tanışmadığım arkadaşlar - bu bir hapishane hücresinin duvarına vurmak ve birinin karşılık verdiğini duymak gibiydi. Mars'ta çimen bulmak gibiydi. Radyonun düğmesini çevirmek ve sonunda cızırtının bir insan sesine dönüştüğünü duymak gibiydi. Benim banliyö sıkıntımdan çıkıp insan yaşamının bolluğuna kaçmak gibiydi.

MSN, gençken arkadaşlarımla iletişimde kalmamın bir yolundan daha fazlasıydı; bir yerdi. Ben onu böyle hatırlıyorum, fiziksel olarak oturduğum bir oda olarak
Her akşam ve hafta sonu ekrana bakmaktan gözlerim kan çanağına dönene kadar saatlerce. Banliyöden ayrıldığımızda bile
Ailem beni ve kardeşimi cömertçe Fransa'ya tatile götürdüğünde, her gün kullandığım odam hala orasıydı. Yeni bir pansiyona vardığımızda ilk yaptığım şey, internet olan bir bilgisayarları olup olmadığını öğrenmek olurdu - genellikle karanlık bir bodrum katında eski bir masaüstü olurdu - ve MSN Messenger'a girip utanmadan saatlerce sohbet ederdim, bu sırada huysuz bir Fransız genç arkamdaki koltukta oturmuş onun gitmesini bekliyordu. Dışarıda Provençal güneşi vururken, ailemin geri kalanı
ama konu MSN Messenger'a geldiğinde ailem benimle tartışılmayacağını biliyordu. Tüm arkadaşlıklarımın merkeziydi. Benim özel alanımdı. Benim diyebileceğim tek şeydi. Dediğim gibi.
bir yerdi.

İlk e-posta adresim, on iki yaşımda okulun bilgi işlem odasında munchkin_1_4@hotmail.com idi. Bebekçe bir hal almadan önce sadece iki yıl boyunca e-posta göndereceğimi varsaydığım için 14 numarayı seçtim; kendime bu yeni modanın ve çeşitli eksantrikliklerinin tadını çıkarmak için adresinin süresi on dördüncü doğum günümde dolacaktı. On dört yaşıma kadar MSN Messenger kullanmaya başlamamıştım ve bu süre zarfında *Pop Idol*'un 2002 birincisine olan yeni tutkumu ifade etmek içinwillyoungisyum@hotmail.com adresini de deneyecektim. Ayrıca okulun *Carousel* oyununda Mister Snow rolünde fırtına gibi bir performans sergiledikten sonrathespian_me@hotmail.comde denemiştim.

MSN Instant Messenger'ı indirdiğimde ve okulun dolup taşan MSN Messenger rehberinin tadını çıkardığımda munchkin_1_4'ü yeniden canlandırdım
Adresin kuruluşundan bu yana biriktirdiğim arkadaşlarım. Ama en önemlisi, Bir de erkek çocuklarla tanışmak vardı. Şimdi, bu noktada hiç erkek tanımıyordum. Erkek kardeşim, küçük kuzenim, babam ve babamın kriket oynayan bir ya da iki arkadaşı dışında, gerçekten, hayatım boyunca bir erkekle hiç vakit geçirmemiştim. Ancak MSN bu yeni yüzen Hayalet Çocukların e-posta adreslerini ve avatarlarını getirdi; bunlar okulumdaki çeşitli kızlar tarafından hayırsever bir şekilde bağışlanmıştı - hafta sonları erkeklerle takılan ve sonra e-posta adreslerini cömertçe öğrenci topluluğuna dağıtanlar. Bu çocuklar MSN'de dolaşıyorlardı; okulumdaki her kız onları bir kişi olarak ekliyordu ve hepimiz onlarla on beş dakikalık şöhret konuşmalarımızı yapıyorduk.

Erkeklerin nereden temin edildiği genel olarak üç kategoriye ayrılıyordu. Birincisi: bir kızın annesinin vaftiz oğlu ya da hayatının kenar mahallelerinde birlikte büyüdüğü bir tür aile dostu. Normalde bizden bir ya da iki yaş büyük, çok uzun boylu, sırık gibi ve kalın sesli biriydi. Birinin okul komşusu da bu kategoriye girerdi. Bir sonraki sınıflandırma ise birinin kuzenleri ya da ikinci dereceden kuzenleriydi. Son olarak ve en egzotik olanı, bir aile tatilinde tanıştıkları bir çocuktu. Bu
Bromley ya da Maidenhead gibi uzak bir yerden gelebilirdi ve siz onunla MSN Messenger'da sanki aynı odadaymış gibi konuşurdunuz. Ne çılgınlık; ne macera.

Kısa sürede bu kimsesiz ve başıboşlardan oluşan bir Rolodex oluşturdum ve kişi listemde onlara 'BOYS' olarak işaretlenmiş ayrı bir etiket verdim. Haftalar onlarla konuşarak geçiyordu - GCSE seçimleri, favori gruplarımız,...
ne kadar sigara ve içki içtiğimizi ve "ne kadar ileri gittiğimizi
karşı cins (her zaman anlık bir kurgu çalışması). Tabii ki,

Hepimiz birilerinin neye benzediği hakkında çok az ya da hiç fikrimiz yoktu; bu kameralı telefonlar ya da sosyal medya profilleri olmadan önceydi, bu yüzden devam etmeniz tek şey onların küçük MSN profil fotoğrafı ve kendilerini tanımlamalarıydı. Bazen annemin tarayıcısını kullanarak bir aile yemeğinde ya da tatilde güzel göründüğüm bir fotoğrafı yükleme zahmetine girerdim, sonra Paint'teki kırpma işlevini kullanarak teyzemi ya da büyükbabamı dikkatlice keserdim, ama çoğunlukla çok fazla zahmetti.

Sanal oğlanların okul arkadaşlarımızın dünyasına girmesi, bir dizi yeni çatışma ve dramı da beraberinde getirdi. Kimin kiminle konuştuğuna dair sürekli dönen bir dedikodu değirmeni olurdu. Kızlar hiç tanımadıkları erkeklere, çocuğun ilk adını kendi adlarına ekleyerek bağlılık yemini ederlerdi.
İki yanında yıldızlar, kalpler ve alt çizgiler olan bir kullanıcı adı. Bazı kızlar bir erkekle özel bir çevrimiçi diyalog içinde olduklarını düşündüler, ancak bunlar
ortaya çıkan kullanıcı adları farklı bir hikaye anlatırdı. Bazen komşu okullardan hiç tanımadığınız kızlar sizi ekler ve doğrudan kendilerinin konuştuğu çocukla konuşup konuş sorarlardı. Bazen - ve bu her zaman ortak salonda ibretlik bir hikaye olarak geçerdi - yanlışlıkla bir çocukla olan MSN ilişkinizi, ona yanlış pencerede bir mesaj yazıp onun yerine bir arkadaşınıza göndererek ifşa ederdiniz. Shakespeare'in trajedisi ortaya çıkacaktı.

MSN ile gelen karmaşık bir görgü kuralı vardı; hem siz hem de hoşlandığınız bir çocuk oturum açtıysanız, ancak o sizinle konuşmuyorsa, dikkatini çekmenin güvenli bir yolu oturumu kapatıp tekrar oturum açmak olurdu, çünkü o yeniden giriş yaptığınızdan haberdar edilir ve varlığınız hatırlatılır, umarım bu da bir sohbetle sonuçlanır. Ayrıca, belirli bir kişiden başkasıyla konuşmaktan kaçınmak istiyorsanız çevrimiçi durumunuzu gizleme hilesi de vardı
temas kurabilirdiniz. Bu Edward dönemine ait karmaşık bir kur yapma dansıydı ve ben de baş döndürücü ve istekli bir katılımcıydım.

Bu uzun yazışmalar nadiren gerçek hayatta bir buluşma ile sonuçlanıyordu ve sonuçlandığında da neredeyse her zaman iç burkan bir hayal kırıklığı oluyordu. Çift namlulu soyadı olan Max vardı - kötü şöhretli bir MSN
Kızlara postayla Baby G saatleri göndermesiyle tanınan Casanova, aylarca internette sohbet ettikten sonra bir Cumartesi öğleden sonra Bushey'deki bir gazete bayiinin önünde buluşmayı kabul etti. Oraya vardığında adama bir kez baktı ve çılgına dönerek saklanmak için bir çöp kutusunun arkasına saklandı. Adamın bir telefon kutusundan defalarca cep telefonunu aramasını izlemiş, ancak gerçekle yüzleşememiş.

buluşup eve geri döndüler. Her gece MSN'de saatlerce konuşmaya devam ettiler.

Benim iki tane oldu. İlki bir alışveriş merkezinde on beş dakikadan az süren felaket bir tanışma randevusuydu İkincisi ise Stanmore'daki Pizza Express'te ilk randevumuza çıkmadan önce yaklaşık bir yıl boyunca konuştuğum, yakınlardaki bir yatılı okuldan bir çocuktu. Sonraki yıl boyunca bir tür inişli çıkışlı bir ilişkimiz oldu; esas olarak inişli çıkışlıydı çünkü o hep okulda kilitliydi. Ama ara sıra onu ziyarete gidiyordum, ruj sürüyor ve Bob gibi onun için aldığım sigara paketleriyle dolu bir el çantası taşıyordum.

Hope, İkinci Dünya Savaşı'nda askerleri eğlendirmek için gönderilmişti. Yatakhanesinde internete erişimi yoktu, bu yüzden MSN söz konusu değildi, ancak bunu haftalık mektuplar ve babamın üç rakamlı aylık bir ücretle karşılaştığında umutsuzluktan yaşlanmasına neden olan uzun aramalarla çözdük. sabit telefon faturası.

On beş yaşındayken, MSN Instant Messenger'ın pencerelerinde olan her şeyden daha kapsamlı bir aşk ilişkisine başladım.

Lauren adında çilli ve sürmeli ela gözlü vahşi saçlı bir kızla yeni arkadaşlar edindim. Birbirimizi çocukluğumuzdan beri Hollywood Bowl'daki doğum günü partilerinde görmüştük ama sonunda ortak arkadaşımız Jess sayesinde Stanmore'un birçok restoranından birinde akşam yemeği yerken tanışmıştık. İtalyan restoran zincirleri. Aramızdaki bağ ITV2'de izlediğim romantik filmlerde gördüğüm her şeye benziyordu. Ağzımız kuruyana kadar konuştuk, birbirimizin cümlelerini tamamladık, kanalizasyon gibi gülerken masaları döndürdük; Jess eve gitti ve restorandan kovulduktan sonra dondurucu soğukta bir bankta oturduk, sırf konuşmaya devam edebilmek için.

Bir grup kurmak için şarkıcı arayan bir gitaristti; Hoxton'da seyrek katılımlı bir açık mikrofon gecesinde şarkı söylemiştim ve bir gitariste ihtiyacım vardı. Ertesi gün annesinin kulübesinde Dead Kennedys şarkılarının bossa nova coverlarını prova etmeye başladık ve grubumuzun adının ilk taslağı 'Raging Pankhurst' oldu. Daha sonra daha da açıklanamaz bir şekilde 'Sophie Can't Fly' olarak değiştirdik. İlk konserimizi Pinner'da bir Türk restoranında vermiştik, tıklım tıklım dolu restoranda ailemizden biri ya da okul arkadaşımız olmayan tek bir müşteri vardı. Daha sonra büyük isimlerle sahne almaya devam ettik: Rickmansworth'da bir tiyatro fuayesi, Mill Hill'de bir pub bahçesinin metruk ek binası, bir kriket

Cheltenham'ın hemen dışındaki pavyonda. Polisin olmadığı her sokakta şarkı söyledik. Bizi kabul eden her bar mitzvah töreninde şarkı söyledik.

Ayrıca MSN içeriğimizi çoklu platforma aktarma konusunda öncü bir yöntem olan hobimizi de paylaşıyorduk. Arkadaşlığımızın başlarında, Instant Messenger'ın ortaya çıkışından bu yana ikimizin de MSN içeriklerini kopyalayıp yapıştırdığımızı keşfettik.

Erkeklerle yaptığımız konuşmaları bir Microsoft Word belgesine yazıyor, çıktılarını alıyor ve sayfaları erotik roman gibi yatmadan önce okumak üzere bir klasöre koyuyorduk. Kendimizi MSN Messenger'ın iki kişilik Bloomsbury Grubu gibi görüyorduk.

Ama tam Lauren ile bir arkadaşlık kurmuşken, Stanmore'un yetmiş beş mil kuzeyinde karma bir yatılı okulda yaşamak için banliyöden ayrıldım. MSN

artık karşı cinse olan merakıma hizmet edemiyordu; gerçek hayatta nasıl olduklarını bilmem . Ralph'in giderek solan kokusu

Bir aşk mektubundaki Lauren Polo Blue artık beni tatmin etmiyordu ve MSN'deki yeni mesajların pingleri ve davulları da tatmin etmiyordu. Erkeklere alışmak için yatılı okula gittim.

(Bir kenara: ve Tanrı'ya şükür yaptım. Farly bizim okulda altıncı sınıfa devam etti.

Kız okulundaydı ve üniversiteye geldiğinde, erkeklerle hiç vakit geçirmemiş olduğundan, züccaciye dükkanındaki kesilmemiş bir boğa gibiydi. Birinci sınıflar haftasının ilk gecesinde, bekârların yeşil, ilişkisi olanların ise kırmızı bir şeyler giymeye teşvik edildiği bir 'trafik ışığı partisi' vardı. Çoğumuz bunu yeşil bir tişört olarak algıladık ama Farly yurt barımıza yeşil tayt, yeşil ayakkabılar, yeşil bir elbise ve saçında dev bir yeşil fiyonk ve yeşil saç spreyiyle geldi. Alnına "KIZ OKULUNA GİTTİM" dövmesi de yaptırmış olabilirdi. Yatılı okuldaki karma etkileşimin kreş yamaçlarında iki yıl geçirdiğim için sonsuza dek minnettarım,

Yoksa korkarım ben de birinci sınıf haftasında yeşil saç spreyi kutusunun kurbanı olurdum).

Anlaşıldığı üzere, çoğu erkekle hiçbir ortak noktam olmadığını ve onları öpmek istemediğim sürece onlarla neredeyse hiç ilgilenmediğimi keşfettim. Ve öpmek istediğim hiçbir erkek beni öpmek istemedi, bu yüzden Stanmore'da kalabilir ve hayal gücümün bereketli topraklarında oynanan bir dizi fantezi ilişkinin tadını devam edebilirdim.

Aşka dair yüksek beklentilerimi iki şeye bağlıyorum: Birincisi, birbirlerine neredeyse utanç verici derecede aşık olan ebeveynlerin çocuğu olmam; ikincisi ise çocukluk yıllarımda izlediğim filmler. Çocukken, ben

Eski müzikallere karşı alışılmadık bir takıntım olduğu ve Gene Kelly ile Rock Hudson'ın filmlerine bağımlı olarak büyüdüğüm için, erkeklerin de benzer bir zarafet ve çekiciliğe sahip olmalarını beklerdim. Ancak karma okul bu düşünceyi oldukça hızlı bir şekilde öldürdü. Örneğin,
ilk siyaset dersimdi. On iki kişilik sınıfta sadece iki kızdan biriydim ve hayatım boyunca bir odada bu kadar çok erkekle birlikte oturmamıştım. En yakışıklı çocuk, ki bana daha önceden kalp atışlarıyla ünlü biri olduğu söylenmişti (bir yıl önce ayrılan ağabeyinin lakabı 'Zeus'tu), öğretmenimiz Orantılı Temsil'in ne olduğunu açıklarken masanın altından bana bir kağıt uzattı. Not katlanmıştı ve önüne bir kalp çizilmişti, bu da beni bunun bir aşk mektubu olduğuna inandırdı; nazlı bir gülümsemeyle açtım. Ancak, açtığımda bir yaratık resmi vardı ve bana bunun *Lord of the Lord*'dan bir ork olduğunu bildirmek için yardımsever bir şekilde not düşülmüştü.
Yüzükler, altında da 'ŞUNA BENZİYORSUN' yazıyor.

Farly hafta sonları beni ziyarete gelir ve omuzlarında spor çantaları ve hokey sopalarıyla sokaklarda dolaşan her şekil ve büyüklükteki yüzlerce çocuğa bakardı. Şansıma inanamıyordu, her sabah kilisede onların ulaşabileceği sıralarda oturuyordum. Ancak erkeklerin gerçekliğini biraz hayal kırıklığı olarak gördüm. O kadar da komik değillerdi.
Orada tanıştığım kızlar kadar ilginç ya da nazik değillerdi. Ve nedense hiçbirinin yanında rahatlayamıyordum.

Okuldan ayrıldığımda MSN Messenger'ı kadar düzenli kullanmayı bırakmıştım. Exeter Üniversitesi'ndeki ilk dönemim başladı ve bununla birlikte Facebook da ortaya çıktı. Facebook benim için bir hazineydi.
ve bu sefer daha da iyisi, tüm hayati bilgileri tek bir sayfada bir araya getirmiştiniz. Düzenli olarak üniversite arkadaşlarımın fotoğraflarına göz atar ve görünüşünü beğendiğim herkesi eklerdim; bu hızlı bir şekilde
İleri geri mesajlaşmalar hızlandı ve o hafta gerçekleşen birçok Vodka Shark kulüp gecesi veya köpük partisinden birinde buluşmalar planlandı. Devon'da bir katedral kentinde kampüs üniversitesindeydim; birbirimizin yerini bulmak zor bir iş değildi. MSN, üzerine canlı fanteziler sıçratabileceğim boş bir tuval olsaydı, Facebook mesajlaşması tamamen işlevsel bir buluşma aracıydı. Öğrenciler bir sonraki fetihlerini bu şekilde belirliyor; bir sonraki Perşembe gecelerini sıraya koyuyorlardı.

Üniversiteden ayrılıp Londra'ya döndüğümde, Facebook'ta potansiyel aşk ilişkilerine soğuk arama alışkanlığımdan kesin olarak vazgeçmiştim.

Bir Avon temsilcisinin ikna edici saldırganlığı, ama yeni bir model oluşuyordu. Bir arkadaşım aracılığıyla ya da bir partide veya bir gece dışarıda bir erkekle tanışıyor, adını ve numarasını alıyor ve ikinci bir randevuyu onaylamadan önce haftalar boyunca onunla mesaj veya e-posta yoluyla epistolar bir ilişki kuruyordum.
gerçek hayat buluşması. Belki de bunun nedeni birisini tanımanın tek yolunun bu olduğunu öğrenmiş olmamdı; aramızda mesafe vardı ve kendimin mümkün olan en iyi versiyonunu seçip süzebilmem için yeterli alan vardı - tüm iyi espriler, tüm iyi cümleler, etkileneceğini bildiğim tüm şarkılar normalde Lauren tarafından bana gönderilirdi. Karşılığında ben de mektup arkadaşına için ona şarkılar gönderiyordum. Bir keresinde yeni ve iyi müzikleri birbirimize toptan fiyatına gönderdiğimizi, sonra da bunları 'duygusal bir artışla' kendi müziğimizmiş gibi aşklarımıza aktardığımızı söylemişti.

Bu tür yazışmalar neredeyse her zaman hayal kırıklığıyla sonuçlanıyordu. İlk buluşmaların yazılı olarak değil de gerçek hayatta gerçekleşmesinin en iyisi olduğunu yavaş yavaş fark etmeye başladım, aksi takdirde karşınızdaki kişinin kim olduğunu hayal ettiğinizle gerçekte kim olduğu arasındaki uçurum gittikçe büyüyor. Çoğu zaman, kafamda bir kişi yaratırdım ve
Sanki bir senaryo yazıyormuşum gibi kimya ve gerçek hayatta tekrar karşılaştığımızda, ezici bir şekilde hayal kırıklığına uğrayacaktım. Sanki işler hayal ettiğim gibi gitmediğinde, yazdığım senaryonun bir kopyasının ona verilmiş olacağını varsayıyor ve menajerinin ezberlemesi için ona göndermeyi unuttuğu için hayal kırıklığına uğruyordum.

Yetişme çağını sadece diğer kızlarla çevrili olarak geçiren her kadın size aynı şeyi söyleyecektir: Erkeklerin en büyüleyici, baştan çıkarıcı, itici, tuhaf yaratıklar olduğu fikrinden asla kurtulamazsınız.
Bir Koca Ayak kadar tehlikeli ve mitolojik. Çoğu zaman, bu aynı zamanda hayat boyu onaylanmış bir fantezist olduğunuz anlamına da gelir. Çünkü nasıl olmazsınız ki? Yıllar boyunca tek yaptığım Farly ile duvarlara oturmak, kalın lastik tabanlarımla tuğlaları tekmelemek, gökyüzüne bakmak ve etrafımızda aynı üniformayla dolaşan yüzlerce kızın sonsuz dikkatimizi dağıtacak kadar hayal kurmaya çalışmaktı. Tamamı kızlardan oluşan bir okula gittiğinizde hayal gücünüz bir olimpiyat sporcusunun günlük antrenmanını yapıyor.
Fanteziye bu kadar sık kaçtığınızda, fantezinin yoğun sıcaklığına bu kadar alışmış olmanız şaşırtıcı.

Karşı cinse olan hayranlığımın ve takıntımın okulu bitirip hayata atıldığımda azalacağını düşünmüştüm hep.

Yirmili yaşlarımın sonlarında onlarla nasıl birlikte olacağım konusunda MSN Messenger'a ilk giriş yaptığım zamanki kadar bilgisiz olurdum.

Erkekler bir sorundu. Düzeltmem on beş yılımı alacak bir sorun.

Kötü Randevu Günlükleri: On İki Dakika

Yıl 2002. On dört . Miss Selfridge'den bir kilt etek, bir çift siyah Dr Martens ve neon-turuncu bir bluz giyiyorum.

Çocuk Betzalel, okul arkadaşım Natalie'nin bir tanıdığı. Yahudi tatil kampında tanıştılar ve o zamandan beri MSN'de konuşup birbirlerine 'ilişki ve hayat tavsiyeleri' veriyorlar. Natalie yeni arkadaş arayışında, bizim sınıftan bir kızın aslında sadece egzaması olduğu halde kendine zarar verdiği dedikodusunu yayarak kendi arkadaşlarını kaybetti ve ben de onun hedeflerinden biriyim.

Bir erkek arkadaş istediğimi biliyor ve Betz ile beni MSN Messenger'da buluşturmayı öneriyor. Natalie'nin bana konuşabileceğim yeni bir çocuk hediye etmesi ve bunun karşılığında ara sıra onunla öğle yemeği yemem konusunda yapılan sözlü olmayan anlaşmadan çok memnunum.

Betz ve ben bir ay boyunca her gün okuldan sonra MSN'de konuştuktan sonra çıkmaya başladık. O da benim gibi yaşıtı herkesin olgunlaşmamış olduğunu düşünüyor ve o da benim gibi yaşına göre uzun boylu. Bu ortak deneyimlerin yağını sürekli çiğniyoruz.

Brent Cross alışveriş merkezindeki Costa'da buluşmaya karar verdik. Farly'den gelmesini istedim, böylece tek başıma olmayacaktım.

Betz geliyor ve bana gönderdiği fotoğrafa hiç benzemiyor - tüm kıvırcık saçlarını kazıtmış ve kamptan bu yana yığınla kilo almış. Masada birbirimize el sallıyoruz. Betz hiçbir şey sipariş etmedi.

Tüm konuşmayı Farly yapıyor, Betz ve ben yere bakıyoruz, utanmış, sessiz. Betz'in elinde bir alışveriş çantası var - bize *Oyuncak Hikayesi 2*'yi yeni aldığını söylüyor.

Video. Ona bunun bebekçe olduğunu söyledim. Eteğimin beni bir İskoç erkeği gibi gösterdiğini söylüyor.

Ona gerektiğini çünkü 142 numaralı Stanmore trenine yetişmemiz gerektiğini söyledim. Buluşma on iki dakika sürdü.

Eve gidip MSN'de oturum açtığımda, Betz bana hemen Microsoft Word'de yazdığını ve sohbet penceresine kopyalayıp yapıştırdığını bildiğim uzun bir mesaj gönderiyor, alametifarikası olan italik mor Comic Sans ile. İyi bir kız olduğumu düşündüğünü ama bana karşı bir şey hissetmediğini söylüyor. Ona, Brent Cross'a bu kadar yakın otururken ve otobüsüm yirmi beş dakika uzaklıktayken, bir konuşma yazıp evde oturup benim giriş yapmamı beklemesinin uygunsuz olduğunu söylüyorum.
Evden birkaç dakika uzakta, sırf benim ondan, onun benden hoşlandığından daha az hoşlandığımı bildiği ve bunu ilk benim söylememi istemediği için.

Betz beni bir ay boyunca engelliyor ama sonunda beni affediyor. İkinci bir görüşmemiz olmadı ama ben on yedi yaşıma gelene kadar ilişki sırdaşı olduk.

Sözleşme yükümlülüğümden kurtuldum, Natalie ve ben bir daha asla birlikte yemek .

Kötü Parti Günlükleri: UCL Salonları, Yılbaşı Gecesi, 2006

Üniversitedeki ilk dönemimden sonra ilk tatil evim. Lauren, ayrıca Noel için eve döndüğünde, UCL yurtlarında bir yılbaşı partisine gitmemizi önerdi. Birlikte okula gittiği ve ödül töreninden beri görmediği Hayley tarafından davet edilmişti.

Euston ve Warren Caddesi arasındaki bir arka sokakta bulunan harap bir binadaki büyük ortak daireye varıyoruz. Partiye katılanlar UCL taşçıları, Lauren'in okul arkadaşları ve kapının açık olduğunu görüp R. Kelly'nin 'Ignition' şarkısını bir gecenin en iyi kısmı boyunca tekrar dinleyen fırsatçı yoldan geçenlerin eşit bir karışımı. Lauren ve benim birer şişe kırmızı şarabımız var (Jacob's Creek Shiraz, çünkü bu özel bir durum) ve iki plastik bardaktan içiyoruz (şişeden değil, çünkü bu özel bir durum).

Odada uzuvları çalışan ve nabzı atan erkekleri arıyorum. Bu noktada on sekiz yaşındayım, cinsel olarak aktif hayatımın altı ayındayım ve cinselliğin benzersiz bir şekilde yükseldiği bir aşamadayım; seksin en büyük maceram ve keşfim olduğu geçici bir dönem; sevişmenin
patates ve tütün, ve ben, Sir Walter Raleigh. Neden herkesin bunu her zaman yapmadığını . Bu konuda yazılmış tüm kitaplar, filmler ve şarkılar bunun ne kadar harika bir şey olduğunu anlatmaya yetmiyordu; herhangi bir akşam seks yapmaktan ya da seks yapacak birini bulmaktan başka bir şey için nasıl fırsat görebiliyorlardı? (Bu duygu on dokuzuncu doğum günümde sinsice buharlaşmıştı).

Geniş omuzlu, uzun boylu bir bedende tanıdık, arkadaş canlısı bir yüz görüyorum ve hemen onu GCSE'lerimden sonra iş deneyimi yaptığım bir sitcom'da koşucu olan bir çocuk olarak tanımlıyorum. Stüdyonun arkasında kaçamak sigaralar içerken flört eder ve diva oyuncular hakkında söylenirdik. Şimdi sarılmak için kollarımızı uzatarak birbirimize yaklaşıyoruz ve neredeyse hemen öpüşmeye başlıyoruz. Hormonlarım kan dolaşımıma bu kadar yoğun ve hızlı pompalanırken ben de böyle hareket ediyordum; bir el sıkışma öpüşmeye, bir sarılma kuru bir kambura dönüştü. Yakınlığın sosyal işaretleri birkaç basamak yukarı tırmandı.

Şiraz içip birbirimize sürtünerek geçirdiğimiz birkaç saatin ardından, anlaşmayı tamamlamak için kendimizi banyoya kilitliyoruz. Bozuk bir sigorta kutusunu tamir etmeye çalışan sarhoş gençler gibi birbirimizin kotunu ve eteğini karıştırmaya başladığımızda kapı çalınıyor.

"LOO ÇALIŞMIYOR!" diye bağırıyorum, Koşucu boynumu kemiriyor.

"Doll," diye tıslıyor Lauren. "Benim, beni içeri al. Eteğimin düğmelerini ilikliyorum, kapıya doğru ilerliyorum ve bir aralık açıyorum.

"Ne? Kafamı çevirip bakıyorum. Boşluktan içeri girdi. 'Finn' oluyordum -'

Köşedeki arkadaşımı fark etti

Banyodan çıkmış, şimdi de utangaç bir şekilde pantolonunun fermuarını çekiyordu. "Oh, merhaba," diyor ona kayıtsızca. "Finn'le birlikte olacağım ama külotumu ellemesinden korkuyorum.

"Yani?

"Bunlar kontrol pantolonu," diyor ve elbisesini kaldırarak bana ten rengi bir kuşak gösteriyor. "Karnınızı ve sırtınızdaki yağları tutmak için.

'Peki, sadece çıkar onları. Hiç giymemişsin gibi davran,' diyorum ve onu kapıya doğru itiyorum.

'Onları nereye koyacağım? Herkes her odada, her odaya girdim ve her birinde gruplar var.

"Şuraya koy," diyorum, tuvaletin kirli rezervuarının arkasını göstererek. "Kimse onları bulamaz. Lauren'ın bacaklarından aşağı indirmesine yardım ediyorum, tuvaletin arkasına yerleştiriyoruz ve onu dışarı itiyorum.

Ne yazık ki, tükettiğimiz devasa alkol fıçıları ve ortak esrar nedeniyle, The Runner performans gösteremiyor. Durumu düzeltmek için birkaç girişimde bulunduk, bunlardan biri o kadar çılgıncaydı ki yanlışlıkla duş ünitesini duvardan ayırdık, ancak hepsi boşunaydı. Böylece zararımızı kesip dostane bir şekilde

yollarımız ayrılıyor - o başka bir partiye gidiyor ve biz sarılıp vedalaşıyoruz. Saat gece yarısını geçmişti.

Lauren ve ben en çok marihuana içilen odada, kendi mekânlarımızda hasret gidermek üzere yeniden bir araya geldik. Finn de yeni yılın mürekkep karası ilk saatlerinde daha iyi bir parti vaadiyle yola çıktı. Arkadaşlığın yeterliliğine ve erkeklerin sonsuz hayal kırıklığına kadeh kaldırıyoruz,
tanıştığımız bir emo grubunu görmeden ve onunla hızlıca arkadaş olmadan önce Whetstone açık mikrofon devresi. O Robert Smith saçlı şarkıcıyı alıyor, ben de Cabbage Patch Doll yanaklı basçıyı alıyorum. Hepimiz
Gardırop, Silk Cuts ve esrarları dört kişilik fabrika hattımızda bir aşağı bir yukarı dolaştırarak ve sırayla iPod'larımızı hoparlör yuvasına yerleştirerek John Mayer ve Panic! At The Disco. Müzik aniden durdu.

"Biri duşu kırmış," diye buyurgan bir şekilde anons ediyor Hayley. 'Duşu kıran kişiyi bulmalıyız çünkü ödemeleri gerekiyor, aksi takdirde müdürle başımız büyük derde girecek.

"Evet, onları bulmamız gerek," diye geveleyerek . "Sanırım şu uzun saçlı kısa boylu adamdı.

"Hangi adam?

"Biraz önce buradaydı," diyorum. 'Kesinlikle oydu, banyodan bir kızla çıktı ve gülüyorlardı. Sanırım sigara içmek için dışarı çıktı.

Uydurma adamı bulmak için salon sakinlerini sokağa çıkarıp bir cadı avı başlatıyorum ama partiyi arayan Joel'i görünce yemle ilgimi çabucak kaybediyorum. Joel, Kuzey Londra'nın ünlü bir kalp atışı; jöleli sivri uçlu ve sivilce izleri olan Yahudi bir Warren Beatty; banliyölerin Danny Zuko'su. Ona bir sigara ikram ediyorum ve hemen TFL hakkında havadan sudan konuşuyormuşuz gibi öpüşmeye başlıyoruz. Daireye geri dönüyoruz ve burada Joel'i herkesin önünde öpmekten zevk alıyorum, eski The Runner'dan birkaç puan daha yüksek. Tek üzüntüm, şimdi Hayley ve onun yarım yamalak *Sessiz Tanık* ekibiyle dolu olan ve duşu kimin ve nasıl kırdığını anlamaya çalışan banyoyu bir kez daha kolonileştiremeyecek olmam. Yeni bir saklanma yeri ararken güzel sarışın Christine (Joel'in Danny'sinin Sandy'si) onunla konuşup konuşamayacağını soruyor. Nezaketle onları yalnız bırakıyorum çünkü eski bir atasözünün dediği gibi, bir şeyle sevişmek istiyorsan, bırak gitsin.

Lauren ve ben sigara içmek için tekrar bir araya geldik. Şimdi Mayfairs'e gidiyoruz.

"Biz okuldayken dışarı çıkarlardı," diyor bana. "Çok inişli , çok yoğun.

"Oh," dedim.

Christine ve Joel'in el ele tutuşup daireden çıktıklarını görmek için odanın diğer tarafına bakıyorum. Çıkarken özür dileyerek bana el sallıyor.

"Güle güle," diyor.

Lauren emo şarkıcıyla meşgul ve akor ilerlemelerinden bahsediyorlar; seks fikrine kendini adadığının kesin bir işareti. Saat neredeyse sabahın dördü ve iki saat içinde kalkıp işime gitmem gerekiyor.
Bond Street'teki lüks bir ayakkabı mağazasında satış asistanıyım ve kaybetmeyi göze alamayacağım yüzde bir komisyon alıyorum. Karanlık bir odada üzerinde uyumak için bir parça halı aramaya çıktım ve sevinçle boş bir halı buldum.
tek kişilik yatak ve alarmımı altıya kurdum.

İki saat sonra hayatımın en kötü akşamdan kalmalığıyla uyandım; beynimin içi dışına çıkmış gibi hissediyorum, gözlerim
rimel sürüyorum ve nefesim Sauvignon içen bir sıçan gece ağzıma girmiş, ölmüş ve çürümüş gibi kokuyor. Kahverengi Topshop mini eteğime, çıplak bacaklarıma ve korsan botlarıma bakıyorum, iş üniformamı yanımda getirmediğimi hatırlıyorum.

"Hayley," diye tıslıyorum, yerde bir yığın kazağın üzerinde uyurken başparmağımla vücudunu dürtüklüyorum. "Hayley. Bir elbise ödünç almam lazım. Sadece düz siyah bir elbise. Bugün geri getiririm.

"Benim yatağımdasın," diyor açıkça. "Dün gece oradan çıkmadın. "Özür dilerim," diye cevap verdim.

"Ve Lauren bana duşu bozanın sen olduğunu söyledi," diye mırıldanıyor süveterine doğru. Hiçbir şey söylemiyorum, sessizce çıkıyorum ve sadece birkaç saat önce yastığının altında Hayley'nin hüzünlü küçük şiirlerinden oluşan bir defter bulup baştan sona okumayarak gösterdiğim fedakârlıktan pişmanlık duyuyorum.

İşe girerken cadı patronum Mary bana "Evsiz birine benziyorsun," diye çıkışıyor. 'Sen de öyle kokuyorsun. Depoya git,' diyor ve elini bir sineği uzaklaştırır gibi bana doğru sallıyor. "Bugün müşterilerin yanına yaklaşamazsın.

O gece eve döndüğümde, hayatımın en uzun iş gününden sonra, bir önceki gecenin fotoğrafik hasarını incelemek için Facebook'a giriyorum.
Ana sayfamın en üstünde Lauren'in yakın plan bir fotoğrafı var.
Hayley tarafından 'Lost Property' adlı bir albüme yüklenen muazzam külotlar.

Partideki herkes etiketlendi. Başlıkta sadece BU PANTOLON KİMİN?" yazıyor.

Bir Hellraiser Leamington Spa'ya Gidiyor

İlk kez sarhoş olduğumda on yaşındaydım. Natasha Bratt'ın bat mitzvah törenine bizim sınıftan seçilmiş diğer dört şanslı kızla birlikte ben de konuk oldum. Mill Hill'deki evlerinin arka bahçesindeki güneş alan çadırda şaraplar akıyor, somon fümeler dönüyordu; kadınların saçları fönle kurutulmuştu.
agresif dalgalı yörüngeler, dudakları tek tip buzlu bej. Ve asla anlayamayacağım nedenlerden ötürü, Tammy Girl askısız elbiselerimiz ve saçlarımızdaki kelebek tokalarımızla ergenlik öncesi olduğu belli olan biz kızlara yemek servisi personeli tarafından kadeh kadeh şampanya verildi.

İlk başta, sadece vücudumda bir sıcaklık dalgasının aktığını, kanımın hızlandığını, epidermimin uğuldadığını hissettim. Sonra sanki tüm eklemlerimdeki vidalar gevşemiş, beni yeni kanıtlanmış bir hamur gibi esnek ve hafif bırakmıştı. Ve sonra sohbet başladı - komik hikayeler, dramatik Öğretmenlerin ve ebeveynlerin izlenimleri, kaba şakalar, en iyi . (Bu üç aşamalı ilerleme bugün hala ilk sarhoşluğu nasıl deneyimlediğimi gösteriyor).

Van Morrison'ın 'Brown Eyed Girl' şarkısı eşliğinde yapılan baba-kız dansı, kızlardan birinin, hepimizden biraz daha ileride, kendini pistine atması ve sudan çıkmış balık gibi her iki tarafın bacaklarının altında çılgınca kıpırdanmasıyla ani ve erken bir şekilde sona erdi. İkimiz de uzaklaştırılmadan ve mağdur bir amca tarafından azarlanmadan önce ben de hemen onu takip ettim. Ama gece daha yeni başlamıştı.

Yeni bulduğum özgüvenle, ilk öpücüğümün zamanının geldiğine karar verdim, ardından ikincim (en iyi arkadaşı), ardından üçüncüm (onun

ilkinin kardeşi). Herkes sanki bir masada paylaşılan pudinglermiş gibi öpüşme partnerlerini değiştirip denedi. Sonunda, bu
Banliyö çocuklarının orjisi bozuldu ve hepimiz ön odaya götürülüp sade kahve verildi; kapı kilitlendi ve ailelerimiz bizi almaya çağırıldı. Kötü davranışımız o kadar emsalsizdi ki, Pazartesi günü müdiremiz tarafından ikinci kez ve 'okulu kötü bir şekilde temsil ettiğimiz' için azarlandık (bu, okul yıllarım boyunca bana sık sık yöneltilen bir suçlamaydı ve özellikle de okulu temsil etmeyi hiç seçmediğim, ailemin beni temsil etmesi için okulu seçtiği düşünüldüğünde, bana her zaman biraz zayıf bir sahiplenme olarak gelmiştir).

O geceden sonra bir daha asla eskisi gibi olamadım; bu gecenin içeriği, onlu yaşlarıma kadar günlüklerimin sayfalarını dolduracak kadar malzeme sağladı. Çok genç yaşta alkolün tadına varmıştım. Her aile etkinliğinde küçük, sulandırılmış şarap kadehleri için yalvarırdım. Noel'de likörlü çikolataların karınlarındaki tatlı, boğaz yakan şurubu bir vuruş umuduyla höpürdetirdim. On dört yaşındayken, annemle babamın içkinin anahtarını nereye sakladığını nihayet buldum.
İçki dolaplarını karıştırır, onlar evde yokken ucuz Fransız konyağından kap dolusu içer, ev ödevinin üzerine çektiği sıcak ve sersemletici sisin tadını çıkarırdım. Bazen Farly'yi de sinsi, banliyö alemlerime dahil ederdim - Beefeater cinlerinden bir yudum alır ve suyla doldururduk, sonra pelüş halının üzerine bağdaş kurup oturur ve *Who Wants to Be a*
Milyoner mi? Sarhoş bir şekilde doğru cevap için kavga ediyorlar.

Hiçbir şeyden ergen olmaktan nefret ettiğim kadar nefret etmedim. Ergenlik durumuna daha uygun olamazdım. Bir yetişkin olmak için çırpınıyordum; ciddiye alınmak için çırpınıyordum. Herhangi bir şey için birine güvenmekten nefret ediyordum. Harçlık almaktansa yerleri temizlemeyi ya da bir ebeveyn tarafından eve bırakılmaktansa gece yağmurda üç mil yürümeyi tercih ederdim. On beş yaşındayken Camden'daki tek yatak odalı dairelerin fiyatlarını araştırıyordum, böylece bebek bakıcılığı paramı biriktirmeye başlayabilirdim. Aynı yaşlarda annemin tariflerini ve yemek masasını 'akşam yemeği partileri' düzenlemek için kullanıyor, arkadaşlarımı biberiyeli kızarmış tavuk yemeye zorluyordum
Tek istedikleri hamburger yemek ve bowlinge gitmekken, ben Frank Sinatra müzikleri eşliğinde tagliatelle ve ahududulu pavlovalar istedim. Ben kendi arkadaşlarımı, kendi programımı, kendi evimi, kendi paramı ve kendi hayatımı istiyordum. Ergen olmayı yeterince hızlı bitmeyen büyük, sinir bozucu, utanç verici, teşhir edici, eş-bağımlı bir utanç kaynağı olarak görüyordum.

Alkol, sanırım, benim küçük bağımsızlık eylemimdi. Kendimi yetişkin gibi hissedebilmemin tek yoluydu. İçkinin tüm yan ürünleri arkadaşlarımın öpüşmeler, ciyaklamalar, sırları değiş tokuş etmeler, sigara içmeler ve dans etmeler eğlenceliydi ama benim en çok sevdiğim şey alkolün yetişkinliğe uygunluğuydu. Sıradan yetişkin hayatının hayal ürünü vinyetlerini yaşardım. Kendimden emin bir şekilde yerel off-licence'larda dolaşır ve şişelerin arkasına göz atarken bir yandan da
Nokia 3310'a 'bu cumartesi gündelik bir içki partisi' ya da 'ofiste kabus gibi bir gün' veya 'arabayı nerede bıraktığım' hakkında yazardım. *The Female Eunuch*'ın (ironik bir şekilde, daha çok dekoratif amaçlı) yıpranmış kopyasını elimde tutarken, kendimi koridorun ortasına, Cuma günleri saat dörtte okuldan çıkma telaşındaki öğretmenlerin duyabileceği bir yerleştirir ve Farly'ye "AKŞAM YEMEĞİNE ÇIKIYORUZ, DEĞİL Mİ?", "TAM VÜCUTLU BİR ŞİŞE KIRMIZI İSTİYORUM!" diye bağırırdım.
yanımdan geçerken yüzlerindeki hafif şaşkın ifadenin tadını çıkarıyorum. *Canın* cehenneme, diye düşünürdüm. *Ben de senin yaptığın bir şeyi yapıyorum. İçki içiyorum. Ben bir yetişkinim. Beni ciddiye alın.*

Ancak on altı yaşında yatılı okula gittiğimde gerçekten sert içki içme alışkanlığı edindim. Karma eğitim veren okulum, altıncı sınıf öğrencileri için kampüs içinde bir barı olan son yatılı İngiliz okuluydu. Perşembe ve Cumartesi günleri, jeton sistemiyle, on altı yaşından on altı yaşına kadar olan yüzlerce öğrenci
On sekiz yaşındakiler küçük bir bodrum katına indi, iki kutu biralarını aldı ve 'Beenie Man and Other Dance Hall Legends' şarkısı eşliğinde karanlık, terli bir dans pistinde birbirlerine sürtündü. Neyse ki pansiyonum barın tam karşısındaydı, bu da hızlı bir tökezlemeye izin veriyordu
saat on birde eve gelir, başhemşiremiz de sarhoş bir şekilde hep birlikte yememiz için kutular dolusu pizza koyardı. Bu aynı zamanda evimizin bahçesinin mesai sonrası hedonistik bir oyun alanı olarak kullanıldığı anlamına ve sokağa çıkma yasağından yarım saat sonra, ev sahibem kafasına bir çukur kaskı takar ve dışarı çıkardı.
yarı giyinik, beceriksiz öğrencileri aramak için çalılıklara giderdi. Bahçede bulduğu herhangi bir kızı pizzasız yatağa gönderdikten ve oğlanı evine geri yolladıktan sonra, çalışma odasından oğlanın ev sahibini aradığına kulak misafiri olduğumuzda her zaman harika bir an olurdu.

Geniş Yorkshire aksanıyla, "James'inizi Emily'mle birlikte çalılarımın arkasında pantolonunu indirmiş halde buldum," derdi. "Onu yoluna gönderdim, on dakika içinde yanında olur.

Bütün öğretmenler bara gitmeden önce içtiğimizi bilirdi. Bavullarımızda boş, yıkanmış şampuanların içine gizlediğimiz votka şişelerini kaçırırdık.

şişeler; yatağımızın altında hiç bitmeyen bir Marlboro Lights stoğumuz vardı. İzlerimizin kokusunu ucuz parfüm ve mentollü sakızlarla kapatırdık; bir sigara içtiğimde ve gözlerim kan çanağına döndüğünde, saçlarımı duştan yeni çıkmış gibi ıslatır ve suçu şampuana atardım. Konuşulmayan genel kural şuydu: sınırlarını bilmen konusunda sana güveniyoruz, bu yüzden bu konuda pislik yapma. İçki ve sigara için ama kötü davranmayın ve bunu belli etmeyin. Genel olarak, sistem işe yaradı. Her zaman işi abartıp bir sandalyeyi kıran ya da nöbetçi genç matematik öğretmenine sarkmaya çalışan tek tük çocuk olurdu ama geri kalanımız bir arada kalmayı başarırdı. Öğretmenler genel olarak öğrencilere karşı çok saygılıydı; bize çocuktan ziyade genç yetişkinler gibi davranıyorlardı. Ergenlik dönemimin keyif aldığım tek yılı yatılı okulda geçirdiğim son iki yıldı.

Üniversite, içkiyle sağlıksız bir ilişkisi olan biri için asla ideal bir yer olmayacaktır, ama Tanrım, ben en kötüsünü seçtim
Exeter'e UCAS başvurusu yaptığım gün hayal bile edilemezdi. Devon'un yeşil, inişli çıkışlı tepelerinde yer Exeter, uzun zamandır
Yarı sarhoş, yarı okur-yazar Hooray Henry'ler için üniversite. Hala lakros oynayan, her içki oyununun her kuralını bilen ve sarhoşken İngilizce'den çok Latince şarkı söyleyen orta yaşlı bir adamla karşılaşırsanız
Exeter Üniversitesi'ne ya da 1980'lerde bilinen adıyla 'Yeşil Welly Üniversitesi'ne gitmiş olma ihtimali var. Ben sadece Farly başvurduğu için başvurdum. Farly sadece klasikler için iyi olduğu ve deniz kenarını sevdiği için başvurdu. Ben sadece Bristol'da çok istediğim bir bölüme giremediğim ve ailem bana üniversiteye gitmem gerektiğini söylediği için gittim.

Bugüne kadar, Exeter'de geçirdiğim üç yılın beni geldiğimden daha aptal bıraktığına ikna oldum. Çok az çalıştım ya da hiç çalışmadım; doymak bilmez bir kitap kurduyken, belirlenmiş bir metin olmayan bir kitabın tek bir sayfasını bile okumadım (ve bunlardan birini bile bitirdiğimi sanmıyorum). Eylül 2006'dan Temmuz 2009'a kadar tek yaptığım içmek ve sevişmekti. Herkesin yaptığı tek şey içmek ve sevişmekti, sadece kebap yemek, *Eggheads*'in bir bölümünü izlemek ya da 'Lashed of the Summer Wine' temalı bir pub gezintisi için süslü bir kıyafet alışverişi yapmak için kısa bir süre ara vermek. Umduğum radikal düşünce ve tutkulu aktivizmin merkezi olmaktan çok uzak, şimdiye kadar bulunduğum en politik olarak ilgisiz yerdi. Orada geçirdiğim süre boyunca katıldığım sadece iki protesto vardı.
Birincisi, Öğrenci Birliği Pub'ın menüsünden kıvırcık patates kızartmasının çıkarılmasına karşı bir öğrenci topluluğu duruşu; ikincisi, genç bir kadının

Kampüste bir atlı yol inşa edilmesi için dilekçe verdi, böylece derslerine midilliyle gidip .

Tüm bu üzücü deneyimi değerli kılan tek şey olmasaydı, hayatımın Exeter'de boşa harcanan yıllarına derinden içerlerdim: tanıştığım kadınlar. İlk hafta içinde, Farly ve ben bir grup kız bulduk.
en yakın arkadaşlarımız oldular. Lacey vardı, altın saçlı muhteşem bir drama öğrencisi; AJ, katı bir kız okulundan gelen parlak bir esmer
Sarhoş olduğunda ilahiler söyleyen okul; büyüleyici sarışın Sabrina, hayat dolu ve geniş gözlü coşku. Güney Londralı kız Sophie vardı, kızıl saçlı, komik ve çocuksu, her zaman dairelerimizdeki şeyleri tamir etmek için gelirdi. Ve bir de Hicks vardı.

Hicks elebaşımızdı - Suffolk doğumlu, beyaz-sarı saçlı, pırıltılı turkuaz farlarla kaplı vahşi gözlü bir Stig of the Dump,
Uzun, gibi, ergen bacakları ve göğüslerini sıraya koysam tanıyabilirdim, çünkü onları o kadar çok ortaya çıkarmıştı ki. Onun gibi biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım; cesur ve tehlikeliydi, kıvrak zekâlı ve cüretkârdı. Hiçbir şey onun için
Hicks'le birlikteyken sonuç. Sanki o, senin için
Gecenin saat birde bittiği ve bir sonraki gecenin ertesi öğleden sonra başladığı, bir barda tanıştığınız yaşlı bir adamın evinizde geçici olarak kiracı olabileceği, kendi kuralları olan kendi krallığında imparatoriçe.
Tamamen, bütünüyle, eksiksiz bir şekilde oradaydı; inanılmaz derecede göz alıcı ve kıskanılacak derecede rock 'n' roll. İyi vakit geçirmeye yönelik pervasız ve sınırsız iştahı, sonraki üç yılın gidişatını

Exeter'deki atmosfer o kadar agresif ve erkekçeydi ki, sık sık bunun öğrenciyken neden böyle davrandığımızın bir açıklaması olup olmadığını merak ediyorum; tamamen kadınlardan oluşan arkadaş grubum bu enerjiyi davranışlarımızla eşleştirmeye mi çalışıyordu? Bu, izleyerek büyüdüğümüz filmlerdeki Amerikan erkek öğrenci kültürünün, devlet okulunun kaba hiyerarşik sistemiyle kesişen bir devamıydı. Çöp konteynırlarının arkasına grup halinde işemekten zevk alıyorduk (Farly ve ben bir keresinde bir mezarlığın eteklerinde bunu yaparken yakalandık ve azarlandık, çıplak popomuz yoldan geçen trafiğe gösteriliyordu - ne yazık ki bunlardan biri polis arabasıydı). Oturma odamızda biriken trafik konilerini çaldık. Birbirimizi kaldırdık ve kulüp dans pistlerinde birbirimizi fırlattık. Seks hakkında konuştuk
sanki bir takım sporuymuş gibi. ve küstahlıkla şişirilmiştik; ve acımasız bir dürüstlükle ve birbirimizle sıfır rekabetle çalışıyorduk

Birbirimizin müstakbel fetihlerini, arkadaşımızın ne kadar harika olduğu hakkında uzun, sarhoş nutuklarla anlamsızca sıkıyorduk.

AJ, Farly ve Lacey ile birlikte yaşadığım kırmızı kapılı köhne evde, 'gece misafirlerinin' ertesi sabah çıkarken imzalamaları için bir 'ziyaretçi defterimiz' vardı. Arka bahçede 1980'lerden kalma kullanılmayan bir televizyon vardı ve yağmur çamur demeden orada dururdu. Koridorumuzu kaplayan sümüklü böcekleri gece dışarı çıktıktan sonra teker teker dışarı çıkarıp çimlerin özel bir köşesine koyarak kurtarırdım (Lacey daha sonra onlar için pelet koyduklarını itiraf etti ama bana hiç söylemedi). Yüksek, eksantrik bir sefahat zamanıydı. İki arkadaşımın bütün gece dans ederek uyanık kaldığı bir dünya.

Pazar ayini için Exeter katedraline gitmeden önce

Farly'nin bir keresinde sabah dokuzda ders için kalktığında beni ve Hicks'i hala alt katta Baileys içerken bulduğu dünya

Bir gece önce davet ettiğimiz orta yaşlı bir taksi şoförüyle. Hayal edilebilecek en kötü öğrenci tipiydik. Umursamaz, bencil, çocuksu ve şiddetle kaygısızdık. Britanya'yı parçalamıştık - aslında barlara yürürken bunu bağırarak söylerdik. Şimdi, tam da bizim gibi gürültülü, aptal, kendini beğenmiş teşhircilerin yakınında olmamak için karşıdan karşıya geçiyorum ve metrolardan bir durak önce iniyorum.

Üniversitemdeki arkadaş grubumda aşırı içki içme kültürünün boyutunu ölçmek isteseydim, bunu sadece

ziyaret eden insanlar. Küçük kardeşim Ben, on yedi yaşındayken birkaç günlüğüne kalmaya gelmişti ve yarı çıplak, zar zor giyinen insanlar karşısında 'dehşete düşmüştü'.

Onu götürdüğüm kulüplerde karşılaştığı bilinçli hayaletler, bir barda sadece rugby takımının üyelerinin oturmasına izin verildiği için 'Efsanenin Köşesi' olarak adlandırılan bir alana özellikle öfkelendi. Daha sonra bana

Exetere yaptığı üç günlük ziyaretin, üniversiteye başvurmayı reddetmesinin ve bunun yerine tiyatro okuluna gitmeyi seçmesinin ana nedenlerinden biri olduğunu söyledi.

Lauren Oxford'da İngilizce okumaya gitti ve birkaç kez bir tür üniversite değişim programı yaptık. Megabus'a binip Exeter'e gider ve benimle birkaç gün boyunca kafasındaki beyin hücrelerini dışarı atardı; ben de onunla Oxford'a döner ve Magdalen geyik parkında dolaşır, kitap okuduğum, iki haftada bir denemeler yazdığım ve televizyon(lar)ın olmadığı sivri tepeli bir evde yaşadığım alternatif bir hayat hayal ederdim.

Lauren'in ilk ziyaretinde, sanki ona nasıl öğrenci olunacağını öğretiyordum. Dışarıda bir gece, bardan bir şişe beş likit roze sipariş ettim.

"Tamam," dedi. "Bu sadece ikimiz için mi?

Lauren ellerinde ayrı ayrı şarap şişeleri ve bardan aldıkları birer plastik bardak taşıyan arkadaşlarıma bakarken, "Hayır, bu sadece benim için," diye cevap verdim. "Birer tane alırız. Ertesi gün kanepede uzanmış yemek yerken aşırı pahalı, tatlı, hamurlu pizzasını yedikten sonra *America's Next Top Model'*in ilk bölümünü izledi. O öğleden sonra kampüste, İnsan Coğrafyası tezini yazması gereken gün saat ikide barda yazmaya başlayan ünlü lakros oyuncusuyla tanıştı. Lauren, Oxford'a her zaman rahatlamış ve yenilenmiş hissederek geri döndüğünü, entelektüel tavuskuşu gibi yorucu üniversite deneyimine çok ihtiyaç duyduğu bir ara verdiğini söyledi. Birkaç gün sonra
Oxford'da geçirdiğim günler boyunca Exeter'e hep biraz keyifsiz ve gitmeye hazır bir şekilde döndüm.

Üniversite deneyimimdeki cevapsız ve cezasız kötü davranış balonunu anlatırken, ne kadar ilerlediğimizi hatırlamak için sık sık Sophie ile ilgili bir anekdota dönüyorum - şimdi önemli LGBTQ ve kadın sorunlarını ele alan başarılı ve saygın bir gazeteci -. Bir gece, rıhtımdaki bir kulüpte Taylandlı bir balıkçı gibi giyinerek verdiği dolunay partisinden çıktıktan sonra, az önce satın alıp tükettiği sekiz kadeh Votka Shark yüzünden kusmak üzere olduğunu düşünerek suya işeyen bir erkek arkadaşının yanına uzandı. Yanı başında bir denizyıldızı gibi sırtüstü yatan bir arkadaşının yarı baygın haldeki arkadaşıydı. Sophie hem genç kadını güvenli bir yere götürmek hem de potansiyel olarak şanslı olmak için bir fırsat gördü. Ancak kız vardığında bunun söz konusu olmadığı anlaşıldı ve başka bir taksiye binerek kulübe döndü ve bir kova daha Vodka Shark sipariş etti. Daha sonra bir çocukla tanıştı.
geç saatlerde yerel bir köri evine paket servis için gittiğini söyledi. Sophie de onunla birlikte gitmiş ve dükkânın vurarak 'PASANDA, PASANDA' diye bağırmış. Yemeklerini sipariş ettiler, evine gittiler ve dağ gibi köri yediler. Sophie, çocuğun yatak odasındaki perspeks kaseye kusmuş ve kaseyi bir kenarda bırakmış. Çocuğun yatağında sızmış, ertesi sabah balıkçı kostümüyle uyanmış, kusmuk kabına bakmış ama hiçbir şey yapmamış ve sonra çocuğun mikro scooter'ını alıp neşeyle eve kadar gitmiş.

"Sadece birbirimiz için hikaye toplamaya çalışıyorduk," diyor şimdi bana, ne zaman hepimizin nasıl bu kadar çocukça bir pervasızlık iştahına ve bu kadar az öz farkındalığa sahip olabildiğimizi sorgulasam. "Bunun ticaretini .
Birbirimizden başka kimseye hava atmak için değildi.

Herkes severken, benim gerçekten sevdiğim çok açıktı. Son sürat içki içerdim. Bunun büyük bir kısmı içkinin tadını ve verdiği hissi sevmemden kaynaklanıyordu ama aynı zamanda on dört yaşındayken kendi kendime içmemin nedenini bir öğrenci olarak da içiyordum: Beynime alkol dökmek, kabağa su dökmek gibiydi. Her şey seyreldi ve yumuşadı. Ayık olan kız endişelerle doluydu, sevdiği herkesi
herkesin onun hakkında ne düşündüğü konusunda endişelenerek ölecekti. Sarhoş olan kız 'gülmek için' ayak parmaklarıyla sigara içiyor ve dans pistlerinde takla atıyordu.

Yirmi birinci yaş günümden bir ay önce Exeter'den mezun oldum ve Eylül ayına geldiğimde Londra'da Gazetecilik Yüksek Lisansı yapan bir öğrenciydim. İster inanın ister inanmayın, bu yıl partilerimin zirve yaptığı yıldı; acımasızca terk edilmiştim ve kalp kırıklığımdan uzaklaşmak için kendimi kilo vermeye verdim ve dikkatimi dağıtmak için içki ve sigara içtim.

Hala tadını kaybetmemiştim. On bir yıl önce Natasha Bratt'ın bat mitzvah'ında olduğu gibi yirmi bir yaşında da heyecan vericiydi. O yıl pek çok cumartesi gecesinden birinde metroda oturduğumu, banliyölerden Londra'nın merkezine, raylar üzerinde şahlanan bir at gibi ilerleyen Metropolitan hattında yolculuk ederken ışıltılı şehre baktığımı hatırlıyorum. *Londra'nın tamamı benim,* diye düşündüm. *Her şey mümkün.*

Bu yılki hedonizmim özellikle rock 'n' roll'a yakışmayan bir şekilde doruğa ulaştı: bir minibüste uzun bir yolculuk. Kendimi savunmam gerekirse, bunu Hicks başlattı. Üniversitenin üçüncü yılında, High Street'teki bir bardan çıkıp bir taksiye ve şoförden kendisini Brighton'a götürmesini istediğinde Exeter'deki öğrenciler arasında bir isim haline geldi. Her kuruşunu harcadı
Oraya gitmiş ve romantik bir kaçamak için orada bulunan evli arkadaşlarıyla birlikte bir otel süitinin zemininde kalmıştı. Ertesi hafta hikayesini anlatmak için Exeter'e döndü.

Gece, ben ve Gazetecilik Yüksek Lisans kursumdan yeni kıvırcık saçlı zeki arkadaşım Helen'in, arkadaşımız Moya'nın evine bir kadeh şarap içmeye ve büyük bir sınav için tekrarlarımızı konuşmaya gitmemizle başladı.
. Helen ve ben güneşin şişe şişe şarap içmeye devam ettik, zil zurna sarhoş olduk ve gece yarısı Moya'dan ayrıldık.

Gecenin bitmediğine ve bir parti istediğime karar , bu yüzden West Hampstead'den Oxford Circus'a giden bir otobüse bindik. Ancak, otobüs yolculuğu başladığı anda aniden çok daha sarhoş oldum - ki bu da bir saat sürdü

Bir trafik kazası nedeniyle inanılmaz uzun bir süre - bu yüzden bir noktada kendimi Oxford Circus'a giden bir otobüste olmadığımıza, aslında Oxford şehir merkezine giden bir otobüste olduğumuza ikna etmeyi başardım. Helen de benim gibi düşünerek ikna edici teorimi kabul etti. Lauren bu noktada Oxford'dan mezun olmuştu, bu yüzden onu aramadım; onun yerine, oraya yaptığım ziyaretlerde tanıştığım ve son sınıfta olduklarını bildiğim birkaç arkadaşına mesaj attım. Mesajlar zar zor anlaşılıyordu ama şu şekildeydi: 'Ben ve arkadaşım Helen yanlışlıkla Oxford'a giden bir otobüse bindik. Neredeyse vardık - dışarıda bir gece geçirmek için neresi iyidir ve bize katılmak ister misin?

Oxford'u son ziyaretimde hatırladığımdan daha büyük olduğunu fark ettiğim amiral gemisi Topshop'un yakınında indik. Ben durmadan Oxford Üniversitesi'nden tanıdığım herkesi ararken dükkanın dışında durduk - *hala* Londra'da olduğumu kabul etmiyorum - ama puro yok. Helen ve ben anlaştık Dışarıda geçirdiğim gece boşa gitmişti ama son metroyla ailemin banliyödeki evine dönmek için çok geçti. Bu yüzden Helen'in erkek arkadaşıyla paylaştığı Finsbury Park'taki daireye gitmek için başka bir otobüse bindik ve Helen onların kanepesinde uyuyabileceğimi söyledi.

Sarhoş halüsinasyonumu bırakmayı reddederek, daireye adım attığımda Oxford Üniversitesi Salonlarında olduğumuz sonucuna vardım; Helen'in bir arkadaşı belki de hala burada öğrenciydi. Helen yatmaya gitti ve ben de tanıdığım herhangi birinin partiye katılıp katılmayacağını öğrenmek için telefon rehberimi karıştırdım. Arkadaşım Will'i aradım - uzun boylu, vahşi, uzun kıvırcık saçlı ve gözleri opal kadar solgun bir Kanadalıydı. Ona karşı hep büyük bir aşk beslemiştim.

"Merhaba sevgilim," diye geveledi votkadan sırılsıklam
olmuş sesiyle. 'Bir parti istiyorum,' dedim.
"Buraya gel o zaman.
"Neredesin sen? diye sordum. "Hâlâ Birmingham'da üniversitede değil
misin?" "Warwick. Leamington Spa'da yaşıyorum,' dedi. 'Sana mesaj
atarım
adresi.'

Helen'in dairesinden çıktım ve bir taksi firması aramaya başladım. On dakika sokaklarda dolaştıktan sonra - nihayet Oxford'da değil de Londra'da olduğumu anladığım için alkol yavaş yavaş sistemimi terk ediyordu - küçük, ahşap cepheli bir minicab şirketi buldum. Beni Leamington Spa'ya götürecek bir araba istediğimi ve paranın kesinlikle önemli olmadığını söyledim - tek fark 100 sterlin ya da daha az olmasıydı çünkü hesabımda sadece bu kadar vardı ve limit aşımına uğramıştım. Üç şaşkın adamdan biri camın arkasına geçti.

çekmecesinden tozlu bir İngiltere haritası çıkardı. Haritayı açtı ve iş arkadaşlarını çok eğlendirecek şekilde, birbirine itilmiş iki masanın üzerine teatral bir şekilde yaydı. Sanki korsanlara saldırmayı planlayan bir geminin kaptanıymış gibi kırmızı kalemle işaretlediği çizgilerle yolculuğu planlarken hepsi haritanın etrafında toplandı. Sarhoş halimle bile bunun biraz abartılı olduğunu düşünmüştüm.

"250 sterlin," diye açıkladı sonunda.

"Bu ÇOK SAÇMA," dedim inci gibi dizilmiş, orta sınıf müşteri hakları öfkesiyle; sanki ikimiz arasında en saçma talebi yapan oymuş gibi.

"Hanımefendi, sabahın üçünde üç ilçe ötede bir yere gitmek istiyorsunuz. 250 pound çok makul bir fiyat.'

Onu 200 sterline indirdim. Will diğer 100 sterlini ödeyeceğini söyledi.

Sabah dört sularında M1'de ayılmaya başladım (umarım hiçbiriniz kalan günlerinizde cümleyi söylemek ya da yazmak zorunda kalmazsınız). Ama artık geri dönmek için çok geçti.

Bu küçük saatlik maceraların ortasında, kendimi bunun sadece gençliğimin karşılığını almak olduğuna ikna ettim. Margaret Atwood'un bir sözü hayatımın bu döneminin üzerinde tavandan sarkan bir abajur gibi asılı duruyordu.

> Bir hikayenin ortasındayken o bir hikaye değildir, sadece bir karmaşadır; karanlık uğultu, bir körlük, parçalanmış camlar ve kıymıklara ayrılmış ahşaplardan oluşan bir enkaz; kasırgaya tutulmuş bir ev ya da buzdağları tarafından ezilmiş veya akıntıya kapılmış bir tekne gibi ve gemideki herkes onu durduracak güçten yoksundur. Ancak daha sonra bir hikaye gibi bir şey haline gelir. Kendinize ya da bir başkasına anlatırken.

Otoyolda başımı pencereden dışarı uzattığımda, gökyüzü şafağa dönerken *sonunda işe yarayacağını* düşündüm. *Bu konudaki tükenmez*.

Sabah beş buçukta geldim. Will beni kapıda beş tane yirmi poundluk banknotla karşıladı. Oraya ulaşmayı başardığım için kendimi muzaffer hissediyordum. Yolculuk ve varış noktası hikayeydi; yaşananlar neredeyse önemsizdi. Sabahlara kadar içtik, konuştuk ve yarı çıplak yatağımızda uzanıp ot içtik ve Smiths albümleri dinledik, sadece kısa bir süreliğine yarım yamalak öpüştük. Sabah 11'de uykuya daldık.

üçte korkunç bir baş ağrısı ve esprinin can alıcı noktasının bir gece önce düşündüğüm kadar komik olmadığı hissiyle uyandım. Banka hesabımı kontrol ettim: sıfır. Telefonumu kontrol ettim: düzinelerce

Arkadaşlarımdan gelen endişeli mesajlar. Farly'ye sabahın dördünde otoyolda hızla ilerlerken taksinin arkasında neşeyle gülümsediğim bir fotoğrafımı gönderdiğimi unutmuştum: "BATI MIDLANDS'A HIZLI BIR YOLCULUK!!

Bir plan yaptım. Belli belirsiz bir arkadaşlığı sürdürdüğüm genç erkek arkadaşım Warwick Üniversitesi'nde doktor olmak için eğitim alıyordu. Hafta sonu çalıştığım promosyon işinden gecikmiş param gelene kadar birkaç gün onunla kalabilir ve Salı günkü Gazetecilik Yüksek Lisans sınavıma yetişmek için eve trenle dönebilirdim. Ama ona mesaj attığımda bana tatilde olduğunu söyledi.

Telefonum çaldı. Arayan Sophie'ydi.

Telefonu açtığımda "Leamington Spa'da olduğun doğru mu?" diye sordu. "Evet.

"Neden?

"Çünkü bir after-party istiyordum ve arkadaşım Will de Leamington Spa'da yaşıyordu. Hâlâ yarı uykulu olan Will, gözleri kapalı bir şekilde gülümsedi ve suçluluk dolu bir baş parmağıyla onayladı.

'Tamam, bu hiç mantıklı değil,' dedi. "Eve nasıl gideceksin?

"Bilmiyorum. Eski bir erkek arkadaşımla kalacaktım ama o burada değil ve tren için hiç param yok. Uzun bir duraklama oldu ve Sophie'nin benim için duyduğu endişenin kızgınlığa dönüştüğünü duyabiliyordum.

'Tamam, o zaman sana eve dönüş için bir otobüs ayarlayayım,' dedi. "Telefonunun şarjı var mı?

"Evet.

"İş bittiğinde detayları size göndereceğim.

'Teşekkür ederim, teşekkür ederim,' dedim. "Size geri ödeyeceğim.

Sophie bulabildiği en uzun otobüs yolculuğunda bana bir koltuk ayırttı - planı, eylemlerimin sonuçlarını düşünebilmem için sadece düşüncelerimle biraz ayılma zamanına ihtiyacım olduğuydu. Onu çok kızdırdı,
Londra'ya giden gürültülü bir bekârlığa veda partisiyle birlikte bir otobüse bindim. Yolculuk sırasında hepimiz tekila içtik ve bana giymem için bir sombrero verdiler. Ertesi gün, günü kurtardığı için Sophie'ye teşekkür etmek için telefon ettiğimde, ona bana kızıp kızmadığını sordum.

"Dolly," dedi, "sana kızgın değilim, senin için endişeleniyorum. "Neden?" diye sordum.

'Çünkü o kadar sarhoştun ki Oxford Circus Topshop'un dışındayken Oxford şehir merkezinde olduğunu sandın. Nasıl olduğunu biliyor musun?
bir insanı savunmasız yapar mı? Londra'da o kadar sarhoş dolaşmak? "Özür dilerim," dedim huysuzca. "Sadece eğleniyordum.

'Bu çılgınlığın sona ermesi için kaç arkadaşımızın Britanya genelinde taksicilik yaparak iflas etmesi gerekiyor?

(Sadece bir tane daha alacaktı - Farly, birkaç ay sonra, Güney Batı Londra'dan Exeter'e. Bir kulüpten eve dönerken bindiği takside hala üniversitede okuyan ve hoşlandığı bir çocuktan mesaj almış ve şoföre geri dönüp onun yerine Devon'a gidip gidemeyeceğini sormuş. O gün bugündür
savurganlık suçlamalarını omuz silkerek tüm yolculuğun '90 £ ve bir paket sigaraya' mal olduğunu söyledi. Bu rakam son yıllarda giderek değer kazanmıştır. onu daha fazla araştırırız).

Ama hepsi iyi hikâyelerdi ve önemli olan da buydu. Yirmili yaşlarımın başındaki varoluş sebebimdi. Bir metre boyunda bir metal dedektörüydüm. Potansiyel anekdotların parçaları, varoluşun toprağı boyunca sürünüyor, burnum kazacak bir şey bulma umuduyla çimlere bastırılıyor.

Başka bir gece, aramızda 20 sterlin varken, Hicks ve ben Londra'daki lüks bir otele gittik, çünkü Hicks buranın 'eğlenceli, genç insanlarla arkadaşlık etmek isteyen, bir kova içkisi olan sıkılmış milyonerler' için bir yuva olduğunu söylemişti. Dubai'den gelen ve sırasıyla Edgware Road'da bir köri evi ve Tottenham Court Road'da bir cep telefonu dükkanının üzerindeki İngilizce 'üniversitelerinden' birine sahip olan iki orta yaşlı adam bulduk. Hicks ve ben, bir gemi seyahatinde nasıl tanıştığımıza dair iyi prova edilmiş uydurma hikayemizi gösterişli bir şekilde anlattığımız eski rutinimizi yaptık. Ben grupla şarkı söylüyordum, onun kocası kendini denize atmıştı ve bir gün ikimiz de üst güvertede tek başımıza oturmuş sigara içip denize bakarken konuşmaya başlamıştık.

Bize 'parti çocuğu' olduğunu söyledikleri arkadaşları Rodney'in evine gitmek isteyip istemediğimizi sordular - 'alkol ve uyuşturucu konusunda cömert' anlamına gelen evrensel bir örtmece. Hepimiz dışarıda bekleyen arabalarına doluştuk ve şoförleri bizi Edgware Road'daki bir kule bloğuna götürdü; burası bize satılan Studio 54'ün vaat ettiği aşırılık ve ihtişamdan çok uzaktı. Hicks ve ben girişe doğru yürürken el ele tutuştuk ve asansörde Farly'ye o gece başıma bir şey gelmesi ihtimaline karşı bulunduğumuz yerin adresini içeren bir mesaj gönderdim; bu oldukça hastalıklı bir ritüeldi.

Çizgili pijamalar giyen yetmişli yaşlarının ortalarında Kıbrıslı bir adam kapıyı açtı.

"Aman Tanrım!" bağırdı bize bakarken. "Artık çok geç! Çaresizlik içinde ellerini havaya kaldırdı. "Bunlar için çok yaşlıyım!

İki yeni arkadaşımız çok uzun bir parti olmayacağına ve sadece birkaç içki içmek istediğimize söz verdi. Rodney nezaketle bizi içeri davet etti ve ne istediğimizi sordu.

içmek istedik. İyi stoklanmış 1970'lerin içki dolabını işaret ederken kokteyllerin uzmanlık olduğunu söyledi. Sek bir Martini istedim.

Rodney'den oldukça etkilenmiştim; özellikle de torunlarının çerçevelenmiş düzinelerce fotoğrafı her yere dağılmıştı. Martinilerimizle etrafta dolaştık, o hala pijamalarının içindeydi ve bana hepsinin isimlerini, yaşlarını ve karakter tanımlarını verdi.

Bu sırada Hicks böyle gecelerde her zaman yaptığı şeyi yapıyordu: Dubaili milyonerlerden biriyle ciddiyetle felsefe hakkında konuşuyor, Fransız varoluşçular hakkında monolog yaparken dramatik bir şekilde el kol hareketleri yapıyor, gözleri kaldırımdaki çatlaklardan fışkıran unutkanlar gibi kafasından fırlıyordu.

Rodney ve ben onun koltuğuna oturduk ve bana geçmişinin mitolojisini anlattı: başarısız iş girişimleri, artık bir Waitrose olan sahibi olduğu bar, kalbini kıran modeller. Bir noktada hikaye anlatmaya ara verdi, üzerine dizdiği kola için beş poundluk bir banknotu yuvarladı ve arkasına yaslanıp bana baktı.

'Biliyor musun, çok komik, bana yetmişli yıllarda birkaç kez karşılaştığım bir kadını hatırlatıyorsun. Uzun sarı saçları, tıpkı seninkiler gibi gözleri vardı. Bir süre bir arkadaşımla çıkmıştı.'

"Öyle mi?" diye sordum, bir sigara yakarak. "Kimdi o?

Barby. Sanırım adı Barby'ydi. Yutkundum, annemin bir keresinde bana anlattığı, yirmili yaşlarının başında kendisine takılan eğlenceli ama iğrenç lakapla ilgili hikâyeyi hatırladım.

"Barbara," diye cevap verdim. "Barbara Levey.

"Evet!" diye bağırdı. "Bu kadını tanıyor musun?

"O benim annem," diye cevap verdim. Onu banliyödeki yatağında düşündüm ve kızının yetmişli yıllarda tanıştığı yetmiş beş yaşındaki Kıbrıslı bir adamla kafayı bulmasına ne diyeceğini hayal ettim. Diğer odaya geçtim, Hicks'in aynı anda hem hayran hem de kayıtsız dinleyicileriyle tek kişilik edebiyat salonunu böldüm ve ona hemen ayrılmamız gerektiğini söyledim. Köri evinde harika bir 'after-party' olacağını söyledi.

Edgware Road'daki adamlardan birine aitti. Ona zaten after-party'de olduğumuzu söyledim. Acaba yanlışlıkla parti sonrasının karanlık bölgesine mi düşmüştüm ve şimdi orada mı takılıp kalmıştım diye düşündüm. Merdivene ihtiyacım olup olmadığını merak ettim.

Ama her şeyin trajik olduğunu söyleyemem, çünkü öyle değildi. Arkadaşlarım ve ben yaptığımız şeyin büyük bir güçlenme ve özgürleşme eylemi olduğuna inanmaya devam ettik. Annem bana sık sık bunun yanlış yönlendirilmiş bir feminizm eylemi olduğunu; erkeklerin en yobaz davranışlarını taklit etmenin bir eşitlik işareti olmadığını söylerdi ("O Zoë Ball davaya çok zarar veriyordu," bir keresinde). Ama yine de o parti yıllarının meydan okuyan, kutlayıcı, güçlü bir eylem olduğunu düşünüyorum; bedenimi benden beklenen şekilde kullanmayı reddettiğim anlar. Birçoğu sadece kendi şartlarımızda gerçekten iyi vakit geçirdiğimiz zamanlardı - anıların çoğu benim etrafımda dönüyor ve Sıkıldığımız ya da hoşlanmadığımız bir durumdan sadece birbirimizle vakit geçirmek için ayrılan kızlar. Deneyime açtım ve bu açlığımı benim gibi düşünen gezginlerle giderdim. Ve bu, hiçbirimizin asla kurtulamadığı bir çete zihniyeti yarattı.

Anılarımın bazıları neşeli, bazıları hüzünlü ve gerçek de buydu. Bazen en yakın arkadaşlarımla birlikte sabaha kadar yüzümde bir sırıtışla dans , bazen yağmurda gece otobüsüne koşarken sokakta düştüm ve ıslak kaldırımda yattığımdan çok daha uzun süre yattım.
. Bazen kendimi bir lamba direğine çarparak bayılttım ve günlerce mor bir çeneyle kaldım. Ama bazen akşamdan kalma kızların sevgi dolu karmaşasında uyandım, içim rahatlık ve neşeden başka bir şeyle dolu değildi. Bazen de Şimdi o hafif puslu yıllarda benimle bir ev partisinin köşesinde içki içerek bir akşam geçirdiklerini söyleyen insanlarla karşılaşıyorum ve hemen paniğe kapılıyorum çünkü . Bir yıl kadar önce, siyah bir taksi şoförü, 2009 yılında Londra'da bir caddede ayakkabısız yürürken beni 'doğru bir durumda' aldığından oldukça emin olduğu için adımın 'Donny' olup olmadığını sorduğunda utançtan ürperdim.

Ama çoğu muhteşem, kaygısız bir eğlenceydi. Birçoğu, yanımda neon taytlı ve çok fazla siyah göz kalemi olan bir kaşif çetesiyle şehirler, ilçeler, hikayeler ve insanlar arasında geçen bir maceraydı.

Ve en azından, sonunda herkese bir yetişkin olduğumu kanıtladığımı düşündüm. En azından sonunda ciddiye alınabilirdim.

Tarif: Akşamdan Kalma Mac ve Peynir

(*dört* kişilik)

Tam anlamıyla sürükleyici bir deneyim için bunu pijamalarınızla *Maid in Manhattan* veya bir seri katil belgeselinin önünde yiyin.

– 350g makarna - makarna veya penne iyi sonuç verir
– 35g tereyağı
– 35g sade un
– 500ml tam yağlı süt
– 200g rendelenmiş Cheddar peyniri
– 100g rendelenmiş Kırmızı Leicester peyniri
– 100g rendelenmiş Parmesan peyniri
– 1 yemek kaşığı İngiliz hardalı
– Bir demet taze soğan, doğranmış
– Bir tutam Worcestershire sosu
– 1 küçük top mozzarella peyniri, parçalara ayrılmış
– Tuz ve karabiber, baharat için
– Üzerine gezdirmek için zeytinyağı

Büyük bir tencerede kaynayan suda makarnayı sekiz dakika pişirin, böylece biraz az pişmiş olacaktır - pişirdiğinizde pişmeye devam edecektir. Süzün ve bir kenara koyun, birbirine yapışmaması için zeytinyağını karıştırın.

Ayrı bir büyük tavada tereyağını eritin. Unu ilave edin ve karışım meyane kıvamına gelene kadar sürekli karıştırarak birkaç dakika pişirmeye devam edin. Sütü azar azar ekleyerek çırpın ve kısık ateşte on ila on beş dakika pişirin.

dakika pişirin. Sürekli karıştırmaya devam edin ve yavaş yavaş koyulaşan pürüzsüz ve parlak bir sos elde edene kadar pişirin.

Ateşi kapatın, Cheddar, Red Leicester ve Parmesan'ın yaklaşık dörtte üçünü hardal, biraz tuz ve karabiber, doğranmış soğan ve bir tutam Worcestershire sosuyla birlikte sosa ekleyin ve hepsi eriyene kadar karıştırmaya devam edin.

Izgarayı gidebildiği kadar önceden ısıtın. Makarnayı sosun içine dökün ve her şeyi bir fırın kabında karıştırın, mozzarellayı ilave edin, ardından
Kalan Cheddar, Red Leicester ve Parmesan'ı üzerine serpin. Karışım altın rengini alana ve üstü çıtır çıtır kabarana kadar ızgara yapın (veya 200°C'de on beş dakika sıcak fırına koyun).

Kötü Randevu Günlükleri: Ealing'de Ana Cadde Üzerinde Bir Otel

Üniversiteden döndüğüm ilk Noel ve Bond Caddesi'ndeki L.K. Bennett'te satış elemanı olarak tam zamanlı işim var. Her zaman en yüksek komisyonu alan göz alıcı moda öğrencisi Debbie, büyük bir randevuya hazırlanmak için soyunma odasında dudaklarımı Vivien Leigh kırmızısına boyuyor.

Adamın adı Graysen ve onunla York Üniversitesi'nde bir ay önce bir okul arkadaşımı ziyaret ederken tanıştım. Öğrenci birliğinin barında iki votka diet kola almak için bekliyordum ki biri elimi tuttu.

Graysen - sırık , solgun, ilginç, göz kalemi bulutu içinde Elvis gözleri lekeli - avucumu ters çevirdi.

'Üç çocuk. Doksan yaşında öleceksin.' Bana baktı. "Buraya daha önce de gelmiştin," diye dramatik bir şekilde fısıldadı.

Benim yaşımda olup da Facebook'ta olmamayı tercih eden ilk kişi. Bence o Sartre.

Dev bir Noel ağacının altında buluşuyoruz ve beni bir Martini barına götürüyor çünkü en sevdiğim içki olduğunu söylediğimi hatırlıyor (bu noktada hala 'Martinileri sevmek için kendimi eğitme' aşamasındayım, bu yüzden ilk yudumdaki irkilmemi göreceğinden endişeleniyorum, ama kendimi tutmayı başarıyorum). Daha sonra Londra'nın en eski barına geçiyoruz ve burada çilekli bira içiyorum. Bana bir dizi

Patronu ona bu gece için bir otel odası vermiş. Nedenini asla açıklamaz.

Üç otobüs sonra, bana neden 'Londra'nın bana ailemden daha fazla ebeveynlik yaptığını' açıklaması için geçen sürede

Ealing'de bir ana cadde üzerindeki banliyö evinden dönüştürülmüş pis bir otelde.

Onunla yatmak istemiyorum çünkü onu daha yakından tanımak istiyorum, bu yüzden bütün geceyi yatakta uzanarak, kirli beyaz tavana bakarak ve şimdiye kadarki on sekiz yılımız hakkında konuşarak geçiriyoruz. 'Sömürgecilerin sonuncusu' olan ve seyahatlerinde nadir bir balık türü keşfeden, bu konuda bir kitap yazan ve o zamandan beri parayla yaşayan çok yaşlı, çok zarif, çok zengin bir adamın oğlu. Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Saat beşte uyuyakalıyoruz.

Ertesi sabah erkenden, Graysen işe gitmek zorunda. Beni öptü ve dedi ki ve yatağının bir şeftalili pasta bırakıyor. Bu birbirimizi son görüşümüz.

Önümüzdeki beş yılı sürekli Graysen'in sadece saf bir seyirci ve bir geceliğine kendinden kaçış arayan bir aktördü. Eğer hepsi uydurma olsaydı: el falı, otel, balık, göz kalemi.

Sonra yıllar ve yıllar sonra, hayatımın büyük aşkı olacak bir biyoloji doktora öğrencisine aşık olacağım. Bir Pazar gecesi onun yatağında kazağıyla yatıyor olacağım ve uyumadan önce okumak için bir balık keşfeden bir adam hakkında bir kitap çıkaracak. Kitabı elinden alıp iç kapağına baktığımda Graysen ile aynı yüz ve soyadına sahip bir adamın fotoğrafını göreceğim. Erkek arkadaşım neden güldüğümü soracak. "Çünkü hepsi gerçekti," diyeceğim. "Ve çok gülünçtü.

Kötü Parti Günlükleri: Cobham, Yeni Yıl Arifesi, 2007

Yılbaşı gecesi saat beşte annemin evindeki kanepeye çökmüş *Friends*'in on üçüncü bölümünü izlerken Farly'ye "*Bir şeyler* olmalı" diyorum. 'On dokuz yaşındayız ve
bir yerlerde bir parti bulabilmek için.' Telefon rehberimdeki herkese görünüşte kişisel bir mesaj gönderdim. Arkadaşımız Dan bir depo önerdi.
Ancak Farly uyuşturucu kullanan insan gruplarından korkuyor ve Liverpool Street'ten daha doğuya hiç gitmemiş.

Tam umudumuzu yitirmişken, biri ısırdı. Felix - okuldan bir alt sınıfta olan ve her zaman büyük bir beslediğim bir arkadaşım. 'Cobham'da büyük bir partiden' bahsediyor ve bana bunun kaçırmak istemeyeceğim bir parti olduğunu söylüyor. Benden kız arkadaşlarımı getirmemi istedi. Farly tek seçeneğimiz olduğu ve Felix'ten ne kadar hoşlandığımı bildiği için gitmeyi kabul ediyor. Takım için bir tane alıyor, benim kanat oluyor - vajinamın daha iyi olması için partiye gidiyor. İkimiz de her zaman bekar olduğumuz için uzun zamandır kullandığımız karşılıklı, adil ve başarılı bir sıra alma sistemi - bir erkeğin peşinden koşmasına yardımcı olmak için gecemi feda ediyorum, bu iyi niyet eylemini bankaya yatırıyorum ve istediğim zaman nakde çevirebiliyorum.
aynısını benim için yapsın. Bu sevişme demokrasisi. Salıncaklar ve yuvarlaklar.

Surrey'deki büyük müstakil eve vardığımızda, *Futbolcu* Eşleri kuşağı, bir çılgınlık yerine, iç içe geçmiş on çiftten ve ailenin Labrador'uyla oynayan rugby tişörtlü iri yarı bir adamdan oluşan bir tür hareketsiz fırın-pizza partisi buluyoruz.

"Merhaba! Çekinerek söylüyorum. "Felix burada mı?

Monoton rugby oyuncusu başını köpekten kaldırmadan, "Votka almak için dükkâna gitti," diye cevap veriyor.

"Siz okulda bizden bir üst sınıfta değil miydiniz?" diye soruyor tirbuşon bukleli, at suratlı bir kız.

"Evet," diyorum, kendime bir kare pepperoniye yardım ederek.

"Arkadaşlarından hiçbiri bu gece boş değil miydi?

Felix elinde şıngırdayan bir çantayla belirir.

"Hey!" diye bağırıyor, sarılmak için kollarını uzatıyor.

"Merhaba!" diyorum, ona sarılıyorum. 'Bu Farly. Buradaki herkes çift mi? Ağzımın kenarından mırıldanıyorum.

"Evet," diyor Felix. 'Daha çeşitli bir kalabalık bekliyorduk ama geleceğini söyleyen bir sürü insan gelmedi.

"Doğru.

"Yine de eğleneceğiz!" diyor, kollarını ikimize de dolayarak. "Üç silahşörler.

Sonraki birkaç saat, Cobham'a giden uzun yolun buna değmiş olabileceğini düşünmeme yetecek kadar samimi, sarhoş bir rahatlıkla geçiyor. Felix, Farly ve ben kış bahçesine gidip içki oyunları oynuyoruz ve sohbet edip gülüyoruz; bir noktada kollarını bana doluyor ve Farly ve ben onunla kısa bir yarım gülümseme ve göz teması kuruyoruz. Bizi yalnız bırakmak için yukarı çıkıp sahte bir telefon görüşmesi yapmasına yetecek kadar. Onu daha fazla sevemezdim.

"Seninle sessiz bir yerde konuşabilir miyim?" diye sorar.

"Elbette," diyorum gülümseyerek. Elimi tutuyor ve beni bahçeye doğru yürütüyor.

Ben plastik bir sandalyeye otururken ve o bir ayağından diğerine zıplarken 'Bu garip' diyor.

"Neden? Sadece söyle.

"Arkadaşın Farly'den gerçekten hoşlanıyorum," diyor. "Bekâr mı? Bir nanosaniye içinde ne kadar iyi bir insan olduğumu tartıyorum.

"Hayır," diye cevap veriyorum, kişisel gelişim için hayatta daha çok zamanım olduğuna karar vererek. "Hayır, o bekâr değil.

"Siktir," diyor. "Bir ilişkisi var mı?

"Evet, çok ciddi bir tane," diyorum ciddiyetle, başımı sallayarak. "Dave adında bir çocukla.

"Ama bekarmış gibi sohbet ediyordu?

"Artık *resmi olarak* birlikte değiller," diye ekliyorum. "Ama hala bir tür ilişki içindeler. Çok dolu dolu. Aslında şu anda onunla telefonda konuşuyor. Yeni yılda nasıl olur bilirsiniz. Tüm pişmanlıklarınızı ve söylenmemiş şeyleri düşünürsünüz, vesaire vesaire. Her neyse, kesinlikle kimseyle hayatına devam etmeye hazır değil.

Farly elinde bir şişe şarapla zıplayarak masaya döner. Sönük bir Felix tuvalete gitmek için mazeret bildirir.

"Onunla öpüştün mü?" diye soruyor heyecanla. "Bölüyor muydum?

'Hayır, hoşlanıyor ve bekar olup olmadığını sordu, ben de hayır dedim. Çünkü ben kötü bir insanım ve onunla birlikte istemiyorum, bu yüzden Dave adında bir çocukla karmaşık, inişli çıkışlı bir ilişki içinde olduğunu, bunun çok üzücü olduğunu ve kimseyle hayatına devam etmeye hazır olmadığını söyledim.

'Tamam,' diye

yanıtlıyor. "Tamam

mı?

'Tabii ki değil,' diyor. "Zaten benim tipim değil. Felix'in ayak seslerini duyuyoruz.

"Az önce Dave'le telefonda konuştuğunu söyledim," diye fısıldadım.

"Evet," diye konuşuyor Felix tekrar otururken. 'Her neyse, evet, bu Az telefonda Dave'le konuşuyordum," diyor robot gibi, *Acorn Antiques*'teki bir karakterin tüm incelikli inceliğiyle. "Tekrar!

"Ne dedi?

Aynı tas aynı . Beni geri istiyor, bu işi yürütebileceğimizi düşünüyor. de "Dave, bunu daha önce de yaşadık." dedim. Birlikte olmasak da bir şeyler hissettim. Bu durum benim için kesinlikle kimseyle yoluma devam etmeye hazır olmadığımı daha da açık hale getiriyor," diye anlatıyor.

Felix dudağını sertçe çiğner ve şarabının geri kalanını bir dikişte içer. "Neredeyse gece yarısı," der ve eve gitmek üzere masadan kalkar.

Geri sayımı söylerken, hiç tanımadığım bu çocuğun ailesine ait ağır, donuk, krem rengi banliyö oturma odasında duruyorum ve bir daha asla potansiyel bir fetih etrafında bir akşam planlamayacağıma yemin ediyorum. Düz ekran televizyona bakıyoruz, BBC'nin South Bank'te tezahürat yapan kırmızı yanaklı, atkılı sarhoş insanlarla ilgili yayınını izliyoruz ve ben orada olmayı arzuluyorum. Big Ben gece yarısı çalıyor. "Auld Lang Syne" çalıyor. Sonra

Hiçbir zaman anlayamayacağımı düşündüğüm bir nedenle, odadaki herkes diskodaki son şarkı gibi yavaşça dans etmeye başlıyor. Odanın diğer ucunda somurtkan bir şekilde telefonunda oyun oynayan Felix dışında. Maun antika içki dolabının pirinç kulpunu çeviriyorum ve

kendime bir şişe viski alıyorum. Farly'ye bakıyorum, ailenin siyah Labrador'unu ayağa kaldırmak için arka ayaklarının üzerine kaldırmış, patilerini ellerinin arasına almış. Onlar da 'Auld Lang Syne' şarkısı eşliğinde yavaşça dans ediyorlar.

Londra'ya giden son treni kaçırdık, bu yüzden evin önünde durup eve dönmek için birkaç yerel taksi şirketini arıyorum ama hepsi çok pahalı. Surrey'de en az sekiz saat boyunca çiftlerle ve benden hoşlanmayan bir aşıkla dolu bir evde mahsur kaldık - hepsi de okulda benden bir alt sınıftan. Banliyönün yedinci çemberine tekrar giriyorum ve Farly ile muhtelif rugby oyuncusunun havalandırma dolabına gizlice girmeden önce buzdolabına yaslandıklarını görüyorum. Kalan sigaramı tüttürmek için bahçeye çıktım.
Kendi başıma sigara içiyorum.

"Farly nerede? Benimle aynı fikirde olan Felix soruyor. Bu maskaralıkla daha fazla .

Viski şişesinden bir yudum almadan önce ifadesiz bir şekilde, "Şu rugby oyuncusu adamla birlikte havalandırma dolabında," diyorum.

"Ne? Dave ne olacak?'

"Bilmiyorum," diyorum sigaramı yakıp dumanını soğuk, durgun gece havasına üfleyerek. 'O ve Dave çok karmaşıklar, Felix ve bunu ne kadar çabuk anlarsan o kadar iyi. Bir aşağı, bir yukarı, bir açık, bir kapalı.

"Ama bir saat önce *açık* olduğunu söyledi," diye cevap veriyor öfkeyle.

"Evet, bence muhtemelen tekrar aradı ve muhtemelen bir kavga daha ettiler ve o da muhtemelen bunu aştığını fark etti.

"Harika," diyor, yanımdaki bahçe mobilyasına bir sigara yakarak. "Bu şimdiye kadarki en kötü yılbaşı gecesi.

"Evet," diyorum. Surrey'deki son havai fişek gösterisini sessizce izliyoruz.

"Öyle.

10 Kasım

Sevgili şimdiye kadar tanıştığım herkes ve hiç birkaç kişi,

Kesinlikle pişmanlık grup e-postasını bağışlayın. Özür dilerim.

utanmazca kendi reklamımı yapmaktan hiç utanç duymuyorum. Sana e-posta gönderiyorum.

Çünkü iki haftadır üzerinde çalıştığım gösterişli bir proje var ve hepinizin buna zaman, para ve ilgi borçlu olduğunuzu hissediyorum.

Leytonstone'da terk edilmiş bir otoparkta gerçekleşecek olan Lana's Literary Salon adlı etkinlikte müzik, söz ve filmden oluşan bir geceye ev sahipliği yapıyorum. Bu gecenin, Oxford Union'ın zihin açıcı sohbet geleneklerini *Noel'in Ev Partisi* atmosferiyle birlikte çağrıştırması amaçlanıyor.

Başlangıç olarak, India Towler- Baggs tarafından yazılan, hayatını değiştiren son saç kesimi, varsayılan web tarayıcısı ayarını seçmenin zor seçimi ve kendine dönüş yolunu bulma konularını ele alan bazı sözlü şiirler yer alacak

ayahuasca törenleri ve Zumba derslerinin bir karışımıyla. Cheltenham Ladies' College'a devam etmesine rağmen tüm çalışmalarını hafif bir Jamaika aksanıyla gerçekleştirecek.

Çoğunuzun Facebook'taki sürekli spam akışından zaten bildiği gibi, Ollie kendi siyasi partisini kurdu, Genç Clueless Liberaller, bu yüzden manifestosunu yüksek sesle okuyacak ve ardından gazeteci Foxy James (*T4*, *MTV News)* ile parti için üç temel amacı hakkında sahnede bir tartışma yapacak: ilk-

öğrenci harçları ve Fabric gece kulübünün yeniden açılışı. Parti için 'mekanda' kayıt yaptırabileceksiniz.

Ardından, başrol oyuncusu: kısa filmim. *No One Minds That Ulrika Jonsson is* an *Immigrant*, gelecekte distopik bir ortamda kültürel kimlik, vatandaşlık ve egemenlik temalarını irdeliyor. Üç dakikalık film bittikten sonra Foxy sahnede benimle iki saat boyunca film hakkında röportaj yapacak - sanki evrensel olarak tanınan bir esermiş gibi filme ve ekibine (çoğunlukla aileme) atıfta bulunacağız ve sahne arkası hakkında şovvari, göz alıcı, şakacı bir dostlukla konuşacağız

Martin Scorsese'nin bir yönetmenin yorumunu yaptığı gibi hikayeler

GoodFellas.

Penge'deki yeni binamızın balkonunda ev arkadaşım tarafından demlenen el yapımı bira olacak. Hackney'in Ölümü'nün tadı bir tür gazlı Marmite gibi ve idrar yolu enfeksiyonu gibi kokuyor ve şişesi 13 sterlin. Afiyet olsun.

Ayrıca, gerçekten değerli bir amaç için istediğiniz kadar az veya çok bağışta bulunabileceğiniz bir kova da dolaşımda olacak: ben. Devam filmi

Ulrika şu anda ön yapım aşamasında ve bir an önce çekilmesini istiyorum, ancak herkes gibi sıkıcı bir işe girmek istemiyorum (Kerouac gibi, ben de sabah insanı değilim).

Bu konudaki desteğiniz için çok ama çok teşekkür ederim. Kelimenin tam anlamıyla her

Çok iyi tanımadığım, üstünkörü bir şekilde selam verip sonra da 'Aman Tanrım, neden burada, onu ilkokuldan beri görmedim bile' diyeceğim insanlar hariç, gelen her biriniz. Sanırım bana kafayı taktı,' diyeceğim arkadaşlarıma.

Sanat sizinle olsun - Lana

xxx

Biraz Şişman Olmak, Biraz Zayıf Olmak

"Beni artık seviyor musun? diye sordum.

"Hayır," dedi. "Hayır, artık seni sevdiğimi sanmıyorum. "En azından benden hoşlanıyor musun?" diye sordum. Bir sessizlik oldu. "Sanmıyorum.

Telefonu kapattım.

(O zamandan beri insanlara birinden ayrılacaklarsa bu konuda yalan söylemenin en iyisi olduğunu tavsiye ediyorum. 'Aşktan düşmek' oldukça kötü bir şey. 'Senden hoşlanmıyorum' ise öldürücüdür.)

Henüz 21 yaşındaydım, üniversiteyi bitireli bir ay olmuştu. Ve ilk gerçek erkek arkadaşım beni telefonda terk etmişti.

Harry ve ben için tamamen yanlış kişiler olmamıza rağmen bir yıldan biraz fazla bir süredir birlikteydik. Muhafazakârdı, spora takıntılıydı, her gece yatmadan önce yüz şınav çekerdi, Exeter Üniversitesi Lacrosse Kulübü'nün sosyal sekreteriydi ve önünde 'Lash Gordon' yazan ironik olmayan bir tişörtü vardı. Aşırı duygu gösterilerinden, topuklu ayakkabı giyen uzun boylu kadınlardan ya da çok gürültü yapmaktan nefret ederdi. Yani temelde o zamanlar kişiliğimi oluşturan her şeyden. O benim bir felaket olduğumu düşünürdü, ben de onun bir kare olduğunu düşünürdüm.

Tüm ilişkimiz tartışarak geçti, bunun nedeni de hiç ayrı zaman geçirmemiş . Üniversitedeki son yılımızda Lacey, AJ ve Farly ile paylaştığım dairede fiilen yaşamış ve ailemin yanına taşınmıştı.
staj yaparken yaz için eve gitti.

En kötü anlarımızdan biri, o uzun, sıcak, tedirgin ve ayrı kaldığımız Ağustos ayının sonunda, Oxford'a gitmek üzere trene bindiğimizde yaşandı.

Lacey'nin yirmi birinci doğum günü partisi. Ana yemekten sonra masamdan ayrıldım ve çekici görünen bir yüzme havuzuna rastladım.
Ben de tüm kıyafetlerimi çıkarıp dalmaya gittim ve birkaç arkadaşım beni aramaya geldi, diğer herkesi de aynısını yapmaya teşvik etti. Gece toplu bir havuz partisine dönüştü ve ben de bir tür çıplak, havuz başı seremoni ustası oldum. Harry çılgına döndü. Ertesi sabah, Farly ve AJ kontrol edemedikleri kıkırdamalarla bir ağacın arkasına saklandılar ve onun bana "BİR DAHA BENİ BÖYLE GÖSTERMEYECEKSİN!" diye bağırmasını izlediler.
Havuzun aşırı klorlanmış olması ve ağartılmış saçlarımın canlı bir şişe yeşiline dönüşmesi, başımdaki utancı daha da belirginleştirdi.

Kesinlikle hiçbir ortak noktamız yoktu. Ama benim ilk gerçek erkek arkadaşım olmak istiyordu ve ben on dokuz yaşındayken bu biriyle çıkmak için yeterince iyi bir nedendi.

Beni aradığı gece Doğu Londra'da bir apartman dairesinde yaşıyordum, gazetecilik kursuna başladığım için bir arkadaşımda süresiz olarak kalıyordum. Stanmore'dan gidip geliyordum. Farly bir saat sonra gece birde annesinin evinden arabayla geldi ve beni eve götüreceğini söyledi.

Dönüş yolunda teselli bulamıyordum, konuşmamızı Farly'ye anlatmaya çalışıyordum ama hiçbir ayrıntıyı hatırlamıyordum. Telefonum çaldı - arayan . Ona onunla konuşamayacağımı söyledim. Kenara çekti, telefonu açtı ve kulağına götürdü.

"Harry, bunu neden yaptın?" diye bağırdı. Hattın diğer ucunda ne söylediğini anlayamadım. 'İyi ama bunu ona neden yaptın?
Telefonda mı? Neden gelip onu görmedin ve bunu yüz yüze yapmadın?" tekrar bağırdı. Onun tarafından daha anlaşılmaz konuşmalar geliyordu. Farly dinledi.
'EVET? O ZAMAN GİDİP KENDİNİ SİKEBİLİRSİN,' dedi.
bağırdı, telefonu kapattı ve arkasındaki koltuğa fırlattı. "Ne dedi o?

'Hiçbir şey, gerçekten,' dedi.

Farly o gece benim yatağımda uyudu. Ve ondan sonraki gece de. Sonunda iki hafta kaldı; ben daireye geri taşınmadım. İlk kez kalp kırıklığı yaşıyordum ve bu kadar şiddetli bir kafa karışıklığı yaşayacağımı hiç düşünmemiştim; sanki bir daha kimseye güvenmek için hiçbir nedenim yokmuş gibi. Ne olduğu ya da neden olduğu hakkında kesin bir fikrim yoktu. Tek bildiğim yeterince iyi olamadığımdı.

Yemek de yiyemiyordum. Ayrılığın bu sonucunu daha önce de duymuştum ama beni etkileyeceğini hiç düşünmemiştim. Ben çok aç bir kızdım ve hep öyle olmuştum. Belki de en aç olanıydım. Şimdiye kadar iki günden uzun süren bir diyet yapmamıştım. Ailemin hepsi yemeği severdi, Farly ve ben yemeği çok severdik. İtalyan büyükanne ve büyükbabayla büyümüş, doğuştan aşçı olan annem bana beş yaşındayken yemek yapmayı öğretmeye başladı; hamur yoğurmaya ya da mutfak tezgahında yumurta çırpmaya yardım edebilmem için beni bir sandalyeye oturttu. Gençliğim boyunca kendim için yemek yaptım ve üniversitede herkes için yemek yaptım. Altı yaşımdayken yazdığım ilk günlüğümde

O gün ne yediğimin hevesli bir kaydıydı. Hayatımın evrelerini tabağımdakilerle hatırlardım: Devon'da deniz kenarında geçirdiğim tatillerde yediğim çıtır çıtır fırında patatesler, onuncu yaş günümde yediğim yapış yapış reçelli tartlar, her Pazar akşamı kızarmış tavuk, okul haftasının dehşetini sosla yıkamak. Hayat ne kadar korkunç olursa olsun, acı ne kadar yakıcı olursa olsun, ben

Her zaman ikinci bir tane için yerim olduğundan eminim.

Kendimi hiçbir zaman kilolu hissetmedim, ancak vücut tipim genellikle 'iri bir kız' olarak tanımlanırdı. Ben uzun boylu bir devler soyundan geliyorum. Erkek kardeşim, Tanrı onu sevsin, 1.80 boyunda bir gençti ve kıyafetlerini 'Magnus' ve 'High and Mighty' gibi şeyler. On dört yaşıma geldiğimde 1.80 . On altı yaşıma geldiğimde 1.80'dim. Ama o hayranlık uyandıran uzun boylu, sırık gibi yarı hayvan yarı insan genç kızlardan değildim - iri göğüslü ve kalçalıydım. *Bliss*'in sayfalarında fotoğraflanan ve *The Baby-Sitters Club* kitap serisinde anlatılan kızların tam tersiydim.

Zihinsel olarak ergen olmaya uygun bir yapıya sahip olmadığım gibi, fiziksel varlığım da buna uygun değildi.

Ergenlik çağında bu kadar uzun boylu olmayı zor buldum - kaç kilo olmam gerektiğini asla bilemedim, çünkü her kız benim yarı boyumdaydı ve çocukluğumdan beri olmadığım bir kilo olarak 'şişman kilolarından' bahsediyorlardı, bu da büyük bir utanç duygusu yaratıyordu. Bu, can sıkıntısıyla yemek yeme ve yavru yağıyla birleştiğinde, henüz 16 beden değilken 16 beden alışveriş yaptığım anlamına geliyordu.

On altı. Arkadaşlarımdan daha iri olduğumun ve bazen şişman olarak adlandırıldığımın farkındaydım, ancak çocuk olmadığımda şeklimin daha anlamlı olacağına her zaman inancım vardı. Gerçekten utanç verici tek an, on beş yaşındayken bir barbeküde, ailemin aşırı sarhoş ve olağanüstü kilolu arkadaşı Tilly'nin, bahçeye 'biz tıknaz kızların birbirimize destek olmamız gerektiğini' duyurmadan ve bana kesin bir dille 'erkeklerin biraz etten hoşlandığını' söylemeden önce bir geminin dümenini tutar gibi aşk kollarımı tuttuğunda geldi.

Bir kızın üzerinde', tesadüfen aynı zamanda bir Vauxhall Zafira'nın genişliği olan kocasından komplocu bir göz kırpması almadan önce.

Yatılı okula gittiğimde biraz kilo aldım ve
Üniversiteye gittiğimde rahat bir 14 bedendim - ama çok zayıf olmadığım için bunu pek umursamıyordum. Hâlâ öpmek istediğim erkekleri öpüyordum. Topshop giyebiliyordum. Yemeği ve yemek yapmayı seviyordum. Bunun bir değiş tokuş olduğunu anlamıştım.

Ve yine de, işte . Sonunda hiçbir şey yiyemez hale gelmiştim. Tepeden tırnağa hastalıklı sarı bir hisle dolmuştum ve en görkemli varlığım olan iştahım yok olmuştu. Bağırsaklarım kinetik hissediyordu. Boğazımda sürekli bir yumru vardı. Annem akşamları bana bir kase çorba veriyor, yutmamın kolay olduğunu söylüyordu ama ben sadece birkaç kaşık içebiliyordum.
Kaşık kaşık alıp, o yokken kalanını lavaboya döküyordum.

İki hafta sonra tartıya çıktım. Bir taş kaybetmiştim. Çıplak olarak aynanın karşısına geçtim ve hayatımda ilk kez, kadınlığın gerçek nitelikleri olduğuna inandırıldığım şeylerin başlangıcını gördüm.
Daha küçük bir bel, kalça kemikleri, köprücük kemikleri ve kürek kemikleri. Anlamadığım bu yeni manzarada - bir yılı aşkın bir süredir aynı evi ve hayatı paylaştığım çocuk birdenbire benden tiksinmeye başlamıştı - nihayet bir şeylerin anlam kazanmaya başladığını hissettim. Yemek yemeyi bırakmıştım, bu yüzden vücudum değişiyordu. İşe yaradı. Burada, karmaşanın içinde, basit bir formül buldum.
efendisi olduğum bir şeydi. İşte beni yeni bir yere, farklı biri olabileceğim bir yere götürecek, kontrol edebileceğim bir şey. Cevap yansımamdaydı: daha fazla yeme.

Yeni görevimi bir proje haline getirdim; her gün tartıldım, adımlarımı saydım, kalorilerimi saydım, her sabah ve akşam yatak odamda mekik çektim, her hafta ölçümlerimi yazdım. Diyetle yaşadım
Kola ve havuç çubukları. Bir şeyler yemek yatağa gidiyor ya da sıcak bir banyo yapıyordum. Daha fazla kilo . Günden güne, kilodan kiloya verdim; hiçbir zaman plato gibi görünmedi. Bu beni başlangıçta yemek yerine geçen bir enerjiyle ; kendimi sihirli bir şekilde boşa giden yüksek hızlı bir tren gibi hissettim. Bir ay daha geçti, bir taş daha düştü. Adet dönemim gelmedi, bu beni aynı anda hem korkuttu hem de cesaretlendirdi. En azından içimde ve dışımda bir şeylerin değiştiği anlamına geliyordu; en azından yeni biri olmaya daha yakındım.

Bu süre zarfında, derslerde olmadığım zamanlarda eve kapandım. Ayrılık nedeniyle kendimi hala kırılgan hissediyordum ve sosyalleşmek istemiyordum. Bir şeylerin ters gittiğini ilk fark eden kişi, ilişkimiz sırasında çok yakınlaştığım ve neyse ki ayrılığımız boyunca yanımda olan Harry'nin kız kardeşi Alex oldu. New York'a yeni taşınmıştı.
York'taydı ve her gün skyping yapıyorduk. Bir gün, sohbetlerimizden birinin ortasında, konuşurken ayağa kalktım ve aylar sonra ilk kez vücudumu tam boy gördü.

"Memelerin nerede?" diye sordu, beni aşağı yukarı tararken gözleri büyüyor, kamerasına doğru eğiliyordu.

"Oradalar.

Hayır, değiller. Ve karnın ütü masası gibi. Dolls, ne oldu?'

"Yok bir şey, sadece biraz kilo verdim.

"Ah sevgilim," dedi kaşlarını çatarak. "Yemek , değil mi?

Diğerleri daha az anlayışlıydı. Daha fazla dışarı çıkmaya ve üniversiteden arkadaşlarımı görmeye başladım. İnsanlar bana Harry'nin başına gelenleri duyduklarını ve ne kadar üzgün olduklarını söylediler. Yeni bir kız arkadaşı olduğunu söylediler. İnsanlar bana ne kadar harika göründüğümü tekrar tekrar söylediler. Her iltifat beni öğle yemeği gibi besledi.

Açlığın acısından uzaklaşmak için sürekli dışarı çıkıyor ve içki içiyordum. Giderek daha da endişelenen annem, gece çıktığımda eve dönmem için mutfak masasına benim için yemek tabakları bırakırdı. Haklı olarak, o zaman yemek yeme olasılığımın daha yüksek olacağını düşünüyordu. Eve döndüğümde doğruca yatağa gitmeyi öğrendim.

Aralık ayına kadar üç vermiştim. Üç ayda üç kilo. O zamana kadar beni yemekten uzak tutan düşünceleri ve katı ritüelleri bir araya getirmekte zorlanıyordum. Bitkin düşmüştüm, saçlarım seyrelmişti ve sürekli, kemiklerimi donduracak şekilde üşüyordum. Isınmak için duşa girdiğimde su o kadar sıcaktı ki sırtımı yakıyor ve izler bırakıyordu. Endişeli aileme o gün ne kadar yediğim ya da bir sonraki gün ne zaman yiyeceğim konusunda sürekli yalan söyledim.
Rüyamda o gün
Dağlar ve dağlar kadar yiyecek ve aptalca yaptığım büyüyü bozduğum için hayal kırıklığı gözyaşları içinde uyanırdım.

Hepimiz mezun olduktan sonra Hicks bir yıl daha Exeter'de kaldı. Bir hafta sonu, Sophie, Farly ve ben hafta sonunu onunla geçirmeye ve eski uğrak yerlerimize gitmeye karar verdik. Bu aynı zamanda Harry'yi de görebileceğim anlamına geliyordu.

oradaki son yılıydı, bir şeyler olmuş gibi hissedebileceğini düşündüm
ve bana bir nevi kapanış getirdi. Ona birbirimize eşyalarımızı geri vermemiz gerektiğini söyledim; o da beni görmeyi kabul etti.

Kızlar beni Cumartesi akşamı erkenden onun evine götürdüler ve dışarıya park ettiler.

" BEKLEYECEĞİZ, DOSTUM," diye bağırdı Hicks arabanın , ayakları ve bir sigara sarkıyordu. Harry'nin ön kapısına gittim ve zili çaldım.

"Aman Tanrım," dedi kapıyı açtığında. "Görünüyorsun -

"Merhaba Harry," dedim ve yanından geçip üst kata çıktım. O da beni takip etti. Yatak odasının iki ucunda durmuş birbirimize bakıyorduk.

"Harika görünüyorsun.

"Teşekkürler," dedim. "Eşyalarımı alabilir miyim?

"Evet, evet, tabii," dedi şaşkınlıkla. Bana giysilerimin ve kitaplarımın olduğu plastik bir torba uzattı. El çantamdan onun katlanmış süveterini çıkardım ve
onları yatağına attı.

"Evimde bulduğum tüm eşyaların bunlar.

'Tamam, teşekkürler,' dedi. "Burada ne kadar kalacaksınız?

"Hafta sonu. Ben, Farly ve Soph Hicks'le kalıyoruz.

'Oh, harika,' dedi. Alışılmadık bir şekilde küçümseyerek konuşuyordu. 'Peki, onlara sevgilerimi ilet. Gerçi muhtemelen benden haber almak istemeyeceklerdir. bakmaya devam ederken kısa bir sessizlik oldu. "Bunun için üzgünüm -

"Olma," diye tersledim.

"Öyleyim," dedi. "Olayı ele alış biçimim için özür dilerim.

"Gerçekten, yapma, bana en büyük iyiliği sen yaptın," diye geveledim. "Bak, tırnaklarımı bile uzattım, artık onları ısırmıyorum, ilk manikürümü yaptırdım, inanır mısın, sadece beş sterline mal oldu," dedim, ellerimi agresif bir şekilde ona doğru uzatarak. Arabanın korna sesini duydum.
Dışarıda. Sophie ve Hicks teneke içip kornaya basıyor, Farly de onları durdurmak için çırpınıyordu.

'Gitmem gerek,' dedim.

'Elbette,' diye cevap verdi. Merdivenlerden aşağı sessizce yürüdük ve ön kapısını açtı.

"İyi misin?" diye sordu. "Çok zayıf görünüyorsun."

"Zayıf mı?" diye sordum.

"Evet.

"Ben iyiyim Harry," dedim ve ona üstünkörü sarıldım. "Güle güle.

Kızlar, tüm bu üzücü karmaşanın büyük finali olarak gördükleri şeyi kutlamak için beni köri yemeye götürdüler; pilav ayıkladım ve bira üstüne bira . Kendimi daha tedirgin, daha aşağılanmış, daha öfkeli ve daha bitkin hissediyordum. Her zamankinden daha fazla kontrol. Onu görerek elde etmek istediğim şey her neyse işe yaramamıştı. Başaramamıştım.

Kendimi daha fazla ve daha hızlı kilo vermeye verdim. Öfkem beni körükledi. Kilo plato çizmeye başladı - metabolizmamın çarklarının karıştığının ve yavaşladığının bir işareti - bu yüzden daha da az yedim. Arkadaşlarım bu konuda benimle yüzleşmeye başladı - Farly bana bir saplantıya kapıldığımı düşündüğünü söyledi. Açılmama yardımcı olmaya çalıştı ama ben onun sorularını mizahla geçiştirdim.

Genel olarak, insanları rahatlatmak için iyi bir taktiğin sürekli olarak ne kadar az yediğimle ilgili şakalar yapmak olduğunu fark ettim. Bu konuyu açardım. Bu yüzden bunun bir sorun olmadığını, sadece bir diyet olduğunu biliyorlardı. Ayrıca, sürekli belirttiğim gibi, hala sadece 10 bedendim. Zayıf değildim, sadece büyük başlamıştım.

Devam ettim çünkü kontrol edebildiğim tek şey buydu. Devam ettim. Çünkü sadece mutlu olmak istiyordum ve herkes bilir ki zayıflayınca daha mutlu olursunuz. Devam ettim çünkü toplum her fırsatta beni ödüllendiriyordu. Kendi kendime yaptığım işkence için. İltifatlar aldım, teklifler aldım, tanımadığım insanlar tarafından daha fazla kabul gördüğümü hissettim, neredeyse tüm kıyafetler üzerimde harika duruyordu. Sonunda bir kadın olarak ciddiye alınma hakkını kazandığımı hissettim; bundan önceki her şey gereksizdi. Sevgiye layık olduğumu düşünmekle aptallık ettiğimi. Aşkı zayıflıkla bir tutmuştum ve dehşet verici bir şekilde bu inancım pekişti her yerdeydi. Sağlığım düşüyordu, hisse senetlerim yükseliyordu.

Ve bir kadın asla gerçekten yeterince zayıf olamaz, sorun da bu. Sürekli aç kalmak ya da tüm bir besin grubunu kısıtlamak veya haftada dört geceyi Fitness First spor salonunda geçirmek ödenecek çok yüksek bir bedel olarak görülmüyor. Deneysel olarak çekici bir genç erkek olmak için güzel bir gülümsemeye, ortalama bir vücut tipine (aşağı yukarı bir taş) ve biraz saça sahip olmanız ve düzgün bir kazak giymeniz yeterlidir. Arzulanan bir kadın olmak içinse sınır yok. Vücudunuzun her yüzeyine ağda yaptırın. Her hafta manikür yaptırın. Her gün topuklu ayakkabı giyin. Bir ofiste çalışıyor olsanız bile Victoria's Secret Meleği gibi görünün. Biraz saçı olan ortalama boyda bir kadın olmak yeterli değildir.

Sağ atlatıcı. Bu değil. Bize, meslekleri gereği böyle görünmek için para alan kadınlara benzememiz gerektiği söyleniyor.

Mükemmel olmak için çabaladıkça daha fazla kusur fark ettim. Üç taş daha hafifken 14 beden olduğumdan daha özgüvenliydim. Yeni bir partnerle soyunduğumda, sunduklarım için özür dilemek ve değiştireceğim bir dizi şeyi sıralamak istedim, tıpkı misafirleri geldiğinde 'Halıya bakmayın, halı berbat, söz veriyorum hepsi değişecek' diyen orta sınıf bir ev sahibesi gibi.

Bazı arkadaşlarımın endişeleri kızgınlıkla birleşmeye başladı. Partilere yarım yamalak giyinmiş, günlerdir hiçbir şey yememiş olarak gidiyordum ve etrafta trans halinde dolaşıyor, zar zor bir şeyler söyleyebiliyordum. Sabrina ve AJ birlikte seyahate çıktılar ve ben onların veda partisine geç gittim, kimseyle konuşamayacak kadar baygın hissettim, bir bahane uydurdum ve yarım saat sonra ayrıldım. Kendimi hayatımdan uzaklaştırdığımı hissediyordum ve tamamen yanlış bir kontrol duygusuna giderek daha fazla kapıldım.

Ve sonra ilk kez aşık oldum.

Leo ile ilk tanıştığımda Elephant and Castle'da pis bir ev partisinde dolaşıyordum. Daha önce hiç bu kadar mükemmel bir adam görmemiştim. Uzun boylu ve zayıftı; koyu renk sarkık saçları, güçlü bir çenesi, pırıl pırıl gözleri, retroussé burnu, yetmişlerin bıyığı vardı; yarı Josh Brolin yarı James Taylor olan bir yüzü vardı ve en güzel yanı da buydu- kendi güzelliği hakkında hiçbir fikri yoktu. Hippi bir doktora öğrencisiydi; tek kaşlı bir monomaniydi.

O geceden kısa bir süre sonra görüşmeye başladık. Ciddi olduğunu biliyordum çünkü iki ay boyunca onunla yatağa girmedim.
Her şeyi doğru yapmak, onunla geçirdiğim her anın tadını çıkarmak için umutsuzca çabalıyordum - hiçbir şeyi hızlandırmak için değil. Camden'da yaşıyordu ve bir görüşmemizin sonunda
Birlikte geçirdiğimiz gecelerde, genellikle sabah dört civarında, beni Chalk Farm istasyonunun dışındaki otobüs durağına kadar götürürdü ve ben de N5'in beni on mil götürmesini beklerdim.
kuzeye, Edgware'e. Oradan batıya doğru kırk beş dakikalık bir yürüyüşle Stanmore'a gidiyor, Volkswagenler'in sıralandığı ıssız sokaklardan geçiyor, yarı müstakil kırmızı tuğlalı evlerin üzerinden güneşin doğuşunu izliyor ve hayal edebileceğimden çok daha mutlu oluyordum.

Bir gece, Camden'da o tanıdık yürüyüşü yaparken, beni öpmek için durdu ve ellerini saçlarımda gezdirdi, tokalı postişlerimin çıkıntılarını hissetti. Yüzümdeki ağır saçları topladı ve başımın arkasında tuttu.

'Kısa saçla gerçekten iyi görünürdün,' dedi.

'Hayatta olmaz,' diye cevap verdim. 'Gençken saçlarımı kestirmiştim ve bir rahibe benziyordum.

'Hayır, gerçekten kısa konuşuyorum. Sen
yapmalısın' dedi. "Hayır," dedim. "Buna uygun bir
yüzüm yok.

"Biliyorsun!" dedi. 'Korkak bir kedi olma. Bu sadece saç.'

İyi olduğumu düşündüğüm tek şeyin 'sadece saç' olduğunu bilmiyordu. Sadece saç, sadece köprücük kemiği, sadece mekik. Bir yılın büyük bir bölümünde enerjimi harcadığım tek şey 'sadece' idi ve değerimin de bundan ibaret olduğunu düşünüyordum.

Bir ay sonra kuaföre Twiggy'nin bir fotoğrafını götürdüm.
votka içtim ve saçımı 15 santim kestim. Onunla birlikte nasıl göründüğümle ilgili takıntılarımın bir kısmı da gitti. Koptu ve yere düştü.

Leo sırrımı fark etmemişti, çünkü benim bir kaçık olduğumu düşünmesini istemiyordum, ama birkaç ay çıktıktan sonra birkaç şey ekledi. Yemek yiyebileceğim herhangi bir durumdan kaçınmayı başardım; sabahları birbirimizden ayrıldığımızda ona her zaman daha sonra kahvaltı edeceğimi söyledim.
Sonunda bir arkadaşı ona benim hasta olduğumu
düşündüğünü söylemiş. "Bu bir sorun mu?" diye sordu
bana.

"Sorun değil," dedim, şimdiye kadar tanıdığım en iyi insanı kaybetmek üzere olduğum için hem mahcup hem de korkmuş hissediyordum.

'Çünkü bunu seninle yapabilirim. Sana yardım edebilirim. Ama benimle konuşamazsan sana aşık olamam.

'Tamam, bu bir sorun oldu,' dedim ona. 'Ama değişecek. Söz veriyorum.

Bu adamı hayatımda tutmak için her şeyi yapardım. Hissettiğim aşk agresif ve endişeliydi - onu panik ve tutkuyla sevdim. Ben aşık olmadım; aşk üzerime düştü. Yüksekten gelen bir ton tuğla gibi. Her şeyi yok etme yolunda ilerleyen bir saplantıyı bırakmaktan başka seçeneğim yoktu.

Ben de öyle yaptım. Tüm doğru kitapları okudum; doktora gittim. Yavaş yavaş bir taş bana geri geldi. Yavaş yavaş normal beslenmeye alıştım. Sağlığım geri geldi. Toplum merkezlerindeki grup destek toplantılarını bile denedim, inanır mısınız, yaptıkları ilk şey odanın ortasına bir tabak bisküvi koymak ve bir sonraki hafta atıştırmalıkları getirme sırasının kimde olduğu konusunda yaygara koparmaktı, ki bu bana AA toplantısının ortasına bir şişe Jack Daniel's koymak kadar faydalı göründü.

Yemek yapmaya yeniden aşık oldum. Yemek yemeye yeniden aşık oldum. Her hafta sonunu Leo ile ikisini de yaparak geçirirdim. Annem ve ben eski Fanny'yi izledik.

Cradock ve Nigella bölümleri birlikte. Herkes beni her gördüğünde 'sağlıklı' göründüğümü söylüyordu ve ben de bunun tekrar şişman olduğum anlamına geldiği düşüncesini görmezden gelmeye çalışıyordum. Savaş bitmişti; iyileşme başlamıştı. Hayatımı geri kazandım.

Hippim beni mükemmelliğe olan köleliğimden kurtardı. Sarhoş olurduk ve saçımı daha da kısa keserdik. Ben masada oturup biralara limon sıkarken o mutfak makasıyla büyük parçalar koparırdı. Sonunda her iki tarafımı da kazıttım ve geriye püsküllü bir Mohawk kaldı. Plimsol ayakkabılar ve onun kazaklarıyla yaşıyordum ve onunla makyaj çantasına ya da usturaya dokunmadan günler geçiriyordum - bu bir ilkti. Hafta sonları sahile gider, yüzümüzü, vücudumuzu ve bulaşıklarımızı denizde yıkardık. Pazar geceleri canımız sıkıldığında onun yatak odasında çadır kurardık. Saf, özgür ve mükemmeldi.

Ama içten içe hâlâ bir erkeğin bakışları altında şekil değiştirdiğimi biliyordum; sadece yelpazenin diğer ucuna geçmiştim. Leo çok fazla makyaj yapmamdan nefret ederdi, ben de otobüste makyajımı silerdim.
bir partiden sonra ona giderdim. Topuklularımı çıkarıp yüksek topuklu giyerdim.

Tekrar aldığım kilolar kendim için yapmak istediğim bir şey değildi.
Leo tanışmamış olsaydım, sanırım zayıflamaya devam ederdim, ama şans eseri o beni tamamen iyileşmeye yönlendirdi. Yaşlandıkça ve sağlıklı çalışan bir bedenin ne kadar değerli bir hediye olduğunun merhametle daha fazla farkına vardıkça, benimkine bu kadar kötü davranabildiğim için utandım ve şaşırdım. Ancak o dönemde yaşananlardan tamamen kurtulacağımı düşündüğümü söylemek yalan olur, ki bu da kimsenin size söylemediği bir şeydir. Fiziksel varlığınızı sağlığına kavuşturabilirsiniz; rasyonel, dengeli, şefkatli bir kişilik geliştirebilirsiniz.
iyi günlük alışkanlıkların yanı sıra kiloya karşı tutum. Ancak haşlanmış bir yumurtada kaç kalori olduğunu veya kaç adımın kaç kalori yaktığını unutamazsınız. Bu süreyi oluşturan her ayın her haftasında tam olarak hangi kiloda olduğunuzu unutamazsınız. Bunu engellemek için elinizden geleni yapabilirsiniz, ancak bazen, çok zor günlerde, asla eskisi gibi olamayacağınızı hissedersiniz.
parmak uçlarından reçel yalayan o on yaşındaki çocuk gibi coşkulu, bir daha asla.

Yirmi Bir Yaşımda Aşk Hakkında Bildiğim Her Şey

Erkekler vahşi, pis kadınlara bayılır. İlk seks yapın, onları bütün gece ayakta tutun, sabah yataklarında esrar için, onları asla geri aramayın, onlardan nefret ettiğinizi söyleyin, Ann Summers hemşire kıyafetiyle kapılarının önünde belirin, gelenekselin dışında her şey olun. İlgilerini böyle çekersiniz.

En iyi arkadaşlarınızın erkek arkadaşlarını yeterince uzun süre görmezden gelirseniz, sonunda kaybolacaklardır. Onlara soğuk algınlığı ya da hafif bir pamukçuk vakasına davrandığınız gibi davranın.

Bir ayrılık asla ilk ayrılık kadar zor olmayacaktır. Sonraki aylarda bir çocuk gibi kaybolmuş ve kafanız karışmış hissederek, doğru bildiğiniz her şeyi sorgulayarak ve her şeyi düşünerek amaçsızca etrafta dolanacaksınız. yeniden öğrenmen gereken şeyler.

Her zaman bir erkeğin evinde kal, sonra sabah istediğin zaman .

Mükemmel erkek zeytin tenli, kahverengi ya da yeşil gözlü, büyük, güçlü burunlu, gür sakallı ve kıvırcık koyu renk saçlıdır. Utanç verici olmayan dövmeleri ve beş çift eski Levis pantolonu vardır.

Seks yapmadığınız zamanlarda, yabani, tırmanan bir çalı gibi bir çalınız olsun. Birisi sonuçları görmeyecekse, tüy giderici krem için onca zaman, para ve duman harcamanın bir anlamı yok.

Yeterince zayıf olduğunuzda, olduğunuz kişi ile mutlu olacaksınız ve o zaman sevgiye layık olacaksınız.

Sarhoş olmanıza ve diğer insanlarla flört etmenize izin vermeyen biriyle çıkmayın. Eğer bu kimliğinizin bir parçasıysa, sizi olduğunuz gibi kabul etmelidirler.

Orgazm taklidi yapmak kolaydır ve her iki tarafın da kendini daha iyi hissetmesini sağlar. Bugün iyi bir şey yapın.

Doğru erkeğe aşık olduğunuzda kendinizi yerleşmiş, merkezlenmiş ve sakin hissedeceksiniz.

Dünyadaki en kötü duygu terk edilmektir. Erkekler,
genel olarak, güvenilmezdir.

Bir ilişkinin en güzel kısmı ilk üç aydır. İyi bir arkadaş
sizi her zaman bir erkeğin önüne koyacaktır.

Uyuyamadığınızda, önünüzde uzanan zeytin tenli, kıvırcık saçlı erkeklerle olan tüm aşk ilişkilerini hayal edin.

Bektaşi Üzümü Aptallığı: Üçüncü Tekerlek Olarak Hayatım

Her şey bir tren yolculuğuyla başladı. Her zaman trende başıma harika bir şey gelebileceğini düşünmüşümdür. Uzun bir yolculuğun geçiş hali bana her zaman kendinizi bulabileceğiniz en romantik ve büyülü yer gibi görünmüştür; kendi düşüncelerinizin rahat bir kapsülünde mahsur kalmış, havada asılı kalmış, iki bölüm arasında sessiz, boş sayfalardan oluşan bir yığın boyunca seyahat ediyorsunuz. Telefonların bilince girip çıktığı ve düşüncelerinizle zaman geçirmeye, nelerin yeniden şekillendirilmesi yeniden düzenlenmesi gerektiğini bulmaya zorlandığınız bir yer. Trenlerde otururken büyük hayaller kurdum. En net Yakınlaştırma yaparken epifani veya şükran anları bana çarptı tanımlanamayan İngiliz kırsalında, altın rengi bir kolza tarlasına bakarak, geride bıraktığım ya da yaklaşmak üzere olduğum şeyi düşünüyorum.

2008 yılında Paddington'da hayatımı sonsuza dek değiştiren bir trene bindim, ama beklediğim şekilde değil. *Before Sunrise*, *Some Like It Hot* ya da *Murder on the Orient Express* gibi değildi. Aşık olmadım ya da ukulele ile 'Runnin' Wild'ın şehvetli, içkili bir performansını sergilemedim ya da bir cinayet gizemine karışmadım; bunun yerine, önümüzdeki beş yıl boyunca yavaş yavaş ortaya çıkacak bir olaylar zincirine başladım, sonunda hikaye o kadar sinir bozucu bir şekilde uzaktaydı ki, başladığım şeyi geri almak şöyle dursun, ona dokunamadım bile. Hayatımı değiştiren tren yolculuğunun hikâyesi aslında beni neredeyse hiç ilgilendirmiyor.

Hatırlayabildiğim en soğuk kıştı (muhtemelen benim
O zamanlar vücuda oturan bodycon elbiseye) ve Londra'dan Exeter Üniversitesi'ne dönen son Pazar gecesi trenindeyken kar yağmaya başladı. Tren Bristol'un hemen dışında bozuldu ve diğer yolcular inleyip iç çekip hayal kırıklığı içinde tepinirken ben

her şeyi daha romantik bulurdum. Bir şişe ucuz kırmızı aldım.
First Great Western'in açık büfe vagonundan şarap aldım ve koltuğuma dönüp mürekkep gibi sessiz kırlara baktım
Noel pastasının üzerindeki krema gibi kar.

Karşımdaki koltukta benim yaşlarımda, hayatımda gördüğüm en güzel yüze sahip bir çocuk oturuyordu. Ben pencereden dışarı bakarken o da benim bakışlarımı yakalamaya çalışıyordu ve bu kırık dökük trende bir adamın benim bakışlarımı yakalamaya çalıştığını hayal ediyordum. Sonunda gözüme takıldı, kendini Hector olarak tanıttı ve bir içki içmek için bana katılıp katılamayacağını sordu.

Bir devlet okulunda geliştirildiği çok açık olan tuhaf, sarsılmaz bir özgüvene sahipti. Bu, on üç yaşında eski bir kimlik ceketinin verilmesinden gelen bir özgüven - bir dizi ev rengi, kaba bir takma ad ve beş biradan sonra bile şarkılarda hatırlanabilecek bir slogan. Bu, on üç yaşında bir münazara topluluğunda yer almaktan gelen ve nihayetinde hükümetin zirvesine doğru dirsek çürüten küstah bir özgüvendir.
Burada olmaya hakkı olduğuna ve söyleyecek bir şeyleri olduğuna inandıran bir tip. Neyse ki Hector bu küstahlığı dengeleyebilirdi çünkü bir melek yüz hatlarına sahipti: peygamber çiçeği gibi irisleri olan ışıltılı mavi gözler ve 1950'lerin sabun reklamlarındaki bir çocuk gibi kalkık bir burun. Genç bir Hugh Grant'ın kıvırcık, sarkık saçlarına ve zengin, dolgun, eğlenceli sesine sahipti. Tren hareketsiz dururken iki saat boyunca konuştuk, güldük, içtik ve
Annem beni kıymalı turtalarla paketlemişti.

Şimdi ne düşündüğünüzü biliyorum: *keşke* bu karşılaşma daha ince olsaydı. Bu benim on dokuz yaşındaki beynimden de geçti. Pazar geceleri karasal televizyonda gösterilen birçok romantik komediden esinlenerek, numaralarımızı değiştirmezsek ve şans eseri tekrar bir araya gelmeyi umarsak bunun tesadüfi bir hareket olacağına karar verdim. Ve Bristol istasyonundaki soğuk geceye doğru gitti, bana da başıboş, anonim 'bekar kızın maceraları' bloguma en az üç yazı yazacak kadar malzeme bıraktı.

İki yıl sonra, Harry ile ayrıldıktan birkaç ay sonra, Portobello Yolu'ndaki bir barda barda dururken içeri girdi. Sadece iki yıl yaşlanmış olmasına rağmen, melek gibi yüzü, yetişkinlere uygun bir takım elbise ve ceket ve biraz daha az sarkık bir saç kesimiyle eşleştirildiğinde ironik ve seksi bir hal almıştı.

Bana yaklaşıp iki yanağımdan öperken "Dünyadaki tüm barlar arasında," dedi. Tarihin yazdığı gibi, geceyi ucuz içki içerek geçirdik.

Dışarıda yoğun kar yağarken kırmızı şarap içtik ve son emirler geldiğinde yine kapana kısılmıştık. Kar eve otobüsle gidemeyeceğim kadar ağırdı ve ben de zoru oynayacak enerjiyi toplayamayacak kadar sarhoştum. Karla mücadele edemiyordum.
Sallantılı, ucuz bir çift topuklu ayakkabıyla beni İran halısı gibi omzuna attı ve dairesine geri döndük.

Sabahın dördüne geldiğimizde hâlâ uyanıktık, yerde çırılçıplak yatıyorduk, American Spirits içiyorduk ve karnımın üzerinde duran fincana kül atıyorduk. Çantamdan göz kalemimi çıkardı ve duvarına Ted Hughes'un bir şiirinden bir dize yazdı *('Gözleri hiçbir şeyden kaçmak istemiyordu / Bakışları ellerini bileklerini dirseklerini çivilemişti*'). Kelimeler asılı duruyordu,
Çıplak bir kadının kara kalemle çizilmiş sayısız resminin yanında, sürmeli ve bulamaçlı. ("Onları ben yaptım. Onlar benim eski sevgilim," diye övünüyordu, ben onun şu anki projesi olarak çırılçıplak uzanmış, geçmişteki sevişmelerden kalma eserlerle dolu duvarına bakarken. "Tatlı kız, ne yazık ki evliydi.")
Yatağının yanında siyah deri bir
Ön yüzünde altın kabartmalı üç kelime olan adres defteri: SARIŞINLAR, ESMERLER, KIZILLAR. Hakkını vermek gerekirdi - bir hanutçu ama kesinlikle yaratıcı bir hanutçuydu.

Hektor şakacı, afacan, çocuksu, caddish, rakish, roguish; hepsi
Noel Coward oyunundaki bir adamı tanımlamak için kullanacağınız ifadeler. Daha önce onun gibi biriyle hiç karşılaşmamıştım. Onunla ilgili her şey modası geçmişti: ailesinin unvanları vardı, Rusya'dan büyükbabasına ait yere kadar uzanan bir kurt kürkü giyiyordu ve gömleklerinde yatılı okuldan kalma etiketler vardı. Odasındaki her şey fazla kullanılmış ya da ödünç alınmıştı. Kariyeri bile ödünç alınmıştı; patronu eski sosyetik annesinin eski oyuncak sevgilisiydi ve bu felaket mezunu annesine olan hayranlığından şehirde bir iş vermişti. Sabahları Hector'un yanından ayrılır ve (ütüsüz) pantolonunun altına giydiği iç çamaşırlarımla ortalıkta dolaşırken ve bütün gün iş hesabından bana müstehcen e-postalar gönderirken işte ne yaptığını merak ederdim.

İlişkimiz tamamen geceydi çünkü o tamamen geceydi, gecenin efsanevi bir canavarı gibiydi, kürkü için derisi yüzülen gezgin kurt gibi. Dışarı çıktık ve karanlık barlarda sarhoş olduk, gece yarısı başlayan randevularımız oldu. Bir keresinde evine çırılçıplak .
bir altında. Yirmi bir yaşındaydım ve Jackie Collins'in bir romanını yaşıyordum, başrolde aşırı büyümüş, azgın bir Just William vardı.

O benim arkadaşlarımla hiç tanışmadı, ben de onunkilerle hiç tanışmadım - ki bu bizim için gayet uygundu. Ev arkadaşları olduğunu bile bilmiyordum, ta ki sarhoş bir şekilde

Bir sabah saat altıda, çırılçıplak, Scott adında bir adamla karşılaşmak için mutfağa gittim. Kapıyı çarparak açtım ve ışığı yaktığımda onu takım elbisesiyle oturmuş, mısır gevreği yerken ve işe gitmeden önce gazete okurken buldum. Hector bunun komik olduğunu düşündü - de öte, ev arkadaşının beni çırılçıplak görme fikrini seksi buldu. İlk sıramızı almıştık.

Birkaç gün sonra, Scott sabahlığıyla yeniden ortaya çıktığında mutfağında çırpılmış yumurta yapıyordum. Özür dileyerek bana gülümsedi.

"Merhaba," dedi garip bir el sallayışla.

'Merhaba,' diye cevap verdim. 'Geçen sabah için çok ama çok özür dilerim. Hector bana kimsenin evde olmadığını söyledi. Ona çok kızmıştım.

"Sorun yok. Gerçekten, yok.'

"İyi değil, berbat, çok üzgünüm," diye geveledim. "İşten önce görmek isteyeceğin son şey.

'Bu.. şey... hoş bir sürpriz oldu,' dedi. Zeytin dalı olarak ona biraz yumurta ve kızarmış ekmek ikram ettim.

Oturduk ve flört konusuna geçmemizi kolaylaştıran kibar sohbet yaptık. Görüştüğü biri var mıydı? Hayır. Çıkabileceği hoş bekar arkadaşlarım var ? Evet, mükemmel bir kızım vardı. En iyi arkadaşım, Farly.

'Ama şu anda kesinlikle bir ilişki aramıyor, bekar olmaktan mutlu, bu yüzden daha çok sıradan bir şey olacak,' diye uyardım.

"Kulağa mükemmel geliyor.

"Harika! Sana onun numarasını vereceğim. En azından bunu yapabilirim,' dedim. Numarasını onun telefonuna tuşladım. Neden olmasın? İyi birine benziyordu - çekici, nazik. Muhtemelen bir kaçamak yapmak istiyordu. Ona bu konudan bahsettim ve bir daha da aklıma gelmedi.

Burada durup biraz açıklama yapmamın önemli düşünüyorum, böylece bu hikayenin geri kalanında neden tek beyaz kadınla yoluma devam ettiğimin farkındasınızdır.

Farly ile arkadaşlığım bir anda olmadı - okuldaki ilk yılını bir grup Güç Prensesi'ne sıkı sıkıya bağlı olarak geçirdi. Onlar okula hükmeden Kuzey Londra banliyö kızlarının bir markasıydı. Sarı röfleleri, Tiffany mücevherleri ve Edgware'de Yahudi gençlere yönelik bir sosyal ve spor kulübü olan Brady'den anekdotları vardı; banliyölerin Çin beyazı. Ben ise hafta sonları bol bol siyah giyerdim ve okulda tiyatro bölümünde oyunlar tasarlayarak zaman geçirirdim. Sadece tahta bir blok kullanarak uçak kazası. Ama biz aynı sınıflara konduk.

Fransızca ve matematik derslerine giriyorduk ve çok geçmeden ortak bir mizah anlayışımız, *The Sound of Music* ve karpuzlu dudak balmlarına karşı bir tutkumuz olduğunu keşfettik.

Mesai saatleri dışındaki arkadaşlığımız, derslerde birkaç ay yan yana oturduktan sonra geçici olarak başladı. Onu önce evime davet ettim ve annem kızarmış tavuk yaptı. Babam tüm arkadaşlarıma yaptığı şeyi yaptı, ortak bir dil bulma paniğiyle onlar hakkında bir gerçeğe tutunuyor ve diğer her cümlede bunu gündeme getiriyor. Farly ile bu
Yahudiler da Yahudilikle ilgili herhangi bir şey, ki yaklaşık on yıldır bunu yapmaya devam ediyor, 'Sir Alan Sugar'ın Amstrad'ı küçültmek zorunda kaldığını gördünüz mü? Büyük utanç' ya da 'Geçenlerde Tel Aviv'e indirimli uçuşlar için bir reklam gördüm. Şu anda orada hava çok güzel ve sıcak olmalı. Ama yavaş bir başlangıçtan sonra birbirimizden ayrılamaz olduk. Okulda geçirebildiğimiz her anı birlikte geçiriyorduk ve eve döndüğümüzde akşam yemeklerimizi yedikten sonra diğer işleri halletmek için birbirimizi arıyorduk Gün boyunca çeşitli toplantılarımızda unuttuğumuz bir şey vardı. Bu ritüel o kadar kökleşmişti ki şu anda bile Farly'nin annesinin 2000-2006 yılları arasındaki sabit hat numarasını kredi kartı şifremi hatırladığımdan daha hızlı hatırlayabiliyorum.

Okuldan nefret ediyordum ve başım sık sık belaya giriyordu. On iki yaşında, bir uzaklaştırma, müdür yardımcımla kavga ve bir cezadan sonra
Özellikle benden hoşlanmayan bir öğretmenle coğrafya dersi. Çocukken her şeyde yaptığım gibi yanıma almayı unuttuğum alıştırma kitaplarımızı çıkarmamız istendi. Tam bir felakettim. Her yıl okulda
Noel partisinde 'Dolly Alderton Dağınıklık Ödülü' olarak bir çöp torbası verildi. Seçilen öğrenci okulu dolaşıp ortalıkta bıraktığı tüm eşyalarını zorundaydı. Bundan nefret ederdim.

"Alıştırma kitabın nerede?" diye sordu öğretmen, Nescafé ve sigaradan kesilmiş ekşi nefesiyle masama bakarak.

Unutmuşum," diye mırıldandım.

"Oh, bir sürpriz var," dedi, sesini bir çocuk sesiyle yükselterek
anonsu yapıyor ve sınıfta volta atıyor. "Unutmuş. Hayatınızda bir şey unutmadığınız bir gün oldu mu? bir kitap, *bir* kitap, zor değil. Elindeki tahta lastiğini sırasına .

Yüzüm kızardı ve boğazımın arkasında sıcak gözyaşlarını tutmanın yükselen mide bulantısını hissettim. Farly masanın altındaki elimi hızlı ve sert bir şekilde iki kez sıktı. Ne anlama geldiğini biliyordum. *Buradayım* anlamına gelen evrensel, sessiz bir Mors alfabesi,

Seni seviyorum. O anda her şeyin değiştiğini fark ettim: geçiş . Birbirimizi seçmiştik. Biz bir aileydik.

Farly ve ben her zaman birbirimizin hayatının her günü için birbirimizin artısı olmuştuk. Her aile yemeğinde, her tatilde, her partide birbirimizin yardımcısıydık. Bir gece dışarıda körkütük sarhoş olmadıkça asla doğru dürüst kürek çekmedik. Birbirimize hiç yalan söylemedik. On beş yılı aşkın süredir onu düşünmeden birkaç saatten fazla geçirmedim. Sadece o yanımdayken bir anlam ifade edebiliyorum ve tam tersi de geçerli. Farly'nin aşkı olmadan, ben sadece yıpranmış ve yarım kalmış düşünceler yığınıyım; kan ve kas ve deri ve kemik ve ulaşılamaz hayaller ve bir yığın bok
Yatağımın altında gençlik şiirleri. Dağınıklığım ancak hayatımın o tanıdık ve en sevdiğim parçası yanımda dururken düzgün bir şekil alıyor.

Tüm büyükanne ve büyükbabalarımızın ve çocukluk oyuncaklarımızın isimlerini biliyoruz ve belirli bir sıraya konulduğunda birbirimizi güldürecek, ağlatacak veya bağıracak kelimeleri tam olarak biliyoruz. Geçmişimin kumsalında onun çevirmediği tek bir çakıl taşı bile yok. İçimdeki her şeyi nerede bulacağını bilir ve ben de onun tüm eşyalarının nerede olduğunu bilirim. Kısacası o benim en iyi arkadaşım.

Sevgililer Günü, 2010. Scott ve Farly'nin ilk randevuları için seçtikleri gün. Yani, kim böyle bir şey yapar ki? Neden bir randevuyla uğraştıklarını bile bilmiyorum, içkinin sadece bir formalite olduğu izlenimine kapılmıştım; gerçekte yaptıkları şey tek gecelik bir ilişki için buluşmaktı.

"Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum," diye açıkladı. "Ama bir süredir duruyoruz ve ikimizin de yapabileceği tek gün bu.

"Nereye gidiyorsun?

"Bilmiyorum. Beni işten alacak ve akşam yemeği için Notting Hill'de güzel bir yer olduğunu söyledi.

"AKŞAM YEMEĞİ? Kükredim. 'Neden lanet olası bir akşam yemeği için dışarı çıkıyorsun? Bunun sadece bir sevişme olacağını sanıyordum?'

"Evine öylece gidemem Doll, en azından önce onunla .

'Evet ama neden akşam yemeği, kırk yaşında değiliz ki. Ne para kaybı. Ayrıca, neden Sevgililer Günü?'

"Size söyledim, aksi takdirde uzun süre beklememiz gerekecek, ikimiz de çok meşgulüz.

"İkimiz de çok meşgulüz," diye taklit ettim. "Evliymişsin gibi davranıyorsun.

"Oh, kapa çeneni.

'tanımadığın bir adam seninle iş yerinde buluşup SEVGİLİLER GÜNÜ'nde seni bir sürü çiftin olduğu bir yere yemeğe götürdüğünde bunun garip olacağını düşünmüyor musun? Bunun, ondan gerçekten hoşlanıp hoşlanmadığınıza dair kararınızı çarpıtacağını düşünmüyor musunuz?

"Hayır. Çok sıradan olacak.

Yemek iyi geçti. Yemek hiç de sıradan değildi. Scott, Farly'yi Harrods'tan aldı. Mücevher tezgâhında çalışıyordu.
(yağmurda - *Tanrım*, zambağı yaldızlamaktan bahsediyor); Notting Hill'e giden bir taksiye bindiler, restorana gittiler ve Farly'nin hayatının en iyi randevusunu yaşadılar. I
Bunun Farly'nin hayatının en iyi randevusu olduğunu biliyordum çünkü her zamanki gibi bunun hayatının en iyi randevusu olduğunu söyleyip durmuyordu. Ona Scott'ı sorduğumda çekingen davrandı. Ölçülüydü. Hatta sesi biraz yetişkin gibiydi.

Hector'la ilişkimin nasıl bir şakaya dönüştüğünü fark etmemi sağlayan şey Farly ve Scott'ın kur yapmalarının sinir bozucu yetişkinliğiydi. Hector'un 'ishes'i süt gibi akıp gitti - bencil, hödük, kabus gibi. O çok
felaketti ve artık eğlenceli değildi; bir içki içmek istemedim
Kahvaltıda bir şişe beyaz şarap ya da bir oyun kavgasında kafasına bir makosenle vurmak ya da cinsel fantezilerindeki tuhaf, aşırı karmaşık anlatısının bir parçası olarak yaramaz bir peri gibi davranmak. Bir hafta içinde iki kez sarhoş oldu, sızdı ve bir gecenin büyük bir bölümünde yağmur beni eve kilitledi. Kıskanılacak baş oğlan özgüveni başka bir şeyi de beraberinde getiriyordu - bir başhemşire ihtiyacı. Ve bu iş bana göre değildi.

"Lütfen, Dolly," diye Farly bir Cuma gecesi. "Lütfen onu bir gece daha gör, lütfen.

"Hayır," dedim kararlılıkla. "Artık ondan hoşlanmıyorum.

"Oh, ama Scott'la ben onun dairesine gidebileceğim bir noktada değiliz, sapık gibi görünürüm.

"Bu seni daha önce hiç rahatsız etmemişti. (Farly bir keresinde bir adama telefon kontörü için 20 sterlin vermiş ve ona mesaj atacağına dair söz verdirmiş - adam hiç atmamış).

'Evet ama onunla normal olmak istiyorum,' dedi ciddiyetle. 'Onunla normal oluyorum, bu gerçekten güzel. Lütfen Hector'a mesaj at. Birlikte dolaşabiliriz, garip olmaz. Bunu düşündüm. "ama, bunu senin için yaptım.

Cehenneme kadar yolu var.

Hector'a mesaj attım ve Farly'yi getireceğimi söyledim. Notting Hill'e giden bir gece otobüsüne bindik.

Tahmin edilebileceği gibi, dördümüz birlikte oturma odalarında bir şeyler içtikten sonra, Hector sinir bozucu, sarhoş Nigel Havers sesiyle meme ucu kelepçelerinin tarihi hakkında konuşurken, Farly Scott'a en iyi saç çevirme ve utangaç gülümsemesini yaptıktan sonra, ikisi de . Hector beni yatak odasına götürdü çünkü 'bana bir şey göstermek' istiyordu. Alışılmadık bir şekilde şefkatli ve muhtaç davranıyordu, onun gibi erkekler uzaklaştığınızı hissettiklerinde böyle olurlar (iki haftadan fazla bir süredir pornografik şiir e-postalarına cevap vermemiştim). Yatağına oturdum ve şişeden sıcak beyaz şarap içtim.

"Ne oldu? Açıkça sordum. Bir gitar aldı. Olamaz. Bu değil - bundan başka bir *şey.* Aylarca hayalini kurduğum, içinde olmayı dilediğim yatak odası, kısa sürede kendi kişisel kâbuslarımın mağarasına dönüşmüştü. Birden bu bohem dağınıklığı olduğu gibi gördüm: Yerde kirli çoraplar, hafif bir küf kokusu ve ıslak bir günde eski bir kriket pavyonu gibi olmalı, komada sigara içmekten yanmış delikli bir yorgan. Çıplak kadınların güzel karakalem resimleri, bana bakan çirkin, bilmiş çirkin suratlara dönüşmüştü. *Biz bunu yaşadık, şimdi sen de yaşayacaksın*, diye tısladılar.

"Duymanı istediğim bir şey var," diye mırıldandı ve gitarını akort etme girişiminin arasında iki şiddetli akor bastı.

'Tanrım - hayır, değil, yapmak zorunda değilsin.

'Dolly Alderton,' diye anons etti, sanki bir açık mikrofon gecesindeymiş gibi. 'Çok şaşırdım. Bu şarkıyı senin için yazdım.' "Senin için bu şarkıyı yazdım. Bana daha önce defalarca çaldığı üç akor.

"Onu bir trende gördüm," diye şarkı söyledi bir Americana mırıltısıyla. 'Hayat asla eskisi gibi olmayacaktı. İlk geceden sonra -'

"Hector," dedim asık suratla, şarabın tüm gücüyle üzerime çöktüğünü hissederken. "Bence birbirimizi görmeyi bırakmalıyız.

Ertesi sabah erkenden Farly ile oradan ayrıldım ve hepsi bu kadar; onu bir daha hiç görmedim. Farly ve Scott bana onun kalbini gerçekten kırdığımı söylediler ve görünüşe göre o geceden sonra en az üç hafta boyunca Mulberry Bayswater el çantası mutfak masasının üzerinde görünmedi.

(Dipnot: Hector şu anda çok başarılı bir girişimci ve bir Hollywood aktrisiyle evli. Mail Online'daki bir makaleden öğrendim, pijamalarımla oturup kendi kendime bütün bir çikolata kütüğü yerken: anlayın işte).

Korktuğum Şeyler

– Ölmek
– Sevdiğim insanlar ölüyor
– Nefret ettiğim insanlar ölüyor, bu yüzden onlar hakkında kötü şeyler söylediğim için kendimi suçlu hissediyorum
– Sokaktaki sarhoş adamlar bana uzun olduğumu söylüyor.
– Sokaktaki sarhoş adamlar bana şişman olduğumu söylüyor.
– Sokaktaki sarhoş adamlar bana seksi olduğumu söylüyor.
– Sokaktaki sarhoş adamlar bana çirkin olduğumu söylüyor.
– Sokaktaki sarhoş adamlar bana neşelenmemi söylüyor.
– Sokaktaki sarhoş adamlar benimle sevişmek istediklerini söylüyorlar.
– Sokaktaki sarhoş adamlar benimle asla sevişemeyeceklerini söylüyorlardı.
– Sarhoş insanlar partilerde şapkamı 'deniyor' (çalıyor)
– Mücevherleri kaybetmek
– Pencereden düşmek
– Yanlışlıkla bir bebeği öldürmek
– Salon oyunları
– Amerikan siyaset tarihi hakkında konuşmak
– Her yerde yangın çıkarıyor
– Çamaşır makinesini anlamamak
– Kanser
– Cinsel Yolla Bulaşan Hastalıklar
– Tahta lolipop çubuklarını ısırmak
– Uçak kazaları
– Uçak yemeği

– Bir ofiste çalışmak
– Tanrı'ya inanıp inanmadığımın sorulması (biraz)
– Burçlara inanıp inanmadığımın sorulması (biraz)
– Yukarıdakilere neden inandığım sorulduğunda
– Düzenlenmemiş bir kredili mevduata girmek
– Asla köpek sahibi olmamak

Yeniden Björn Olmak

Hector'la görüşmeyi bıraktıktan sonra, Farly ve Scott'ın aralarının an meselesi olduğunu düşündüm. Onları birbirine bağlayan tutkal ben olmuştum ve Notting Hill'deki o pis apartman dairesinden ayrıldığımda, onların
çok az ortak noktaları kalmıştı. Ama birkaç hafta içinde Farly, Cambridge'e mini bir tatile gideceklerini ağzından kaçırdı. Kıskançlık kan sistemime pompalandı ve tüm vücudum sirke gibi acıdı. Sahnede her zaman bir erkekle olan *bendim* ama şimdi gerçek, düzgün, yaşlı bir erkek arkadaşı olan oydu. İşe iç çamaşırı giyerek gelen, ona file çorap giydiren, soyadını bilmeyen ya da haftada sadece bir kez mesaj atan biri değil. Farly'nin onunla ayıkken ayık olmadığından daha fazla zaman geçiren, onu mini molalara çıkaran, mesaj atmak yerine arayan ve gerçek bir ilişki yaşamak isteyen bir erkek arkadaşı vardı.
Onunla konuştum.

"Cambridge*'de* ne var ki? AJ'ye acı acı söylendim. 'Ne, Bella Italia gibi mi? İyi şanslar. İyi eğlenceler.

"Nasıl biri? AJ sordu. Doğrusu pek bir şey bilmiyordum.

"Haberler kötü," dedim ciddiyetle. 'Onun için çok yaşlı, çok
ciddi.

Ve sonra, üç ay , neredeyse o gün, ona onu sevdiğini söyledi.
Arkadaşlarıyla bir akşam yemeğinde açıkladı. Hepimiz sevinç çığlıkları - eve dönerken gece otobüsünde iPhone notlarıma bununla ilgili hüzünlü bir monolog yazdım.

Farly'nin aptallar tarafından bu kadar kötü muamele görmesinden nefret
etmeme rağmen
Yıllar boyunca ergenlik oğlanlar - yönlendirilmek, görmezden gelinmek, terk edilmek - bunun içinde bir güvenlik olduğunu fark ettim. Erkekler ciddi bir şey yapmadıkları sürece

onu fark ettiğimde, hala tamamen kendime aitti. Beyni olan yetişkin bir adam durup onunla ilgilenmeye başladığı an, tamamen . Ona nasıl aşık olmazdı ? Güzeldi, komikti. En nazik insandı.
biliyordu - yıllarca başımı belaya sokmamam için bana borç para vermiş ve eve giden otobüsüm durduğunda beni sabahın üçünde arabasıyla almıştı. Mükemmel bir eş olmak için özelliklere sahipti: önce başkalarını düşünürdü; dinlerdi; bir şeyleri hatırlardı. İşe gitmeden önce beslenme çantama notlar bırakır ve sadece şunu söylemek için kartlar gönderirdi
Benimle ne kadar gurur duyduğunu.

Erkeklerin benden hoşlanmasını sağlamanın yolu her zaman duman ve aynalar, abartı ve kabadayılık; ağır makyaj ve ağır içkiydi. Farly'de performans ya da yalan yoktu - eğer bir erkek onu sevmeye başladıysa, bilse de bilmese de ilk andan itibaren her hücresini seviyordu. O benim en iyi sakladığım sırrımdı ve artık ortaya çıkmıştı.

Ergenlikten beri ilk kez ertesi yıl arkadaşımız Diana'nın evindeki bir Noel partisinde karşılaştık. Ben Leo ile oradaydım. Scott'la birlikte geç gelmişti ve onu bir aydır ilk kez görüyordum. Hiçbir şey yapmadım.
Ona merhaba demek için gözle görülür bir çaba sarf ettim ama göz ucuyla onları izledim. Çok komik olmayan şeylere çok yüksek sesle gülmeye özen gösterdim, böylece orada olduğumu ve onsuz gösterişli bir şekilde eğlendiğimi biliyordu.

Yanına geldiğinde, konuşma yapmacık ve kısaydı. "Bu gece beni neden görmezden geldin?" diye sordu sonunda. "Neden bir yıldır beni görmezden geliyorsun? Ben de cevap verdim. "Neden bahsediyorsun, sana dün mesaj attım.

"Evet, mesajlaşmak. Mesajlaşmada harikasın. Mesajlaşmak senin "hapisten bedava çıkma" kartın, yani beni aylarca görmek ve her gece Scott'ın dairesine zorunda değilsin ve biri sana bunu sorduğunda "Ama ben ona mesaj atıyorum. Ona her gün mesaj atıyorum." '

"Bunu üst katta yapabilir miyiz?" diye tısladı.

Plastik bardağımı Glen'in votkası ve biraz da kola ile doldurdum ve Diana'nın yatak odasına gittim. İki saat boyunca birbirimize bağırdık. Çok yüksek sesle başladık, sonra daha sessizleştik, sonunda devam edemeyecek kadar kızgın ve yorgunduk ve barıştık. Ona beni terk ettiğini söyledim; beni her zaman Björn Again olarak gördüğünü nasıl fark ettiğime dair karmaşık bir metafor yarattım.

"BU NE ANLAMA GELİYOR?" diye bağırdı.

"Björn Again. İkimizin de gittiği Spice Girls konseri için ısınma grubuydular. Bok gibiydiler ve bitmesini bekleyemedik. Fark ettim ki on bir yıldır senin ısınma grubunmuşum, ta ki assolistin gelene kadar. Asla benim ısınma grubum olmadın, her zaman benim Spice Girls'üm oldun ve keşke bunu daha önce , o zaman seni listeye koyar ve SENİ TEKRAR BJÖRN YAPARDIM.

Bana melodramatik davrandığımı, ilk erkek arkadaşına sahip olmasına izin verildiğini söyledi. Ben de ona ilk erkek arkadaşının olmasına izin verdiğini, sadece onu üstün tutacağını fark etmediğimi söyledim. Yüzlerimiz Jackson Pollock'un bir kova rimelle sıçrattığı tuvaller gibi lekelenmiş halde çıktık. Scott ve Leo utangaç bir şekilde
merdivenlerden sessizce inerken, belli ki futbol ve nazik akım bitmişti.
iş sohbeti. Onları ve paltolarımızı alıp ayrı ayrı ayrıldık. Yıllar sonra Diana bana alt kattaki müziğin sesini kıstıklarını, böylece tüm partinin tartışmayı dinleyebildiğini söyledi.

"Onun erkek ," dedi sinir bozucu derecede rasyonel akademisyen erkek arkadaşım, Stockwell'deki dairesine doğru uzun bir yürüyüş yaparken. 'Onlar aşık, kız değişti. Sorun değil, bu büyümenin bir parçası.

"Sen *benim* erkek arkadaşımsın," diye tersledim. "*Ben* aşığım. Hiç değişmedim. O hala hayatımdaki en önemli kişi. Hâlâ en çok görmek istediğim kişi o. İlişkime öncelik vermiyorum.

Bira kutusundan bir yudum aldı.

'Belki de bu normal değildir,' diye cevap verdi.

Birlikte geçirdiğimiz iki yılın ardından Leo ve ben . İlişkimizi yürütmek için tüm gücümle uğraşmıştım ama Elephant and Castle'da bir ev partisinde dolaşan öğrenciler olarak tanıştığımızdan beri çok şey değişmişti. İkimiz de büyümüş ve çok farklı insanlara dönüşmüştük.

Gazetecilik eğitimimi bitirdikten sonra dokuz uzun ay boyunca, iş deneyimi yerleştirmesi kisvesi altında ücretsiz sandalye doldurucu olarak dergiden gazeteye sürüklendim. *Tatler*'da stajyerlik, *Weight Watchers* dergisinde editör asistanlığı ve yerel bir Pizza Express'te garsonluk teklifim geri çevrilmişti. Kendimi geçindirmek için eski işim olan tanıtım kızlığını tekrarladım, bir grup işsiz West End dansçısı ve hostesle birlikte Old Brompton Road'da yürüyüp bir kaburga restoranının el ilanlarını dağıttım. Beni domuz gibi giydirdikleri ve kürk karşıtlarının saldırısına uğradığım gün işi bıraktım.
Harrods'un dışındaki göstericiler.

Bir iş için yanıp tutuşuyordum. Uyandığım andan çocukluk odamda uyuduğum ana kadar düşündüğüm tek şey buydu. I
Yirmili yaşlarımın başında, ilk gençlik yıllarımda ilk erkek arkadaşıma duyduğum açlığın aynısıyla bir işe sahip olmayı arzuluyordum - kimlerin işe sahip olduğunu takıntı haline getirmiştim; onları nasıl bir işe sahip olduklarının ayrıntıları konusunda sorguya çekiyordum. Her gece yatakta yatarken bunun daha kaç yıl sürebileceğini merak ediyordum.

Nihayet bir akşamüstü, tren peronunda dururken bilinmeyen bir numaradan arandım. Arayan Tim'di, E4'ün yeni yapılandırılmış reality şovu *Made in Chelsea'*nin hikâye yapımcısı. İnternette bir dizi yazı yazmıştım.
Yapım şirketinin okuduğu ve komik bulduğu ilk dizinin eleştirileri (yine mezuniyet sonrası para birimi olan 'teşhir' ile ödenmişti - bu sefer gerçekten işe yaradı). Dizideki potansiyel bir yaratıcı iş hakkında konuşmak için Doğu Londra'daki ofislerine gelmemi istedi.

Otuzlu yaşlarında, ufacık tefecik, taze yüzlü, BAFTA ödüllü baş yapımcı Tim ve Dilly ile röportaj yaptım. Son bölümle ilgili eleştirimi okuduklarını ve bu eleştiride programın yapımcılarına bir sonraki seriyi nasıl daha iyi hale getirebilecekleri konusunda üstü kapalı bazı tavsiyelerde bulunduklarını açıkladılar. Şirketin sahibi Dan - 1990'larda son derece başarılı bir gece sohbet programının yapımcısı ve yardımcı sunucusu olarak ün kazanmıştı internetteki tüm eleştirileri taramıştı. Benimkini bulduğunda, kanalla bir toplantıya giderken okuyan tüm yapımcılar için kopyalarını çıkardı - şaşırtıcı bir şekilde, hepsiyle aynı fikirdeydiler.

Dilly ve Tim'le yaptığım ilk yarım saatlik görüşmeden, onlardan bir daha haber alamayacağım gerçeğinin verdiği rahatlıkla ayrıldım. Neyin peşinde olduklarını hiç anlayamadım ve mülakatın büyük bölümünü sosyetik insanların alışkanlıklarını inceleyerek ve oyuncuları psikanaliz ederek geçirdik.
Niteliklerim, iş geçmişim ya da iş hakkında gerçekten konuşmadık.
hiç gerek yok. O zamanlar doğru psikanalizin başarılı bir realite televizyonu yapmanın yüzde 90'ı olduğunu bilmiyordum. Ve sosyetik insanların alışkanlıklarını gözlemleyerek geçirdiğim yıllar boyunca, yatılı okulların kantinlerinde ve King's Road gece kulüplerinin sigara içilen alanlarında durarak onların kulüplerinin dışında hissetmek, bir kereliğine de olsa beni bir iş için fazlasıyla yeterli kılacaktı.

Dizi yapımcısından ikinci telefonu üç gün sonra Leo ile bir müzik festivalindeyken aldım. Kamp partimizin Resmi Parıltı Uygulayıcıları olmuştuk; bu rolü büyük başarıyla üstlendik. Asitle gelen bir çocuk çadırımdan gelen tekrarlayan çınlamaları duymuş ve Kraftwerk olduğunu düşünmüş

sürpriz bir set yapıyor. Aslında Dilly'ydi. Bana dizinin hikaye yapımcısı olarak işe alındığımı ve ertesi gün ilk toplantım için gelmemi söyledi.

Dört gün boyunca duş almamış, burnum güneşten yanmış, beyaz-sarı pixie saçlarım Mohawk'a dönüşmüş bir halde festivalden doğruca ofise geldim. Leo sırt çantalarımız ve çadırımızla resepsiyonda beklerken ben de ilk hikaye toplantıma gittim. Temiz kıyafetlerim bitmişti, bu yüzden Leo'nun büyük boy tişörtünü elbise olarak giydim, kot ceketini, delikli taytını ve bir çift bale ayakkabısını giydim. Bu kıyafet uygun uğurlamaydı: çocuk olarak son günüm ve yetişkin olarak ilk günümdü.

Yeni işimin yaratıcılığına, eğlencesine ve acımasızlığına, yeni iş arkadaşlarıma ve yeni patronlarıma neredeyse aşık olduğum kadar şiddetli bir şekilde aşık oldum.

Leo ile aşk. Ofiste ya da mekanda olmadığım zamanlarda, akşamları ve hafta sonları yazabilmek için serbest gazetecilik işleri almaya başladım ve Leo'nun hayal kırıklığına uğramasına neden olacak şekilde başka hiçbir şeye zamanım kalmadı. Kendini biraz aldatılmış hissediyordu. Bir çanta dolusu plimsol ayakkabı ve kot pantolon giymekten ve onu götürdüğü her maceraya atılmaktan başka bir şey istemeyen; kazaklarına baş harflerini işleyen ve bir partinin tamamını onunla birlikte banyoya kilitlenerek, boş küvette oturarak, tabak gibi gözlerle yüzüne bakarak geçiren köksüz bir kıza aşık olmuştu. Sonunda kendi yetişkin kimliği olan ve işiyle meşgul bir kadınla birlikte oldu.

İlişkimizin hayatımın en zenginleştirici deneyimlerinden biri olduğunu hissediyordum ve onun her zaman dönüştüğüm kişinin büyük bir parçası olacağını biliyordum, ancak birbirimizi aşmıştık. Onun gitmesine izin vermem gerektiğini biliyordum, böylece gerçekten bir ilişki içinde olmak isteyen biriyle birlikte olabilirdi.

Hak ettiği sevgi ve bağlılık.

Farly, AJ ve ben nihayet ailelerimizin banliyödeki evlerinden Londra'daki ilk evimize taşınmıştık. AJ de yeni bekâr olmuştu. Farly hala Scott'la birlikteydi.

Bir parçam, Farly'nin iki bekar kadınla birlikte yaşayarak

Yirmili yaşlarında neyi kaçırdığını fark eder ve Scott'tan . Ama AJ ve benimle birlikte yaşamak ona daha çok değer vermesine neden oldu. Bir keresinde bir ilk buluşma için hazırlanırken beni aceleyle izledi, yeni takma kirpikler kırptı, onları uyguladı, sonra bir yıl boyunca biber doğradığım mutfak makasını kullandığımı fark ettiğimde acı içinde çığlık attı.

Bir gece önce pizza. Bir poşet dondurulmuş patates gülen yüz şekli buldu.

ve iptal etmesi için adama mesaj atarken gözlerime tuttum. "Tanrım, bunu hiç özlemiyorum," diye iç geçirdi.

Scott'ın iş seyahatinde olduğu bir gece Farly, AJ ve ben Camden'daki favori barımızda dans ediyorduk. Eve dönüp bir şişe tarihi geçmiş Tia Maria açtık ve gecenin sonunda sık sık olduğu gibi günah çıkarmaya başladık.

Farly son Tia Maria'sını da yudumladıktan sonra, "Scott'ı özledim," diye açıkladı.

"Neden?" diye bağırdım. AJ bana baktı. 'Yani.. sadece birkaç günlüğüne gitti.

'Biliyorum, ama gittiğinde onu hala özlüyorum. Ve her onu göreceğim için heyecanlanıyorum. Sadece köşedeki dükkana gidip geri dönse bile, ön kapının tekrar açılmasını dört gözle bekliyorum. Kaşlarımı çattığımı gördü. "Kulağa klişe geldiğini biliyorum ama bu doğru.

Ertesi gün, 'Sanırım onu gerçekten seviyor,' dedim.

Kanepeye uzanıp pastırmalı sandviçini kemirirken AJ, "Elbette onu seviyor," dedi. 'Neden yıllardır birlikte olduklarını düşünüyorsun?
üç yıl mı?'

"Bilmiyorum. Belki de sadece bir erkek arkadaşa sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu görmek istemiştir diye düşündüm.

AJ inanamayarak başını salladı. "Hadi ama dostum.

Bunu fark ettikten sonra, nihayet her yerde küçük işaretler görmeye başladım. Scott'ın ailesi Farly'nin tanıştı. Farly hafta sonlarını giderek daha fazla yetişkin arkadaşıyla geçiriyor, 'Cotswolds'da otuzuncu yaş günü hafta sonları' ve hafta içi bir gece şarap tadımı gibi yetişkinlere özgü şeyler yapıyordu. Scott çok sık geliyordu, bundan nefret ediyordum. Orada olmadığı zaman da nefret ederdim. O kazanamazdı. Kazanmasını istemiyordum.

İnsanların Söylediği En Sinir Bozucu Şeyler

– "Ben bir başlangıç yapmayacağım, ya sen?
– 'Ben daha çok bir erkek kızıyım'
– 'Ben doğal bir satış elemanıyım'
– "Nişanlandım!
– 'Hep geç kalıyorsun'
– "Dün gece oldukça sarhoştun
– 'Bu hikayeyi bana daha önce anlatmıştın'
– 'Olduğu gibi söylüyor'
– 'O çok yakışıklı'
– 'Sanırım bir bardak suya ihtiyacın var'
– 'Oldukça OKB'liyim'
– 'Çok karmaşık bir ilişkimiz var'
– "Alison'ın doğum günü kartını imzalamak ister misiniz?
– 'Toplu halde gidelim'
– 'Hadi arayı kapatalım'
– "Bunun karşısında mısın?
– 'Marilyn Monroe 16 bedendi'
– 'Bir sonraki diş randevunuzun zamanı geldi'
– "En son ne zaman yedekleme yaptınız?
– "Tüm bu tweetleri atacak zamanı nasıl buluyorsunuz?
– 'Özür dilerim, aklım başımda değildi'
– 'Holibobs'

Uncool Camden'ın Uncool Kızları

Yirmi dört yaşındayken, Farly ve AJ ile Londra'da yaşamaya başladığımızın ilk yılında, bir salı akşamı işten sonra bir arkadaşımla içki içmeye çıktık.
Son siparişlere kadar onu dışarıda tutma çabalarıma rağmen, ertesi sabah erken bir toplantı nedeniyle sekiz buçukta geceyi bitirmek zorunda kaldı. Telefon rehberimde etrafta olabileceğini ve geceye benimle devam etmek isteyebileceğini bildiğim herkese mesaj attım ama herkes meşguldü, yataktaydı ya da yorgundu. Somurtkan bir şekilde 24 numaralı otobüse bindim - beni Londra'nın merkezinden kapımın önüne yirmi dakikada getiren güvenilir atım - ve bir saat daha dışarıda kalamadığım için huzursuz ve hayal kırıklığına uğramış hissettim.
bir kadeh şarap. Bu çok alıştığım bir duyguydu - panik ve gırtlak; Londra'da benden başka herkesin iyi vakit geçirdiği duygusu; her sokak köşesinde saklı deneyimsel altın küpleri olduğu ve benim onları bulamadığım; bir gün öleceğim, o halde neden mükemmel ve görkemli olabilecek bir günü erken bir gece ile erken bir sona getireyim.

Yolumun sonundaki bir barın önünde 24 durduğunda somurtkanlığımdan sıyrıldım. Burası NW5'te, bir zamanların ünlü müzik mekânının Camden'ın sabah dokuz içicileri için acımasız bir meyhaneye dönüştüğü bir harabeydi. Otobüsten indim ve içeri girdim. İçerisi
Farly'nin kırk yıldır kahve sipariş eden ilk müşteri olarak tarihe geçtiğini öğrendiğimiz taşınma gününden beri ilk kez gitmiştim. Ev sahibi Nescafé Gold Blend ve süt almak için yolun karşısındaki dükkana gitti ve 26 peni aldı.

Bir bira sipariş ettim ve başka bir yalnız içiciye hizmet ettiği için hiç şaşırmamış görünen barmenle ayaküstü sohbet ettim. Yanımdaki altmışlı yaşlarının sonlarında ve gri yeti sakallı bir adam günümün nasıl geçtiğini sordu.

ve geceyi benimle birlikte geçirecek bir içki arkadaşımın olmamasından yakındım. Bu iş için biçilmiş kaftan olduğunu söyledi. İçki içerken bana çocukluğunun bu bölgede geçtiğini, okuldan kaçtığını, işlerin nasıl değiştiğini, kapanan barları; ben doğmadan önce Camden Palace'da gittiği John Martyn konserini, canlı
kayıtlarını takıntılı bir şekilde dinlemiştim. Gece yarısı, adamın numarasını bir bira altlığının arkasına karalayarak, bir öğleden sonrayı birlikte plak dinleyerek geçireceğimize dair karşılıklı söz vererek ama onunla bir daha asla iletişim kurmayacağımı bilerek oradan ayrıldım. O sadece bir geceydi. ki ben çok istedim. Bir deneyim, bir anekdot, yeni bir yüz, bir anı. Bir öğüt, dedikodulu bir hikâye ve sarhoş, bilinçsiz zihnime yerleşmiş, sadece bir gün çekip çıkarılacak ve benimmiş gibi kusulacak ilginç bir gerçekti. *Bunu nereden duydun?* diye sorarlardı. *En ufak bir fikrim yok*, diye cevap verirdim.

Ertesi akşam, işten eve geldiğimde Farly ve AJ'i kanepede kıvrılmış bulduğumda, onlara bir gece önce yolun aşağısındaki pis bir bara nasıl gittiğimi anlattım.

"Bunu neden yaptın ki? AJ şaşkınlıkla sordu.

"Çünkü Salı gecesiydi," diye cevap verdim. "Ve yapabilirdim.

Kahve kaşıklarıyla ölçülenleri fetişleştirdiğim için çok minnettarım. Yetişkinliğin küçük ayrıntıları bir genç olarak o kadar canlıydı ki, sonunda oraya ulaşmanın rahatlığı, bunun çok azını bir yük olarak bulduğum anlamına geliyordu. Kendi kiramı ödemeyi çok sevdim. Her gün kendim için yemek yapmaya bayılıyordum. Pratisyen hekimin bekleme odasında otururken bile heyecanlanıyordum, çünkü oraya kimsenin yardımı olmadan kayıt yaptırıp gittiğimi biliyordum. Fatura ödemeye başladığım ilk yıl, Thames Water'dan bana bir mektup karşısında neredeyse dizlerimin bağı çözülüyordu. Yetişkin olmanın getirdiği idari sorumluluk yükünü, her zaman bir yetişkin olduğumu bilmenin karşılığında seve seve üstlenirdim.
tek başıma bara gitme ve haftanın herhangi bir günü yaşlı bir adamla arkadaş olma özgürlüğüne sahibim.

Bugüne kadar, artık şampuan şişelerinden cin içmek zorunda olmadığım gerçeğini; ışıkların kapanmadığını; istersem hafta içi gece dörde kadar film izleyebileceğimi veya yazabileceğimi asla ama asla kabullenemedim. Akşam yemeğinde kahvaltılık yiyebildiğim, yüksek sesle plak çalabildiğim ve penceremden sigara içebildiğim için rahatladım, enerji topladım, canlandım. Hala şansıma inanamıyorum. Yirmi yaşında bir genç olarak tüm hayatım

Evde Tek Başına 2'deki Macaulay Culkin gibi yetişkin bir şey yaşıyordu*: New York'ta Kayıp filminde Macaulay Culkin'in* The Plaza'da yer bulup
oda servisinden dağlar kadar dondurma yiyor ve gangster filmleri izliyor. Bunun suçunu tamamen katı yetiştirilme tarzına atıyorum. Tanıştığım yatılı okula gitmiş neredeyse her yetişkin, bir Salı Kentish Town'daki bir yaşlı adamın barına gidebildikleri ve ceza almadıkları, uzaklaştırma almadıkları ya da rustication almadıkları bir hayat yaşadıklarına inanamıyor. Eğer üniversite yetişkin fantezilerimi gerçekleştirdiğim bir oyun alanıysa, Londra'da kendi evim ve maaşım gerçek bir nirvanaydı.

Londra'daki ilk yetişkin evimizi bulmadan önce üç ay boyunca ev aradık. Bütçemiz azdı ve üç çift kişilik yatak odası olan daireler bulmak zordu. Finsbury Park'ta kurnazca Notting Hill mews evi gibi fotoğraflanan ve vardığımızda daha çok Pentonville Hapishanesi'nin bir kanadına benzediğini fark ettiğimiz bir ev vardı ('Burada yapacağımız tek şey Sainbury's Basics penne yerken *The X Factor*'ü izlemek' diye yorumladı AJ). Farly ve AJ'in, Madame Tussauds'da olduğu gibi dışarıda kuyrukta bekleyen büyük bir grup Y kuşağı adayıyla birlikte katıldıkları Brixton'daki dairenin felaket görüntüsü vardı. Emlakçı anahtarları getirmeyi unuttuğu için herkesi yarım saat bekletti,
Nihayet çöplükte üç dakikalık bir tur atıp ayrıldıktan sonra hepsi yere yatmak zorunda kaldı çünkü evin dışında polis tarafından kovalanan silahlı bir adam vardı. Sonunda, tam umudumuzu kaybetmek üzereyken, Farly Gumtree'de özel bir ev sahibi aracılığıyla bütçemize uygun üç yataklı bir ev buldu.

Camden Town'ın Chalk Farm ucu ile Kentish Town ucunu birleştiren kötü şöhretli bir hilalin hemen dışındaydı. Haftada iki kez beş kiloluk terlikler ve karikatür çarşaflar satan eski moda bir pazarı vardı; günlük meyve ve sebze tezgahı ve sandviç tezgahının altından ot satan sadece nakit para ile çalışan bağımsız bir süpermarketi vardı. Zarif, gösterişli ve muhteşemdi.

Ev güzel bir karmaşaydı. Lego sarısı tuğlalardan ve tuhaf yerleştirmelerden yapılmış 1970'lerin eski belediye apartmanlarından biriydi.
Sims oyunu oynayan bir genç tarafından aceleyle inşa edilmiş gibi görünmesine neden olan pencere ve kapı oranları. Ön bahçede, yaz aylarında çürümeye yüz tutmuş ahşap ön kapıdan güçlü bir kol silme hareketi yapmadan geçemeyeceğiniz anlamına gelen iki aşırı büyümüş çalı vardı. Mutfaktaki fayansların üzerine İngiliz kır manzaraları resmedilmişti. Mutfakta

arka bahçe bir yabani ot ormanıydı. Bu garip sıvı çizgiler vardı
Koridorun duvarında, uzun bir incelemeden sonra ancak sidik olduğunu tahmin edebileceğimiz lekeler vardı. Her şey oldukça nemli kokuyordu. Üstümüzdeki daire işgalciler tarafından işgal edilmişti.

Ev sahibi Gordon, kırklı yaşlarında, orta yaş krizine girmiş deri ceketli ve şüpheli derecede koyu, sarkık saçlı, yakışıklı bir adamdı. Aynı zamanda BBC'de haber sunucusuydu ve bunu herkesin bilmesinden hoşlanıyordu: sesi yüksek ve gösterişliydi, tavırları tuhaf bir şekilde kaba ve gayri resmiydi.

"İşte burası koridor," diye bağırdı Gordon. 'Gördüğünüz gibi, bir sürü depolama alanı.' Büyük, tozlu beyaz kapılardan birini açtık. Boş rafların ortasında siyah bir kutu duruyordu ve üzerinde kalın sarı bir yazı tipiyle "FARE SALDIRISI!" . "Boş ver onu," dedi, kutuyu eline alarak. "Şimdi her şey halloldu. kısa bir bakış alışverişi oldu. "Biliyor musun?" dedi burnunu hafifçe kırıştırarak. "Sanırım en iyisi ben yolunuzdan çekileyim ve siz de etrafa bir göz atın. Her şeyi gördüğünüzde bana haber verin.

Sallantılı, titrek ve eksantrikti ama sadece bizim için değil, her hafta sonu ağırlamayı planladığımız geniş arkadaş ailemiz için de mükemmel bir ilk ev olduğunu biliyorduk. Gordon'a evi istediğimizi söylemek için aşağıya indik - bir telefon görüşmesinin ortasındaydı.

'Ya... ya... şey. Bu en kötü senaryo,' dedi elini bize doğru . "Ya. Şimdilik bu konuyu mahkeme dışında tutmaya çalışalım. Tekrar oraya dönmek istemeyiz." Bize baktı ve gözlerini devirdi. 'Harika, yarın saat 10'da çatıyı görmek için geleceğim. TAMAM. Yap. TAMAM. TAMAM. Evet, evet. TAMAM. Güle güle.' Telefonunu kot pantolonunun arka cebine koydu. "Lanet kiracılar," dedi. "İstiyor musun, istemiyor musun?

Depozitolarımızı karşılamak için para biriktirdik ve ilk ayı heyecanlı, çılgınca, çılgınca bir tutumluluk içinde geçirdik. Ev için neredeyse hiçbir şeyimiz yoktu, bu yüzden Farly çeşitli yüzeylere yapıştırmak için bir paket Post-it aldı ve gibi şeyleri belirtin: "TV BURADA OLACAK" ya da "TOASTER BURADA OLACAK". Her akşam yemeğinde Marmite ve salatalıklı sandviç yiyorduk. Yeni evimizdeki ikinci gecemizde, ilk fareyi gördükleri ve yakalamaya çalışırken çıplak ayaklarının üzerinden geçmesini istemedikleri için her iki kızın da oturma odasında galoşlarıyla koşturduklarını gördüm. Farly, Nisa Local'dan bir blok Pilgrims Choice Cheddar aldı, boş makyaj koydu ve fareyi güvenli bir şekilde kurtarmaya ikna etmek için halı boyunca salladı.

Ayrıca yerel bir köşe dükkanının müdürü olan Ivan adında, denizci gibi yapılı orta yaşlı bir adamla da çabucak tanıştık. İlk ziyaretimizde bize uğursuz bir şekilde 'herhangi bir çeteyle başımız derde girerse' derhal kendisine gelmemizi, çünkü 'icabına bakılacağını' söyledi. Farly o sırada bir dizi inci takıyordu. Ama Ivan'ın her zaman ön kapımızdan on saniye yürüme mesafesinde olduğunu ve fare meselesi tekrar eden bir sorun haline geldiğinde her zaman imdadımıza yetiştiğini bildiğim için kendimi garip bir şekilde daha güvende hissediyordum. Çoğu zaman pijamalarımla yalınayak evden çıkıp dükkana koşar ve "GERİ GELDİ, IVAN!" diye bağırırdım. GERİ GELDİ!" diye bağırırdım.

', dahlin', ,' derdi. 'Şimdi geliyorum. Silahımı getirmemi ister misin? Reddederdim, onun yerine meşalesini getirmesini isterdim ve o da onu bulmak için her yatağın, buzdolabının ve kanepenin altına çömelirdi.

(Sonunda Gordon bir yok edicinin sağladı. İronik bir şekilde soyadı 'Mouser' olan bir Doğu Yakası moruğu. Yere yattığında
bazı tuzaklar, ona sorunla başa çıkmanın daha insancıl bir yolu olup olmadığını sordum.

"Hayır," dedi, kollarını dehşet içinde
kavuşturarak. "Tamam," diye cevap verdim.
"Sadece ben vejetaryenim. 'Yemek zorunda
değilsin,' diye cevap verdi).

Camden bizim için doğru yer gibi geldi: merkeziydi, en güzel parklara yakındı ve hepsinden önemlisi tehlikeli, umutsuzca havasızdı. Hiçbiri
Arkadaşlarımızın hiçbiri orada yaşamıyordu; aslında bizim yaşımızda kimse orada yaşamıyordu. Camden High Street'e çıktığımızda, İspanyol sürüleriyle karşılaşırdık.
Okul gezisine çıkmış gençler ya da Paul Weller saç kesimli, kırklı yaşlarında, Britpop'un Camden'daki görkemli yıllarının geri gelmesini bekleyen adamlar. AJ buna 'Goon Watch' derdi. Cumartesi geceleri High Street'te yürürdük ve kulağıma 'Goon, goon, goon' diye bağırır, yoldan geçenleri işaret ederdi. Orada yaşadığım ilk birkaç ay boyunca
Doğu Londra'da yaşayan ve Camden'a gitmek için 'çok 2007' olduğu için beni ziyarete gelmeyi reddeden göz alıcı ama nihayetinde yıkıcı derecede bencil müzisyen erkek arkadaş.

Orada yıllar boyunca ara sıra Doğu Londra'da partiye ya da geceye giderdik ve etrafımız genç, havalı, muhteşem
ve bu yaşta olmamız gereken yerin gerçekten burası olup olmadığını merak ederdik. Ancak, ayrılırken, her zaman oldukça bitkin hissederdik.

deneyimini yaşadık ve olduğumuzdan daha havalıymışız gibi davranmak zorunda kalmadığımız bir yerde yaşadığımız için minnettar olduk; ki bu hiç de öyle değildi. Taytlarımız, kapüşonlarımız ve sütyenlerimizle alışverişe gidebilir ve tanıdığımız kimseye rastlamayabilirdik. Bir dans pistini sarhoş ve komik bir şekilde ele geçirebilirdik.
sıraya girebilir ve rahatlıkla tüm bardaki en havalı insanlar olabilirdik. Dışarı çıkabilir ve kimseyi etkilemeye çalışmadan bütün akşamı birbirimize dalarak geçirebilirdik. Camden'da etkileyecek kimse kalmamıştı.

Ev için aldığım ilk şeylerden biri, bir için uygun endüstriyel boyutta bir tencereydi. Arkadaşlarımız her zaman harika yemek yerlerdi ve ben de kendime ait bir ocağım ve mutfak masam olduğu için çok heyecanlıydım. İçinde Birlikte yaşadığımız o ilk yıllarda, haftada üç kez akşam yemeğine misafirlerimiz geliyordu. Yapılacak ucuz şeyleri hesapladım - tencere tencere dhal, tepsi tepsi Parmigiana. Yazın korkunç derecede büyümüş bahçemizde mum ışığında akşam yemekleri yerdik; bir noktada o kadar büyümüştü ki bir ağaç garip bir şekilde İncil'e uygun bir şekilde alev aldı ve hepimiz sarhoş bir şekilde tencereler dolusu su ve Ivan'ın beş kiloluk tehlikeli Sauvignon Blanc'ından bardaklar.

Evimizin temelde tamir edilemeyecek kadar bozuk olduğu hissinde bir özgürlük vardı. Gordon da bu konuda rahattı - tüm duvarları parlak renklere boyamamıza izin verdi ve Dulux kutusunun dibine ulaştığımız merdiven duvarında boya titrek bir çizgiyle durduğunda asla yorum yapmadı. Bu, gerçekten yaşayabileceğimiz bir ev olduğu anlamına geliyordu; değer vermediğimiz bir ev. Bir cumartesi gecesi evi çöpe atabilirdik ve ertesi sabah on dakikalık bir temizlikle evi tekrar yaşanabilir bir hale getirebilirdik. Pikabımızın sesini en yüksek seviyeye getirebilir ve komşular şikayet etmeden sabah altıya kadar uyanık kalabilirdik - 1970'lere yemin ederim
Evler diskoya dayanıklı olarak inşa edilmişti, çünkü orada yıllar boyunca tek bir gürültü şikâyeti bile almadık. Hatta komşumuz bizi hiç duymadığını söyledi. Bu nedenle evimiz aynı zamanda
Herkes kafayı bulmak için gelebilirdi.

Londra'da yaşadığım ilk birkaç yıl içinde uyuşturucu denemelerinin çoğunu sistemimden tamamen çıkardım. İlk olarak, Fergus adında dost canlısı bir uyuşturucu satıcısıyla ailevi bir yakınlık kurdum. Fergus arabada oturup huysuz huysuz sana bir poşet vereyim diyen bir torbacı değildi, daha ziyade arkadaşlarımın akşam yemeğine geldiği bir Cuma gecesi geç saatlerde bana katılırdı,

Masada sigaraları yuvarlar, yemek artıklarını mideye indirirken uzun soluklu şakalar yapar ve sonunda onu bir Tupperware kutusu spagetti carbonara gönderirdim. Her zaman benden çok daha mantıklı olan Farly, misafirlerimiz geldiğinde gece yarısına kadar yatardı.
Akşam yemeği, Fergus'la tanışma zevkine hiç erişemedim ama ondan 'kuzenim ya da aile dostummuş' gibi bahsetmem hep şaşırtmıştır.
Bir gece, sabahın dördünde Fergus'a bir emlakçının evi gezdirirken bana her odanın feng shui'si hakkında tavsiyelerde bulunma sesiyle uyandı. Ertesi gün odama geldiğinde beni yatağımı karşı duvara taşırken oflayıp puflarken buldu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

'Yatağımı taşıyorum. Fergus şu anda iyi bir konumda olmadığını söylüyor.

"Neden?

'Çünkü yatak başlığı radyatöre çok yakın. Başınızın sıcağa yakın olmasının iyi olmadığını söylüyor - özellikle de sinüsleriniz için.

"Evet, adam sana A sınıfı uyuşturucu satıyor, Dolly," dedi Farly. 'Sağlık tavsiyesi verecek konumda değil.

Fergus, bana sık sık yaptıkları söylendiği gibi, bağlantıyı aniden kesti, bu yüzden bana CJ'nin yönü gösterildi - o da sadık bir felaketti. CJ Londra'daki en kötü uyuşturucu satıcısı olarak bilinirdi. Zaman yönetimi berbattı, düzenli olarak "yanlış sipariş" verirdi.
'yanlış müşteri' ve yarım saat sonra kapınıza gelip 'ürünü' geri istiyor. Telefonu hiç şarj olmuyordu. Navigasyonu sürekli bozuluyordu. Öyle bir noktaya geldi ki beni bir buçuk saat bekletti ve kendimi telefonda ona sinirli bir öğretmen gibi 'kendisinin en büyük düşmanı' olduğunu söylerken buldum. Bardağı taşıran son damla Perşembe günü geldi.
Londra'dan bir festivale gitmek için ayrılmadan önce onu aradım ve bana biraz MDMA satıp satamayacağını sordum.

"Nedir o?" diye sordu. "MDMA,"

diye cevap verdim. "Mandy. "Kim

o?

"Ecstasy. ama. MDMA.'

'Hiç duymadım,' dedi.

Uyuşturucuyu nasıl ya da kimden aldığımın bir önemi yoktu, neredeyse her zaman uyuşturucunun kendisinden daha heyecan verici olan şey uyuşturucuyu elde etmekti. Alıp almamak hakkında konuşmak, numarayı aramak, parayı ; birisi

Bir başkası arabayı bulmaya giderken dairede beklemek, küçük bir plastik cepte ot veya tozla geri dönmek; ne olacağının vaadi
Gel - kalbimin en hızlı attığı kısım buydu. Farly bir keresinde kokain satın almak, bölmek ve almak için harcanan çabaya tanık olmuş ve bunun ne kadar sıkıcı ve zaman alıcı olduğuna inanamamıştı; 'Çoban pastası yapmak gibi' diye gözlemlemişti. Ancak pudraları sıraya dizmek ve esrarları sarmak gibi zaman alıcı zahmetler, gecenin bitmesini asla istemeyen biri için bu işin tam da eğlencesi - dikkat dağıtıcı, garantili bir gece uzatması. Bu
On birde yatağa git, şu anda konuşmak isteyebileceğimiz her şeyi konuştuk diyen rasyonel zihninizin *susturulması* ve onun yerine partinin sonsuza kadar devam etmesi için yapay bir arzu getirmesi. Benim için,
Kokain sadece yorulduktan sonra da içmeye ve uyanık kalmaya devam etmek için bir araçtı; sunduğu hiçbir his beni o kadar da .

Yazar olmak için bir deneyim koleksiyoncusu olmam gerektiğini düşünüyordum. Ve yaşamaya değer her deneyimin, tanışmaya değer her insanın sadece hava sonra var olduğunu düşünürdüm. Hicks'in, öğrenci odasının peri ışıkları altında yatarken bana söylediği bir şey hep aklımdaydı
Pencere.

'Bir gün bir huzurevinde oturacağız Dolly, aklımız başımızdan gidecek ve kucağımızdaki yorgana bakacağız,' dedi. "Ve bizi gülümsetecek tek şey bu anılar olacak.

Ancak bu gecelerin giderek daha düzenli hale gelmesi, kendimi bu hikayelerin uzman bir koleksiyoncusu olmaktan ziyade, bu hikayelerle tanımlandığımı hissettiğim anlamına geliyordu. Şafak sökene kadar dışarıda kalmak bir kereye mahsus olmaktan çıktı; bunun yerine dışarıda geçirdiğim her akşamı hedonistik bir gece ile eş tutmaya başladım. Ve en kötüsü, herkes de benden bunu bekliyordu. Benimle geçirilen bir gece, ertesi günü mahveden bir gece anlamına geliyordu ve arkadaşlarım, Perşembe akşamı hızlı bir pad thai için buluştuğumuzda bile benden bu sürekli sefahat seviyesini bekliyorlardı. Enerjim, banka bakiyem ve ruhsal durumum buna ayak uyduramıyordu. Kendimi efsaneleştirmek ve ertesi sabah Leicester Meydanı'ndaki bir kumarhanede sona ereceğini bildiğim için herkesin kahve içmeyi planlamaktan korkacağı bir tür trajik Köy Sarhoşu figürüne dönüştürmek istemiyordum.

Helen bir keresinde bir partideydik ve ben bir grup insanı toplayıp onları en iyi hikayelerimle sıktıktan sonraki sabah, "Bu hikayelere bayılıyorum," demişti. folklorik hikayeler. "Ama onlardan çok var, Doll.

Yaşlandıkça içki içmekle ilgili kimsenin size söylemediği bir başka şey de, felç edici olanın akşamdan kalmalar değil, ertesi günün ayık saatlerinde yaygın hale gelen akut paranoya ve korku olduğudur.
yirmili yaşlarımın ortasının özelliği. Bir Cumartesi gecesi, içinde her zaman en az üç tane prime-time sitcom senaryosu olduğunu hissettiğin hakkında iğrenç bir şekilde bağırarak bütün bir pub bahçesine el koyan kişi ile bir Pazar öğleden sonrası, ölümü düşünen ve postacının senden hoşlanıp hoşlanmadığı konusunda endişelenen kişi arasındaki uçurum çok geniş oluyor. Büyümek öz farkındalık yaratır. Ve öz farkındalık, kendini beğenmiş bir parti kızını taş gibi öldürür.

Ayrıca TV'de çalışmak ve serbest yazarlık yapmak gibi birbirinden tamamen ayrı iki işim oldu. Her ikisi de zamanımın ve odağımın giderek daha fazlasını talep ediyordu ve düzenli olarak içki içip akşamdan kalmalar üretkenlik ve yaratıcılık için elverişli değildi. Yorgunluğun eşiğindeyken bir arkadaşım bana 'İki hayatı sürdürmeye çalışıyorsun' demişti. 'Hangisi olmayı tercih edeceğini seçmelisin: herkesten daha çok parti yapan kadın mı yoksa herkesten daha çok çalışan kadın mı?

Ben ikincisi için çabalamaya karar verdim. Hayat gündüz saatlerinde daha dolu hale geliyordu ve geceleri kaçmaya daha az ihtiyaç duyuyordum. Ancak maceraya giden yolun sadece gece geç saatlerden, sıcak barlardan, soğuk şaraptan, yabancıların dairelerinden ve ışıkları yanan park edilmiş arabalardan geçmediğini anlamam yine de biraz zaman alacaktı.
küçük toz torbaları. Alkolü her zaman deneyime götüren bir araç olarak görmüştüm, ama yirmili yaşlarımda alkolün deneyimi şiddetlendirdiği kadar engelleme gücüne de sahip olduğunu anladım. Elbette, bir tuvalet kabininde gözbebekleri büyümüş insanlardan alacağınız ilginç itiraflar vardı; aksi takdirde asla tanışamayacağınız iyi hikayeleri olan yaşlı adamlar; gideceğiniz yerler; öpeceğiniz insanlar. Ama bir de akşamdan kalma olduğunuzda yapamayacağınız işler vardı. Çok sarhoş olduğunuz için zar zor konuşabildiğiniz için potansiyel arkadaşlarınızda bırakacağınız tüm o kötü izlenimler. Birinin size gerçekten çok önemli bir şey söylediği ve ertesi sabah ikiniz de hatırlayamadığınız için anlamsız hale gelen tüm o kayıp konuşmalar. Sabahın beşinde yatağınızda ter ve panik içinde yatarak geçirdiğiniz tüm o saatler, tavana bakarken kalbiniz çarpıyor ve umutsuzca uyumak için kendinizi zorluyorsunuz. Kafanızın çıkmaz sokağında kaybolan tüm o saatler, söylediğiniz ve yaptığınız tüm o aptalca şeylerle kendinize işkence ediyor ve sonraki birkaç gün boyunca kendinizden nefret ediyorsunuz.

Yıllar sonra, sürekli olarak şu şekilde davrandığımı keşfedecektim
Kendinizi utanç verici hissetmeniz, kendinizi ciddiye alamayacağınız ve öz saygınızın gittikçe düşeceği anlamına gelir. İronik bir şekilde, ergenlik dönemimde aşırı içki içerek yetişkin olma misyonum, hayatımdaki diğer tüm eylemlerimden daha fazla çocuk gibi hissetmeme neden oldu. Yirmili yaşlarımda, sanki korkunç bir şeyle suçlanmak üzereymişim gibi hissederek etrafta dolaştım, sanki biri bana çok kolay bir şekilde yaklaşıp, 'Ev partimde Jo Malone Armut ve Frezya banyo yağını bir bardakta içen pislik sensin - bana borçlusun' diyebilirmiş gibi.
£42!'; ya da 'OI! TOSS POT! Mornington Crescent Sainbury's'in önünde erkek arkadaşımla kaçtığına *hala* inanamıyorum! - Ben de saygıyla başımı sallayıp "Evet, bunu tam olarak hatırlayamıyorum ama
Senin sözüne güveniyorum ve üzgünüm.' Bir dünyada dolaştığınızı hayal edin Birinin size HER ZAMAN bir pislik olduğunuzu söyleyeceğini düşündüğünüz ve onlara tüm kalbinizle katılmaya hazır olduğunuz bir yer. Ne tür bir eğlence Bu mu?

Şu andan öleceğim güne kadar bir Salı gecesi nerede olursam olayım, Camden'da acımasız bir barda bira içmeyi tercih edeceğimden emin olabilirsiniz bir yabancıyla konuşurken. Ama sonunda, ertesi günü bir tsunami gibi silip süpüren o saat gibi düzenli bilinç kaybı alemlerinden kurtuldum, sadece Sanki sonunda yıkılmakta olan sarı tuğlalı apartman dairesinden çıkmışım gibi. Yine de kısa bir süre için, aşırı büyümüş cennet bahçemde oturup sevdiğim kadınlarla ekşi Sauvignon içerken, pikabın sesi açıkken ve boş tabaklar lavabonun yanında yığılıyken, dünyanın en iyi evinde yaşadığımı düşündüm. Hâlâ da öyle düşünüyorum.

Tarif: Baştan Çıkarıcının Dil Balığı Meunière

(*iki kişilik*)

Bunu yirmi dört yaşındayken flört ettiğim müzisyene, flörtümüzün ilk dönemlerinde beni sevmesini sağlamak için yapmıştım. Bir hafta kadar işe yaradı. O zamandan beri zamanıma ve kahverengi tereyağıma değen diğer erkekler için yaptım ve etkileri başarılı ve daha uzun ömürlü oldu.

– 4 yemek kaşığı sade un
– 2 fileto limon dil balığı
– 1 yemek kaşığı kolza yağı (veya ayçiçeği de olur)
– 50g tereyağı
– 2 yemek kaşığı önceden pişirilmiş kahverengi karides
– yarım limon suyu
– 1 yemek kaşığı kapari
– Bir avuç dolusu maydanoz, ince kıyılmış
– Tuz ve karabiber, baharat için

Un ve baharatı bir tabakta karıştırın, ardından filetoları karışıma batırarak eşit şekilde kaplanmalarını sağlayın. Fazlalıkları silkeleyin.

Yağı çok sıcak olana kadar yüksek ateşte ısıtın. Filetoların her iki tarafını ikişer dakika pişirin. Gevrek ve altın rengi olmalıdırlar.

Balığı bir kenara koyun ve sıcak tutmak için folyo ile örtün.

Tavanın ısısını düşürün, tereyağını ekleyin ve hafif kahverengi olana kadar eritin. Ateşten alın, karidesleri tereyağında çevirin, limon suyunu ekleyin.

Dil balığını tabaklara yerleştirin, tereyağı ve limon karışımını her filetonun üzerine dökün, kapari ve maydanoz serperek bitirin. Mevsim.

Yanında yeşil salata veya yeşil fasulye ve yeni patates kızartması ile servis edin (büyük açık kalbinizle servis etmeyin).

3 Şubat

Normalde sadece birlikte olduğum sevgili arkadaşlarım,

Bir yetişkin gibi davranma girişimime tanık olmanızı çok isterim. Bazıları buna bir akşam yemeği partisi diyor, ama bence bu biraz havalı geliyor, bu yüzden rahat görünecek kadar belirsiz bir şey diyeceğim, ancak diz çökmeyi ima eden hiçbir şey yok, örneğin: 'bir araya gelme' veya 'biraz yiyecek ve içecek' veya 'rahat, sakin bir akşam yemeği' gibi.

Önemli olan şu ki, bu kesinlikle bir diz çökme olmayacak.

Lütfen saat yedide dairemde olun. Demek istediğim, lütfen saat altıda benden saat sekizde gelmenizi isteyen çok panik bir mesaj alana kadar saat yedide gelmeyi planlayın çünkü Jamie Oliver'ın Asya salatası için hiçbir yerde alabaş bulamadım, bu yüzden Waitrose'a 25 sterlinlik bir Uber almak zorunda kaldım.
ve geri döndüm ve bu beni bir saat geride bıraktı. Dediğim gibi, her şey çok rahat ve sakin.

Konuk listesi aşağıdaki gibidir:

1 x Renkli hikayelerini paylaşmaktan mutluluk duyan çirkin eşcinsel arkadaş (Ed) değişik cinsel yaşamı. Gecenin doğruyu söyleyen saray soytarısı olacak - Julian Clary'nin *Hamlet*'teki Mezarcılar ile buluştuğunu düşünün.

1 x Ed'e ait yardımsever yeni erkek arkadaş (adı TBC), ana yemekten hemen sonra eve erken bir Uber çağırana kadar büyük ölçüde görmezden gelinecek, ancak iki saat sonrasına kadar kimse gittiğini fark etmeyecek olana kadar herkes büyük çaba gösterecek.

1 x Kuzeyli feminist arkadaş (Anna), liberal bakış açısı ve sol eğilimli politikaları nedeniyle Ed'in kendini daha rahat hissetmesini sağlayacak ve bunun tersi de geçerli.

1 x İş yerinden çok iyi tanımadığım bekar bir adam (Matthew) herkesle flört ediyor. Matthew genel olarak çekici biri değil ama uzun boylu ve gür bir sesi var. Plana göre herkes sarhoş oldukça ondan hoşlanacak ve onun kötülerin en iyisi olduğunu fark edecek. 2010'daki seçimlerde Nick Clegg hakkında hissettiklerimiz gibi.

1 x Posh nişanlı çift (Max ve Cordelia) geceye yetişkin ev sıcaklığında bir dokunuş katmak için. Yaklaşan düğünlerinin her ayrıntısından mutlulukla bahsederek sohbet anlarında işlerin yolunda gitmesini sağlayacaklar.
seyreklik. NB Konu refah devleti ya da iklim değişikliğine geldiğinde Max ve Anna'yı birbirinden ayrı tutun.

1 x Çok fazla içki içen ve aynı zamanda kendimizi daha iyi hissetmemizi sağlarken hala gençliğin beyaz ateşindeymişiz gibi hissetmemize neden olacak cıvık arkadaş (Leslie)

hayatlarımız hakkında (bunun için teşekkürler Leslie). Ayrıca gecenin Instagram'da '#asianslawgivememore' veya '#sinnershavingdinner' gibi bir hashtag ile belgelenmesine öncülük edecek.

Lütfen bir şişe şarap getirin. Oyster Bay'i getireceğinizi varsayıyorum, çünkü hepimizin bildiği gibi tadı berbat olmayan ve aynı zamanda sadece bir onluğa mal olan tek şarap bu.
Jacob's Creek olur. Echo Falls elbette memnuniyetle karşılanacaktır ancak fiyat noktası dikkate alınacaktır.

Tüm paltolarınızı bir yatağın üzerine attıktan ve size bir kadeh sıcak beyaz şarap verdikten sonra, ki siz gelmeden önce *Anneka*'nın alabaş kovalamacasının yarattığı endişeyle şişenin yarısını çoktan tüketmiş olacağım, size dört paket Kettle Chips sunacağım. Bu sizin başlangıç yemeğiniz olacak.

Herkesin 'Mega Rahat Ottolenghi-tarzı Yemek' olarak adlandırdığı trendi takip etmek için kendime sekiz ayrı yemek yapma görevi verdiğimden, gecenin ilk iki saatinde yok olacağım. Yarı ayık olanlar için önerilen güvenli sohbet konuları aşağıdaki gibidir:

– Victoria hattının verimliliği

– İlgili kira maliyetlerinin karşılaştırılması

– Son ünlü ölümleri

– Kuaför önerileri

– Bir sonraki Bond kim olacak?

– Yakın zamanda New York'a yaptığım bir seyahatte dolar/pound döviz kuru

– Aslında hepimiz ne kadar su içmeliyiz?

– Tanınmış bir TV oyuncusunun yer aldığı, şu anda prodüksiyonda olan herhangi bir oyun

– Bütçe uygulamaları

– Yatak Takımları

Bu noktada herkes yemekle ilgili cinsel imalarda bulunacak kadar sarhoş olacak - "Humus var mı?", "Salatayı savuralım", vb. - ancak telefonlarını çıkarıp YouTube'da hafif eğlenceli videolar izleyecek kadar sarhoş değiller. Bu, ana yemekten sonra gerçekleşecektir.
ve pudingden önce.

Önerilen videolar:

– Haber muhabiri hataları

– Kedilerin eşyalara sıkışması

– Çocuklar eksik çikolata için üzülüyor

– Köpeklerin garip yerlerde uykuya dalması

– Herhangi bir Louis C. K. rutini

– Céline Dion ile her şey

Leslie - bundan sonra geceye uyuşturucuyu da dahil edebilirsen harika olur. Ya çantanızdaki eski bir otu paylaşarak ya da satıcınıza kokain için mesaj atarak. Eğer ikincisini tercih ederseniz, herkes 'bu ay çok parasızım' ya da 'ikiden beri yapmadım' diyerek biraz mücadele edecektir.
Ama emin olun, hala istiyorlar ve Şeker Adam geldiğinde öksürecekler.

Eğer ikinci seçeneği seçerseniz, Cordelia ve Max bir tartışma yaşayacaklar çünkü Max fazladan bir gram için ödeme yapmayı teklif edecek. Cordelia'nın kafası karışacak - görünüşe göre bir yaylı çalgılar dörtlüsünün koridorda yürürken 'Signed, Sealed, Delivered' çalması için çok meteliksizler, ama Max hiç tanımadığı bir oda dolusu insan için A sınıfı uyuşturucuya 60 sterlin vermeye razı mı?

Gece yarısını geçtikten sonra, gecenin 'Anlamsız ve Klişe Tartışma' olarak adlandıracağım bölümüne geçme zamanı geldi. Bu Ev *Guardian* Köşe Yazısında Okuduğum Açık Bir Şeye İnanıyor vs Bu Ev Vice Blogunda Okuduğum Biraz Daha Az Açık Bir Şeye İnanıyor. Tüm konular ve görüşler geniş, bağlayıcı olmayan ve uydurma istatistikler ve abartılı kişisel görüşlerle tahmin edilebilir olacaktır. Çürük argümanları desteklemek için anekdotlar. Önerilen konular:

– Artık sol kanat ya da sağ kanat diye bir şey var mı?

– Eğer kadınlar cinsiyetlerin eşit olmasını istiyorlarsa, neden buna eşitlikçilik değil de feminizm deniyor?

– Yapabilirsem sanat mı olur?

– Neden domuzları yiyoruz da köpekleri yemiyoruz?

– Hepimizin ebeveynlerine göre Tony Blair'in mirası nedir ki kendi görüşlerimiz olarak aktaracağız?

– Çocuk sahibi olmak için ne kadar geç?

– Margaret Thatcher feminist miydi?

– Londra'da yükselen emlak fiyatları insanların gerçekten Margate'e taşınacağı anlamına mı geliyor?

– Matthew'un Ramones tişörtü giymesi, Ramones'un adını ya da herhangi bir şarkısını bilmemesine rağmen sorun olur mu?

Max ve Ed arasında "Eşcinsellik: doğa mı, yetiştirilme mi?" tartışması alevlenince, sıra Leslie'nin sessiz izleyicilere uzun ve dolambaçlı bir monologla kendisiyle ilgili bir sırrı açıkladığı Sarhoş Aşırı Paylaşımına gelir.

Leslie için önerilen itiraflar:

– Hiçbir Galli'yi sevmiyorsun.

– Yakın zamanda klamidya bulaşması

– Gençken amcanın seni taciz etmesi

– Evli bir adamla ilişki

– Ölülerle iletişim kurabildiğini sanıyorsun.

– Oy vermenin anlamsız ve sıkıcı olduğunu düşünüyorsunuz

– Kısırlık korkusu Planlanmış

kalkış saatleri:

Ed - Hear'Say'in 'Pure and Simple' şarkısının orijinal dans rutinini ve Lil' Kim'in 'Lady Marmalade' rap'inin her kelimesini bildiğini kanıtladıktan sonra sabah dört.

Cordelia - sabahın ikisinde, ertesi sabah uydurma bir brunch yüzünden.

Max - gece iki buçukta, Cordelia'dan eve gelmesi için kızgın bir mesaj aldıktan sonra.

Matthew ve Anna - aynı Uber'de sabah dört on beşte. Leslie -

ertesi gün öğleden sonra dörtte.

Gerçekten dört gözle bekliyorum, çocuklar! Soğuk bir tane içmek çok iyi olacak!!! Xxx

Tarif: Can't Be Arsed Dondurmalı Elmalı Pizza

(*dört* kişilik)

Annem tarafından bana verilen bir tarif, boktan akşam yemeği partileri için boktan evime geldiklerinde insanları etkilemek için, sıfır beceri veya çaba gerektiriyor.

Dondurma için

– 4 yumurta sarısı (çok taze olmalı)
– 100g pudra şekeri
– 340g mascarpone krema
– vanilya esansı

Yumurta sarılarını ve şekeri soluk ve kremsi olana kadar çırpın.
Mascarpone peyniri ve vanilya esansını çırpın. Bir Tupperware kutusuna koyun. Gece boyunca veya en az 3-4 saat dondurun.

Elmalı pizza için

– Bir paket milföy hamuru
– Bir paket badem ezmesi
– 500g elma, soyulmuş ve dilimlenmiş
– Bir kavanoz kayısı reçeli

Milföy hamurunu açın.
Bir badem ezmesi çemberi ile kaplayın. Üzerine dilimlenmiş elmaları yerleştirin.

Fırında 200°C'de kızarana kadar pişirin ve bu arada kayısı reçelini ocakta ısıtın.

Elmalı pizza çıktığında, ılık kayısı reçelini pizzanın üzerine dökün ve dinlenmeye bırakın.

Dondurma ile servis edin.

'Hiçbir Şey Değişmeyecek'

Farly'nin Scott'la tanışmasından en çok nefret ettiğim şeylerden biri de ailesini bir daha hiç olmamdı. Annesini, babasını, üvey annesini, erkek ve kız kardeşlerini özledim. Yıllarca her hafta sonunu ve tatili onun ailesiyle geçirdim ve onlar benim ailem gibiydi. Ama Scott sahneye çıktıktan sonra, Farly'den artık çağrı almadım, bu yüzden onları sadece bir kez gördüm ya da
Yılda iki kez. Scott şimdi benim doğum günlerinde ve Pazar rostolarında yemek masasında oturduğum yeri işgal ediyordu; ben Instagram'daki fotoğraflara bakarken Cornwall'daki serin, rahat sonbahar yarıyıllarında onlara katılan oydu.

Londra'daki yeni evimizde birkaç ay yaşadıktan sonra, Farly bir Cumartesi öğleden sonra beni ailesiyle birlikte yürüyüşe davet etti. Öğle yemeği için bir barda durduk ve ritüellerinin sıcak aşinalığının tadını çıkardım: takma adlar, şakalar, Farly ve benim gençliğimizle ilgili hikayeler. Kendimi beğenmiş hissettim; Scott'ın son birkaç yıldır işgal ettiği alan her ne ise benimkinden farklı bir şekle sahipti, çünkü hiçbir şey değişmemişti.

Yürüyüşümüzün son ayağında grubun geri kalanının gerisinde kaldık ve Öğle yemeğinde aşırı yeme rekabetinden dolayı gençken her zaman yaptığımız gibi köpeği.

"Scott yanına taşınmamı istedi. "Ne dedin?" diye
sordum.

"Bunu yapacağım," dedi neredeyse özür dilercesine, kararsız sözleri soğuk havada süzülüyordu. "Bana sorduğunda doğru olduğunu hissettim.

"Ne zaman?

"Camden'da sizinle bir yıl geçirdikten sonra," diye cevap verdi. 'Bir yıl geçirdikten sonra' ifadesine, sanki bir kayak sezonu ya da Japonya'da TEFL kursuna gitmişim gibi içerlemiştim; ilginç bir anekdot için bir kez yapılan bir şey.

'Tamam,' diye cevap verdim.

"Çok üzgünüm, çok zor olduğunu biliyorum.

'Hayır, hayır, senin adına sevindim,' dedim. Yürüyüşün geri kalanını sessizlik içinde yaptık.

"Çikolata parçacıklı kurabiye pişirmek ister misin? Evimize döndüğümüzde Farly söyledi.

"Evet.

Harika. İhtiyacımız olanların bir listesini yap, ben de gidip malzemeleri getireyim. Ve neden yıllardır rafta duran Joni Mitchell belgeselini izlemiyoruz?

"Elbette," dedim. Bu bana sekiz yaşındayken japon balığım öldükten sonra annemin beni McDonald's'a götürdüğü zamanı hatırlattı.

Kanepede oturmuş kurabiye yiyorduk, bacaklarımız iç içe geçmiş, göbeklerimiz pijamalardan dışarı fırlamıştı. Graham Nash, *Blue*'nun ruhu okşayan sözlerinden bahsediyordu.

"O albümün her kelimesini biliyorum," dedim. Farly on yedi yaşında ehliyet sınavını geçtiğinde üç haftalık bir yaz yolculuğuna çıkarken yanımıza aldığımız tek albümdü.

'Ben de. "Carey" benim favorim.'

"All I Want" benim. Son kurabiyemi yemek ve ağzımdaki kırıntıları silmek için durakladım. "Muhtemelen bir daha asla böyle bir yolculuk yapmayacağız.

"Neden?

"Çünkü erkek arkadaşının yanına taşınıyorsun, artık tüm yolculuklarını onunla yapacaksın.

'Aptal olma,' dedi. "Hiçbir şey değişmeyecek.

'Hiçbir şey değişmeyecek' hakkında konuşmak için hikayeye bir an ara vermek istiyorum. Hayatım boyunca sevdiğim kadınlar tarafından bana defalarca söylendiğini duydum.

Yirmili yaşlarda erkek arkadaşlarının yanına taşınırlar, nişanlanırlar, yurtdışına taşınırlar, evlenirler, hamile kalırlar. "Hiçbir şey değişmeyecek. Bu beni deli ediyor.

Her şey değişecek. *Her şey değişecek*. Birbirimize duyduğumuz sevgi aynı kalacak, ancak arkadaşlığımızın biçimi, tonu, düzenliliği ve samimiyeti sonsuza dek değişecek.

Hani ergenlik çağındayken annenizi en iyi arkadaşlarıyla görürdünüz ve yakın görünürlerdi ama sizin arkadaşlarınızla olduğunuz gibi değillerdi. Aralarında garip bir resmiyet olurdu - hafif bir
ilk tanıştıklarındaki gariplik. Annen onlar gelmeden önce evi temizler, çocuklarının öksürüklerinden ve saçlarıyla ilgili planlarından bahsederdi. Biz çocukken, Farly bir keresinde bana şöyle demişti: 'Asla böyle olmayacağımıza söz ver. Elli yaşına geldiğimizde birbirimize karşı aynı olacağımıza söz ver. Kanepede oturup, cipslerimizi tıka basa doldurup pamukçuk hakkında konuşmak istiyorum. Her yıl bir kez buluşan kadınlar olmak istemiyorum.
NEC'deki bir el sanatları fuarı için birkaç ay.' Söz verdim. Ama çok az şey yaptım Yaşlandıkça bir arkadaşla bu tür bir yakınlığı sürdürmenin ne kadar çaba gerektirdiğini bilirsiniz - bu sadece tesadüfen ortaya çıkmaz.

Bunu defalarca izledim - bir kadın her zaman bir erkeğin hayatına onunkinden daha iyi uyum sağlar. Erkeğin evinde en çok vakit geçiren o olur, erkeğin tüm arkadaşlarıyla ve onların kız arkadaşlarıyla arkadaşlık kuran o olur. Annesine doğum gününde bir demet çiçek gönderen de o olacaktır. Kadınlar bu karmaşadan erkeklerden daha fazla hoşlanmazlar, ancak bu konuda daha iyidirler - sadece devam ederler.

Bu, benim yaşımdaki bir kadın bir erkeğe aşık olduğunda öncelikler listesinin bundan öteye gitmediği anlamına geliyor:

1. Aile
2. Arkada

şlar buna:

1. Aile
2. Erkek arkadaş
3. Erkek arkadaşın ailesi
4. Erkek arkadaşın arkadaşları
5. Erkek arkadaşın arkadaşlarının kız arkadaşları
6. Arkadaşlar

Bu da ortalama olarak arkadaşınızı her hafta sonu görmekten altı hafta sonunda bir görmeye düşmeniz anlamına geliyor. O bir sopaya dönüşüyor ve siz de yolun en sonundaki kişi oluyorsunuz. Örneğin doğum gününüz ya da brunch için bir fırsatınız oluyor, sonra onu erkek arkadaşınıza geri verip uzun ve sıkıcı rotasyona yeniden başlamak zorunda kalıyorsunuz.

Birbirlerinin hayatlarındaki bu boşluklar yavaş ama emin
Arkadaşlığınızın ortasında. Sevgi hala oradadır ama aşinalık yoktur. Siz bile varmadan, artık hayatı birlikte yaşamıyorsunuz. Erkek arkadaşlarınızla ayrı ayrı yaşıyorsunuz, sonra da her altı hafta sonunda bir akşam yemeğinde buluşup birbirinize hayatın nasıl bir şey olduğunu anlatıyorsunuz. Şimdi annelerimizin neden en yakın arkadaşları gelip de
Neşeli ve yapmacık bir şekilde "Haberler nedir?" diye soruyorlar. Bunun nasıl anlıyorum.

Bu yüzden erkek arkadaşınızın yanına taşındığınızda hiçbir şeyin değişmeyeceğini söylemeyin. Yolculuk olmayacak.
tatillerde de - her altıncı yaz için arkadaşımı geri alacağım, eğer
Bir bebeği olacak, bu durumda ben de 18 yıl yolculuğuma çıkacağım. Bu hiç bitmeyecek. Her şey değişecek.

Farly yirmi beşinci doğum günümde taşındı. O ve Scott Kilburn'de kiralamak için çatı terası olan tek yataklı bir ev buldular. Bir spor salonunun karşısındaydı ve görünüşe göre badminton oynamayı sevdikleri için bunun iyi olduğunu söylediler. Bana Camden'dan Kilburn High Road'a giden direkt bir otobüs olduğunu göstererek yaygara kopardı. Eve hoş geldin içkilerine giderken suratımı astım.

Partiyi çatı terasında sigara içerek geçirdim, Farly'nin genç kız kardeşi Florence kucağımdaydı ve bana yıllığını gösteriyordu. Daha sonra sarhoşken ona içten içe ikisinden birinin sadakatsiz ya da Scott'ın eşcinsel olmasını umduğumu, böylece Farly'nin bizim eve geri taşınmak zorunda kalacağını söyledim. Güldü ve bana sarıldı.

"Bundan nefret ediyorum," dedi Farly, takımın imzalarıyla kaplı ve salonda asılı duran çerçeveli Manchester United formasını göstererek, içimi dökecek bir şeye ihtiyacım olduğunu hissederek.

'Evet, korkunç,' diye cevap verdim.

"Rütbe," dedi. 'Bir erkekle yaşamak. ' dedi. 'Kızlarla
yaşamak çok daha iyi.

"En iyisi. Gülümsedi. "Daireyi beğendin mi?

". Bence burada gerçekten mutlu olacaksın. Ve sinir bozucu bir şekilde sonunda buna inandım.

Bir gitar ve tüm hafta sonu dans etme arzusuyla gelen üniversite arkadaşımız Belle, Farly'nin odasına taşındı ve hayat normal seyrinde devam etti. Buzdolabı hâlâ su sızdırıyordu. Alt kattaki tuvalet bozuk olmaya devam etti.
Gordon hala çoğu Cumartesi sabahı evimize davetsiz bir şekilde girip iğrenç mobilya parçalarını 'ikram' olarak üzerimize atmaya çalışıyor

Çünkü onları çöp kutusuna götürmeye zahmet edemezdi. Hala birimiz dükkana gittiğinde 'bayanların seçimi' denen bir şey yapıyoruz, bu da hangi çikolatayla dönerlerse onu almanız anlamına geliyor. İlk başta
Birlikte yaşadığımız dönemde yaptığımdan çok daha fazlasını, çünkü bana 'hiçbir şey değişmemiş' gibi hissettirmek konusunda aşırı bilinçliydi. Ama sonunda onu daha az görmeye başladım. Her şey değişti.

Birlikte yaşamaya başladıktan üç ay sonra, iş yerindeki masamda otururken telefonumda Scott tarafından 'Heyecan Verici Haberler' başlıklı bir WhatsApp grubuna davet edildiğimi gördüm.

Ne olduğunu biliyordum, yüzden açmadım. Farly'nin bana birlikte yaşamaya başladıklarını söylediği günden beri bu anı bekliyordum. Öğrenmeye hazır değildim, bu yüzden sanki her şey bekleyen bir rüyaymış gibi çalışmaya devam ettim; eterin giden kutusunda gönderilmemiş bir mesaj. Telefonum bir saat boyunca masamın üzerinde durdu, bildirim bana bakıyordu.

Sonunda AJ'den bir telefon aldım - o da gruba davet edilmişti - ve telefonu açmamı söyledi. Evlenme teklif edeceğini söylüyordu. Sevgililer Günü'nde. İlk buluşmalarından dört yıl sonra. Bir grup arkadaşını bir araya getirip bir barda sürpriz yapıp yapamayacağımızı sordu. Çok söyledim. Bekleyemeyeceğimi söyledim. Çok mutlu olduğumu söyledim.

Kime karşı savaşmaya çalışıyorsam savaşı bilerek ağladım.

Dilly geçti.

"Dollbird," dedi. " oluyor?" "Hiçbir şey," diye

mırıldandım.

"Hadi gel. Elimi tuttu ve beni toplantı odasına götürdü. "Bana neler olduğunu anlat. Ona tekliften bahsettim. Farly ile birkaç kez tanışmış ve Scott-Farly-Dolly aşk üçgeninden yıllardır etkilendiği için destandan haberdardı ve bunu 'mükemmel yapılandırılmış gerçeklik hikayesi' olarak nitelendiriyordu.

Hıçkırıklarımın arasında, "Melodrama kaçıyor gibi göründüğümü biliyorum," dedim. "İnsanların büyüdüğünü ve bazı şeylerin değiştiğini biliyorum ama *Tanrım,* daha yirmi beş yaşındayken her şeyin değişeceğini hiç düşünmemiştim. Bana baktı ve başını ciddiyetle sallayarak içini çekti.

"Ne?" diye sordum. Ben sordum.

Gözlerini devirerek, "Siz o eve taşındığınızda her yeri kameralarla donatmamız gerektiğini hep biliyordum," dedi. 'Biliyordum - söyledim

Dave'e söyledim. Kamera önünde olmak istemediğini söylediğini biliyorum ama tüm bunlar çok güzel bir dizi arkası olabilirdi.

Arkadaşlarımızı topladım ve onlara Scott'ın planını anlattım. Elimizde bir hediye ile bekleyeceğimiz bir zaman ve yer ayarladık. Onlara Etsy'den üzerinde en sevdikleri Smiths şarkısı olan 'There Is A Light That Never Goes Out'un sözlerinin yazılı olduğu çerçeveli bir baskı aldım. AJ bana 'Heaven Knows I'm Miserable Now' şarkısını alacağını söyledi.

Bunların hiçbirini istememiştim. Her hafta sonunu Scott'ın arkadaşları ve onların eşleriyle lanet olası Balham'daki barbekülerde geçirmesini hiç istememiştim. Onu akşam yemeklerinde görmek istemedim. Bir yıl sonra taşınmasını istemedim. Evlenmesini istemiyordum. Ve en kötüsü de, hepsi benim hatamdı. Keşke zamanda geri gidebilseydim ve onları hiç . Hector'la hiç çıkmasaydım. Notting Hill'deki o karlı gecede Hector'a hiç gitmeseydim. Keşke geri dönebilseydim ve trende benimle konuşmaya başladığında onu görmezden gelebilseydim. Keşke o lanet trene hiç binmemiş olsaydım.

Hayatınızda bir Farly olmasıyla ilgili sorun, onun hikayesinin sizin hikayeniz gibi hissettirmesidir. Bizim için planladığım hayatı yaşamıyordu ve ben de artık asla sahip olamayacağımızı bildiğim gelecek için yas tutuyordum. Scott'a kadar, biz
Plana uyuyorduk: Aynı üniversiteye gittik ve aynı yurtlarda kalmayı seçtik, ardından iki yıl boyunca aynı evde yaşadık. Ne zaman
Mezun olduğumuzda 'Londra Yılı' değil 'Londra Yılları' yaşayacağımızı sanıyordum. *Bir* ev değil, birçok ev olacağını düşünmüştüm. Ben sanıyordum ki gün doğumunda biten yüzlerce gece geçireceğimizi sanıyordum. Konserler, çifte randevular, Avrupa şehirlerine geziler ve sahilde yan yana uzanarak geçirilen haftalar olacağını sanıyordum. Kaçınılmaz olarak diğerinden vazgeçmek zorunda kalmadan önce birbirimizin yirmili yaşlarına sahip çıkacağımızı sanıyordum. Scott'ın beni hikâyemizden mahrum bıraktığını hissediyordum. Benim olan on yılı almıştı.

Scott evlenme teklif etmeden bir ay önce, bir grup arkadaş Farly ile bir Cumartesi gecesi bir şeyler içmeye gittik.

"Scott bu hafta bana tuhaf bir şey söyledi," diye açıkladı. Gizlice birbirimize baktık - Smiths baskısı için çoktan para verdiğimizi ve Sevgililer Günü'nü temizlediğimizi bilerek - yanıp sönen, böcek genişliğinde gözlerle.

"Devam et," dedim kasvetli bir sesle.

'Sevgililer Günü için bana bir sürprizi olduğunu söyledi ve küçük ama aynı zamanda çok büyük. Ve - çılgınca geldiğini biliyorum - ama bir parçam

Belki nişan yüzüğü olabilir.

Lacey birdenbire, "Öyle olduğunu sanmıyorum," dedi.

Yoğun bakışlar - nanosaniyelik buluşma kesinlikle oyunu ele verirdi.

"Hayır, biliyorum. Haklısın, ,' dedi Farly hızlı bir şekilde, kendini gizleyen bir kahkaha atarak.

"Evet," dedi AJ. 'Bence çok fazla anlam çıkarıyorsun, dostum.

'Küçük ama büyük ne olabilir ki? Ne olduğunu anlayamıyorum,' dedi Farly.

"Ooh, bilmiyorum," dedi Lacey. "Belki bir tatil için uçak bileti falan?

Belki de köpek tasmasıdır," dedim kesin bir

dille. "Ne?" diye sordu.

'Bu küçük bir şey ama çok büyük. Belki de din adamı olmaya karar vermiştir ve bunu size yıldönümünüzde söylemek istiyordur.

"Ah, kes şunu Dolly," diye iç geçirdi Farly.

"Ya da belki... belki," dedim, ağzım içtiğim bir litre beyaz şaraba yetişmeye çalışıyordu. 'Belki Manchester United'a gitmeye karar vermiştir.

Yüzündeki dövme. Küçük gibi görünüyor ama aslında çok büyük, değil mi? Onun hakkındaki hislerini değiştirebilir. AJ ihtiyatlı bir boğaz kesme hareketiyle durmamı işaret etti. 'Ya da belki bir teknenin anahtarıdır, belki Thames nehri için bir sürat teknesi almıştır. Oldukça büyük bir yaşam tarzı değişikliği, özellikle de hafta sonları dışarı çıkarmak istiyorsa. Sanırım bu oldukça

bakımı pahalı. Belki de . O denizci bir adam ama size söyleyecek zamanı hiç bulamadı.

"Artık ne olduğunu tahmin etmek istemiyorum," diye tersledi Farly.

Nişandan önceki gece Farly'nin hayatının nasıl değişmek üzere olduğunu ve onun hiçbir fikri olmadığını düşünmekten uyuyamadım. Ertesi sabah Scott'a bir mesaj gönderdim: 'Bu gece iyi şanslar. biliyorum. Umarım evet der. Etmezse de seni tanımak güzeldi x.'

'Güvenoyu için teşekkürler Dolls x,' diye cevap verdi.

Bir grup barda oturmuş Scott'tan gelecek mesajı bekliyorduk.

"Ya hayır derse? AJ sordu. "Eve mi gideceğiz?

"Hayır demeyecektir," dedim. 'Ama hayır derse başka neler var diye bile ve KOKO'da bir disko gecesi var, oraya dans etmeye gideriz - kapıda on sterlin' dedim.

Saat 10'da Scott'tan nişanlandıklarını bildiren bir mesaj aldım. Eve gitmeden önce son bir kutlama içkisi içmeye gideceklerini söylemişti. Bir şişe şampanya sipariş ettik, onlara iki bardak doldurduk ve pencereden dışarı bakarak taksilerinin gelmesini bekledik. Sonunda bara girdiklerini gördük ve AJ terli avucumu iki kez sıktı, sessiz evrensel Mors alfabesi.

Farly kapıdan içeri girerken hepimiz "TEBRİKLER!" diye bağırdık. Büyük bir şaşkınlıkla önce bize, sonra da Scott'a baktı. Scott ona gülümsedi ve Farly sarılmak için koşarak bana doğru geldi.

"Tebrikler," dedim Scott'a şampanya kadehini uzatırken. "En iyi arkadaşımı çok mutlu ettin.

"O salak Hector'la çıktığın için çok mutluyum," dedi gülerek. "Seni seviyorum Dolly.

Gözleri yaşlarla doldu ve bana sarıldı.

Nasıl hissettiğimi bilip bilmediğini merak ettim. Acaba hep biliyor muydu? Belki de bu yüzden nişanlandıkları gece beni de dahil etmeye çalışmıştı; bana kendi projemi vermişti; bir şekilde beni de dahil etmişti.

İki saat sonra Farly benden baş nedimesi olmamı istemişti, kutlama şampanyalarının aslan payını içmiştim ve kendimi çok sesli hissediyordum.

"Bir konuşma yapmak istiyorum," diye mırıldandım AJ'ye ve bardağıma vurmak için bir çatal aldım.

"Hayır, hayatım," dedi AJ, çatalı benden aldı ve masadaki tüm çatal bıçak takımlarını hızla kaldırıp garsona veren diğer kızlara işaret etti. "Konuşmak yok.

"Ama ben onun baş nedimesiyim.

"Biliyorum bebeğim, ama konuşmalar için bolca vaktimiz olacak. AJ tuvalete gittiğinde masanın altına girdim ve el çantasında arabasının anahtarlarını buldum. Onları bir *ding ding ding sesiyle* cama vurdum.

"Scott ve Farly'nin nişanlandığını ilk öğrendiğimde - evet, tabii ki buna çok kızmıştım," diye açıkladım.

"Ah Tanrım," diye inledi Belle.

"Çünkü bu küçük ucubeyi yirmi beş yıldan fazladır tanıyorum. "Yirmi beş yıldan fazla mı? Lacey Hicks'e sordu.

"ŞUDUP!" diye bağırdım, Lacey'yi göstererek, şarabım masaya döküldü.

"BU SAÇMALIK, ARTIK BAŞ NEDIME DEĞILSIN!
Farly sarhoş bir şekilde masanın üzerinden laf attı.

"Ama etrafıma baktığımda dünyanın -" dramatik bir etki yaratmak için durakladım- "tam da olması gerektiği gibi olduğunu görüyorum. Çünkü en iyi arkadaşım en iyi adamı kazandı.

"Awww," dedi herkes toplu bir rahatlama nefesiyle.

"Scott ve Farly'ye," diye gözyaşları içinde bağırdım ve yerime . Herkes zayıf bir alkış kopardı.

"Çok güzel," diye fısıldadı Belle bana. 'Bunu Julia Roberts'ın *En İyi Arkadaşımın Düğünü* filmindeki konuşmasından aldığını bilmeme rağmen.

"Oh, bilmeyecek," diye tısladım ve elimi umursamazca salladım.

Dürüst olmak gerekirse, o akşamın geri kalanı bugün için biraz bulanık. Sevgililer Günü kutlamaları için bölgede bulunan Dilly ve kocasını da kutlamalara davet ettim. Barın yemek bölümünde *A Chorus Line*'dan 'One' şarkısını söylerken kancan yaptım ve bir garsonun elindeki tabak tepsisine yüksek tekme atarak onları yere düşürüp parçaladım. Dedim ki
Scott ve Farly'ye veda sonra Camden'daki daireme döndüm ve herkesin sabah altıya kadar içmeye devam etmesini sağladım. Yarı giyinik bir Hicks'in yanında uyandım, göğüslerine likit eyeliner ile *mutlu valtine günü* yazmıştı.

Ertesi günü sosyal medyada Farly'nin 'nişan hafta sonunu' (bu ayrıntı konusunda çok kıymetli görünmek istemem ama bir akşamın yeterli olduğunu düşünmüştüm) izleyerek geçirdim. Bir aile vardı
Barbekü, Wolseley'de öğle yemeği, Scott'ın arkadaşları ve eşlerinin ona Smythson düğün planlayıcısı defterleri ve magnum şampanya gibi hediyeler yağdırması, çerçeveli baskımın biraz görünmesine neden oldu. Kendimi dördüncü, unutulmuş Bilge Adam (Etsy'den bir parça dövme getirmiş olan) gibi hissetmeye başladım.

Farly telefonda 'Sanırım Cuma gecesini oldukça bunaltıcı buldun,' dedi. "Sen iyi misin?

"Ben iyiyim! "Bunaltıcı" derken neyi kastettiğini bilmiyorum. Yani, nişanlanan ben değilim. Bunalmış görünen sendin. Facebook'ta Michelle'in sana Smythson düğün planlayıcısı kitabı aldığını gördüm - çok hoş, değil mi?

"Gelecek hafta yemeğe çıkmak ister misin, sadece
ikimiz?" "Elbette.

Hector'a e-posta gönderdim - dört yıldır ilk kez.

> Beni hatırladın mı? Scott ve Farly evleniyorlar. Tanrı'ya şükür beni mutfağına çırılçıplak gönderdin.

Cevap verdi. Haberleri Facebook'ta gördüğünü söyledi. Bana seyahat halkla ilişkileri için şehri bıraktığını ve muazzam bir masraf hesabı olduğunu söyledi ve çöpçatan olarak becerilerimize kadeh kaldırmak için beni içkili bir öğle yemeğine götürüp götüremeyeceğini sordu. 'Çöpçatanlık' kamasının ince ucu olduğumuzu düşündüm ama evet dedim çünkü kendimi kötü hissediyordum. Zoraki bir nostaljiyle gelen kutumda onun tüm eski müstehcen şiirlerini aradım. Olaydan bir gün önce öğle yemeğini iptal ettim.

"Neden ona e-posta gönderdiğini düşünüyorsun? Farly birkaç gün sonra akşam yemeğinde hamburgerini ısırırken sordu.

"Bilmiyorum. Sanırım sadece bir erkek arkadaş istiyorum.'

"Gerçekten mi?" diye sordu peçetesiyle ağzını silerken. "Her zaman bir tane istemediğini söylersin.

"Evet, ama son zamanlarda farklı hissediyorum. "Bunu

ne tetikledi?

Bunu tetikleyen neydi? Kıskanmıştım. Bu sefer Scott'ı değil; Farly'yi .

"Nişanlanıyorsun.

"Neden?" diye sordu.

Çünkü senin hayatının benimkinden çok farklı olmasından nefret ediyorum.

Bizden nefret ediyorum

Hep aynı anda bir şeyler yapardık ama artık ," diye iç geçirdim. 'Çocuklarımızın yaşlarının birbirinden bu kadar uzak olmasından nefret ediyorum. Senin bir adamla ev almak üzere olmandan ve benim bu ay kiramı üç hafta geç ödememe izin vermesi için ev sahibime yalvarmak zorunda kalmamdan nefret ediyorum. Senin Scott'ın işten aldığı Audi'yle dolaşmandan nefret ediyorum ve ben hala araba kullanamıyorum. Arkadaşlarının benden çok farklı olmasından nefret ediyorum ve seni alıp götürmelerinden korkuyorum çünkü onların hayatı senin yeni hayatına benziyor ama benimki benzemiyor. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ve bu benimle ilgili değil ve senin özel anını mahvediyorum ve sadece senin için mutlu olmalıyım.

Ama kendinizi çok geride hissediyorum ve gözden kaybolmanızdan endişe ediyorum.

'Kocanızla yirmi iki yaşındayken tanışmış olsaydınız, bunu gerçekten çok zor bulurdum,' dedi.

"Gerçekten mi?

'Tabii ki! Bundan nefret ederdim.'

"Çünkü bazen delirecekmişim gibi hissediyorum.

"Delirmiyorsun. Ben de aynı şekilde hissederdim. Ama yirmi iki yaşındayken Scott'la tanışmayı ben seçmedim. Bir koca aramıyordum.'

"Evet," dedim gönülsüzce.

"İster gelecek ay ister yirmi yıl sonra olsun, hayatınızdaki tüm dönüm noktalarını kutlamak ve deneyimlemek için orada olacağım.

"Daha çok kırk yıl gibi," diye mırıldandım. "Hâlâ perdeli bir dairede yaşamıyorum.

'Artık okulda değiliz. Olaylar farklı zamanlarda gerçekleşecek.
Sen de benden önce bazı şeyler yapacaksın. "Ne gibi?
Meth mi?'

Sonunda Scott'la barıştım. Onun hiçbir yere gitmeyeceğini anladım. İkisiyle de zaman geçirdim ve Resmi Üçüncü Tekerlek olarak bilindik ve iyi karşılanan rolümü tekrarladım. Bu rahatsız edici bir tipleme, ama çok iyi yaptığım bir şey. Bu dünyada geçirdiğim onca yıl boyunca, sadece bir avuç bir ilişki içinde geçirdim. Üçüncü tekerleğe binme konusunda oldukça tecrübeli ve provalıyım; ben Üç Tekerleğin Dolly Alderton'ıyım.

Tüm ergenliğim arkadaşlarım ve onların erkek arkadaşlarıyla takılarak geçti. Onlar kanepede oyun oynarken gülümsüyor ya da odanın bir köşesinde öpüşürken telefonumda yılan oynuyormuş gibi yapıyordum. Çiftlere çok iyi gülümser ve rol yaparım, hafta içi çoğu günümü bu şekilde geçirdim
Yirmili yaşlarımda bir masanın etrafında akşamları. Bulaşık makinesini doldurma ya da boşaltma sırasının kimde olduğu konusunda benim önümde sahte tartışmalar yapmalarına izin veriyorum. Birbirlerinin uyku alışkanlıkları hakkında uzun hikayeler anlattıklarında onlara gülüyorum. Daha önce hiç duymadığım insanların hayatlarının detaylarını aşırı hareketli bir şekilde tartışırlarken sessiz kalıyorum ('No WAY?! Priya o fayansları satın almamış! Buna İNANMIYORUM! Tüm bunlardan sonra! Tanrım, pardon, Dolly'ye kimin
Priya ve çatı katı dönüşümünün baştan sona tüm hikayesi') için
Beni içermeyen çılgınca ilginç bir hayatları olduğunu kanıtlıyorlar. Ve tüm bu süre boyunca neden üçüncü tekerlek olduğumu bilmiyormuş gibi davranıyorum; neden tüm o gülüşmeleri ve dinlemeleri ben yapıyorum. Ama elbette biliyorum ki ben onların Aile İçi Mutluluk oyununda sadece bir afrodizyakım - ben ayrıldığımda birbirlerinin kıyafetlerini parçalayacaklarını biliyorum, Filipinler'deki tatilleri hakkında uzun bir ortak söylemde bulunduklarında, özellikle de her ikisi de
En sevdikleri bölümün ne sorduğumda aynı ada. Ben sadece isteksiz bir izleyiciyim.

Ama yine de oturup tüm bu programları izliyorum çünkü alternatifi - arkadaşlarımı kaybetmek - bir seçenek değil.

Farly ve Scott benimle uğraşmadıkları zamanlarda, büyük bir şaşkınlıkla Scott'la oldukça iyi anlaştığımızı fark ettim. Aslında, Scott'ın

Bunu daha önce fark etmemiştim, çünkü Farly'yle birlikte yaşadığımız zamanlarda ona homurdanmak yerine, etrafımdayken arkadaşlığından keyif alabilirdim. Komik ve zekiydi. Gazete okurdu ve her şey hakkında fikirleri vardı.
Scott oldukça harika bir adam çıktı ve geriye dönüp baktığımda Farly'nin havalı biriyle evlenmeyi seçeceği bana çok açık görünüyordu. Bu çok yanlış anladığım bir şeydi.

Farly'nin düğününü planlamasına heyecanla yardım etmediğim zamanlarda, onun arkadaşlarıyla da daha fazla çaba gösterdim. Geçmişte onlarla ne zaman karşılaşsam, onlardan farklı olduğumu kanıtlamak büyük ve utanç verici bir performans sergilemiştim. Bir keresinde evimizdeki bir Pazar yemeğinde aşırı derecede sarhoş olmuş ve onlar rostolarını yerken hepsine 'et cinayettir' doktrini üzerine ders vermiştim.
Kuzu. Bir keresinde bir barda, boyumla ilgili bir yorum yaptığı için arkadaşlarından birini kadın düşmanı olmakla suçlamıştım. Ama Farly ve Scott nişanlandıktan sonra, rahatlamak, kibar olmak ve onları tanımak için elimden geleni yaptım. Ne de olsa artık zamanının çoğunu birlikte geçirdiği insanlar onlardı.
Yarı ilginç olmalıydılar.

Sonra aniden, Ağustos ayında bir Cuma akşamı, hepimiz düğünü düşünmeyi bıraktık. Farly'nin on sekiz yaşındaki kız kardeşi Florence'a lösemi teşhisi konmuştu. Bunu takip eden aylar boyunca Farly'nin babasının nakaratı 'Hayat askıda' oldu. Hayat askıya alınmıştı. Düğün bir yıl ertelendi.
yıl. Florence nedimeydi ve düğün zamanı geldiğinde yeterince iyi olduğundan emin olmak istiyorlardı. Aylarca düğünü takıntı haline getirmiştim ama şimdi hiç umurumda değildi.

Teşhisten bir ay sonra Farly'nin yirmi yedinci doğum günüydü. Florence'ın hastalığını aklından çıkarmak için onunla birlikte kutlamak istedik, ancak hastanede geçirebileceği her saati geçirdiği için enerjisi tükenmişti.
İçki içmek istemedi, büyük bir kalabalığın içinde olmak istemedi, bir sürü insanla nasıl olduğu hakkında konuşmak zorunda kalmak istemedi. Ailesi hastanede kampta olduğu için gelemedi. Scott karar verdi: AJ ve ben onların yeni dairelerine gidecektik ve o da dördümüze akşam yemeği pişirecekti.

Farly ile kutladığım ilk doğum günü onun on ikinci doğum günüydü. Benimle birlikte, bensiz olduğundan daha fazla doğum günü mumu üflemişti. İlk doğum gününü dün gibi hatırlıyorum - o zamanlar matematik dersinde yan yana oturduğum bir arkadaşımdı. Pembe bir Miss Selfridge elbisesi giymişti ve Bushey kilise salonunda Macarena dansı yapmıştık.

Ama bu doğum günü birlikte kutladığımız hiçbir doğum gününe benzemiyordu. Farly onu hiç görmediğim kadar ufak tefekti, yavru bir kuş kadar küçük ve kırılgandı. Gürültülü kucaklaşmalar ya da içki alemleri yoktu. Sessiz ve naziktik, hiç kimse Scott'tan daha fazla değildi.

AJ ve ben et yemeyi bıraktığımız için erkenden kalkıp balıkçıya gitmişti. Rezeneyle doldurulmuş en güzel levreği yaptı.
Portakalları kızarmış yeni patateslerle karıştırdı ve bir *MasterChef* yarışmacısının ısırılmış dil konsantrasyonuyla ortaya koydu. Farly'nin yanından her geçişinde onun başını öptü. Masanın altında Farly'nin elini tuttu. Aşık olduğu adamı gördüm.

Mutfaktaki Scott'a mesaj atarak kanepenin arkasına bir tepsi doğum günü keki sakladığımı söyledim. Farly'nin tuvalete gitmesini bekledik ve AJ ona bir sandalyeyle barikat kurarken ben de kekleri manik bir şekilde bir tabağa dağıttım ve Scott bir kutu kibrit aradı.

" OLUYOR?! Farly bağırdı.

Scott ve ben bütün mumları yakarken "BİR DAKİKA!" diye bağırdım.

Ona 'Mutlu Yıllar' şarkısını söyledik, hediyelerini ve kartını takdim ettik. Mumları üfleyip kahkahalar atarken üçümüz onu büyük bir grup kucaklamasıyla sarmaladık.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordu. 'Ben işerken mi ? İçeride o kadar uzun süre kaldım ki kalça egzersizlerimi yapmaya başladım.

"Hangi uyluk egzersizleri? AJ sordu.

"Ah, okuduğum yeni lunge hareketleri. Yukarı aşağı eğilmeye başladı, eski canlı renginin bir kısmı yüzüne akıyordu. 'Onları her sabah yapmaya çalışıyorum. Bir fark yarattığını sanmıyorum. Bacaklarım hala dev somon eklemleri gibi görünüyor. AJ onu taklit etmeye başladı, kaskatı bir şekilde aşağı yukarı sallanıyor, Farly'den Rosemary Conley videosu gibi talimatlar alıyordu.

Scott odanın diğer ucuna baktı ve gözüme takıldı. Bana gülümsedi. "Teşekkürler," diye mırıldandı. Ben de ona gülümsedim ve bir anda aramızdaki dünyayı fark ettim. Bu tek kişi için paylaştığımız geçmiş, sevgi ve gelecekten yaratılan görünmez boyut. İşte o zaman
her şeyin değiştiğini biliyordu: geçiş yapmıştık. Birbirimizi seçmemiştik. Ama biz bir aileydik.

Kötü Randevu Günlükleri: 300 Sterlinlik Restoran Faturası

Aralık 2013 ve ben Tinder'da tanıştığım yakışıklı bir girişimciyle üçüncü randevumdayım. Kendisi çıktığım ilk zengin erkek ve benim için para harcaması konusunda derin bir çelişki hissediyorum. Bazen, kibarca hesabı ödediğinde, gururum - sanki yetişkin kurlarının böyle olması gerekiyormuş gibi. Diğer anlarda ise, hızlı bir arabası olan ve içki sorunu yaşayan yaşlı bir adamın bana şampanya ısmarlamasına tahmin edilebileceği gibi zayıf bir şekilde boyun eğdiğim için kendime kızıyorum. Bu kendini şu şekilde gösteriyor
Ona karşı kontrol edilemez bir öfke.

"Bana sahip olamazsın! Mayfair'deki restoranda sebepsiz yere bağırıyorum. üç şişe şarap seçti. 'Ben senin sahip olacağın bir mal değilim - sırf sen bana ıstakoz alacaksın diye süslenip püslenip kendimi suçlu hissetmeyeceğim! Kendim de alabilirim!

'İyi, sevgilim, kendin al,' diye bağırıyor.

"Yapacağım! Ciyak ciyak bağırıyorum. "Ve Hollandalılara
gitmiyorum - BÜTÜN her şeyi. Garson kız 300 poundluk hesapla
geldi.

Tuvalete gidip ev arkadaşım AJ'ye mesaj atıyorum ve bana 200 sterlin borç ve hemen hesabıma aktarmasını rica ediyorum.

Kötü Parti Günlükleri: Camden'daki Evim, Noel, 2014

İki buçuk yıl önce Camden'daki evimize taşındığımızdan beri Rod Stewart temalı bir parti için bastırıyorum. Benim düşüncem, Rod Stewart'ın bir konsept olarak, aşırı camp'liğin boşluğunu doldurduğu yönünde.

Noel ve yirmili yaşlardaki bir ev partisinin umursamaz neşesi. Ev arkadaşlarım Belle ve AJ, Noel içki partimizin Rod Stewart temalı olmasını gönülsüzce kabul ediyor, ancak bu konuda hiçbir sorumluluk almak istemediklerini vurguluyorlar. o.

Parti öncesinde Rod Stewart temalı hatıra eşyalarının peşine düşerek hem erken yaşlanıyor hem de iflas ediyorum. Üzerinde yüzü olan plastik bardaklarımız, Rod Stewart kül tablalarımız, kâğıttan Rod Stewart yüzleriyle özelleştirilmiş kıymalı turtalarımız, gerçek boyutlu bir Rod Stewart karton , tuvaletin nerede olduğunu gösteren bir Rod Stewart tabelamız ve üzerinde MERRY CHRISTMAS, BABY!! yazan bir Rod Stewart afişimiz var. Sabrina, India, Farly, Lauren ve Lacey evin Rod süsleriyle donatılmasına yardım etmek için erkenden gelirler ve hepsi de Belle ve AJ ile birlikte bunun tam bir para kaybı olduğu konusunda hemfikirdir.

"Aman Tanrım," diyorum, Sabrina üzerinde durduğum sandalyeyi tutarken afişi duvara iğneliyorum. 'Sipariş ettiğim Faces posterlerinin zamanında gelmediğini yeni fark ettim. Sence kimse aldırış eder mi?

"Hayır," diye iç geçirdi. "Sizden başka kimse bunu umursamayacak. Saat tam yedide gelen ilk konuklar benim cazibem,

Daha önce sadece bir kez tanıştığım oldukça gürültülü yeni Amerikalı arkadaşım ve onun sakallı erkek arkadaşı. Bütün gün içtikleri belli. Onlar var

Ayrıca minik bir Noel kazağı giydirilmiş Cavalier King Charles spaniel cinsi köpeklerini de getirdiler.

Diğer konuklar saat dokuza kadar gelmeye başlamıyor, bu yüzden ilk iki konuğumuza yetişmeye çalışıyoruz ama ne yazık ki erkek arkadaşımız gecenin geri kalanında spanyeliyle birlikte kanepede sızıp kalıyor, böylece partiye giren herkesin gözünün önünde oluyor. Arkadaşlar yavaş yavaş, teker teker içeri giriyor. Her şey yapmacıktır. Adam, partiye girişte dikkat çekici bir görüntü oluşturan köpeğiyle birlikte sızmaya devam eder. Bir konuk - bir arkadaşın arkadaşı; havalı Peckham grubundan bir müzik videosu yönetmeni - içeri girer, tabloya bir göz atar, unuttuğu başka bir etkinliğe gitmesi gerektiğini söyler ve çıkar.

Akşamın yarısında, ara vermek için tuvalete gittim.
Birbirine söyleyecek hiçbir şeyi olmayan, tamamen farklı sosyal gruplardan oluşan kalabalık, insanlar sadece Rod'un çaldığı listeden şikayet ederken arka planda tekrar tekrar 'You Wear It Well' çalıyor. AJ ve Belle içeride, AJ tuvalette, Belle küvetin kenarında oturuyor. Biz konuşuyoruz.
partinin ne kadar kötü olduğunu. İnsanların gitmesini sağlamanın yollarını düşünüyoruz.
bitirmek için. AJ on dakika uzanması gerektiğini çünkü kendini yorgun ve mutsuz hissettiğini söylüyor. Banyo kapısı çalınıyor ve kardeşim içeri giriyor.

"Aşağıda oldukça tuhaf bir kalabalık var çocuklar," diyor.

Alt katta tekrar göründüğümde misafir kitlesi daha da küçülmüştü. Uzun boylu, deri bomber ceketli dazlak bir adam buzdolabını yağmalıyor.

Merhaba. Sen kimsin?' diye sordum.

"Buraya gelmem söylendi," diyor adam kalın bir Rumen aksanıyla, kendisine yardım ettiği bir kutu biradan yudumlarken. "Teslimat için.

Teslimat mı?

"Evet," diyor, bana komplocu bir şekilde bakarak. "Teslimat.

"Tamam, sakıncası yoksa -" onu ön kapıya yönlendiriyorum - "burada bekleyebilir misiniz? Şaşkın seyircilerin bakışları arasında köpeğiyle birlikte 'Sailing' şarkısı eşliğinde yavaş dans eden Amerikalının yanından geçiyorum. Erkek arkadaşı üç saatten fazladır kanepenin üzerinde sızmış yatıyor.

"DOĞRU, SANIRIM BIRININ UYUŞTURUCU SATICISI BURADA. kalabalığa sinirli bir şekilde anons eder. "Partiyi bozduğum için özür dilerim - ve bu berbat partide kafayı bulmak istediğiniz için sizi suçlamıyorum - ama lütfen tüm uyuşturucu satıcılarınızdan dışarıda ya da en azından koridorda beklemelerini rica edebilir ?

Parti gece yarısından kısa bir süre sonra sona eriyor.

Ertesi sabah Belle ile birlikte kahve içerken, her şeyin nasıl bu kadar yanlış gittiğine dair iki kişilik bir Chilcot Soruşturması yaptık. Bu soruşturma için yaptığım hazırlığın
Tema, beklentileri çok yüksek tutmuş olabilir.

"Kendi sırtın için bir çubuk yaptın," diyor, bilgece başını sallayarak.

Rod Stewart'ın karton maketini bir süreliğine oturma odasında tutuyoruz. Bu hayatta asla kendini aşmamanın bir hatırlatıcısı. Lord Sewel fahişe skandalı sırasında ona pembe bir sütyen, Aziz Patrick Günü'nde bir cüce cin şapkası takarak onu süsledik. Sekiz ay sonra taşınıp evi topladığımızda, oturma odasının ortasındaki Rod Stewart maketinden başka bir şey bırakmayarak kötü partilerin lanetini gelecekteki kiracılara aktarıyoruz.

Yemek tarifi: Kulüp Sandviçinden Atıldım

(*iki kişilik*)

AJ ile düzenli olarak mutfak tezgahının üzerinde oturup bacaklarımızı ileri geri sallayarak, bize şöyle diyen o sik kafalı fedai hakkında bağırarak yemek yedik içeri giremeyecek kadar sarhoş olduğumuzu ve 'grubun geri kalanını hayal kırıklığına uğrattığımızı' söylediler.

– 2 yumurta
– 4 dilim ekmek (ekşi maya tercih edilir, beyaz Hovis kabul edilebilir)
– Mayonez
– Dijon hardalı
– Roket (isteğe bağlı)
– Kızartmak için zeytinyağı ve tereyağı
– Tuz ve karabiber, baharat için

Sıcak bir tavada zeytinyağı ve az miktarda tereyağı ile yumurtaları kızartın. Yumurta sarısını pişirmek için yağı yumurtaların üzerine bir veya iki kez kaşıkla .

Ekmeği kızartın.

Her bir sandviç için bir dilime mayonez ve bir dilime hardal sürün.

Her sandviçi bir sahanda yumurta ve bir avuç roka ile doldurun. Tuz ve karabiber ile tatlandırın.

Yaklaşık beş büyük, özensiz ısırıkta yiyin. Yüzünüze hardal bulaştırın.

Evinizde kalan alkolü iki temiz kaba boşaltın (bizim için bu genellikle Farly'ye Noel'de verilen eski Toffee Votka şişesiydi

2009'da dondurucunun arkasında yaşayan).

Bir Marvin Gaye plağı çal.

Kötü Randevu Günlükleri: Sabahın Bir Yarısı, Tamamen Ayık Bir Öpüşme

İlkbahar 2014. Bir Cumartesi günü sabah dokuzda, beş saat uyumuş olarak alarmla . Sahte Amerikalı Martin'den bir WhatsApp mesajı var: "Bebek surat - hala bir fincan kahve içmeye var mıyız? Başım kirli bir çorap gibi ters çevrilmiş gibi hissediyorum ama ona orada olacağımı söylüyorum. Üç gün önce Tinder'da eşleştik ve "Olamaz, bu benim en sevdiğim Springsteen albümü!", "Ben de reenkarnasyona inanıyorum",
'Evet, belki de hepimiz gezginiz' ve böyle devam ediyor. Şu anda, odamda dün geceki takma kirpiklerimi ararken ve onları tekrar yapıştırırken, hafta sonuna kadar erkek arkadaşım olacağına ve gelecek ay onunla Seattle'a taşınacağıma ikna oldum. Çünkü bir gece önce otobüsten düştüğü için utanan, akşamdan kalma, bekâr bir kadının kafasındaki tek mantıklı çözüm bu: evlilik ve göç.

Kıyafetim: elbise gibi duracak kadar büyük bir Aran kazak, kot pantolonum kirli olduğu için kot pantolon, bir çift delikli tayt ve beyaz plimsol ayakkabılar.

" yok mu?" diye mırıldanıyor akşamdan kalma ev arkadaşım AJ, ben merdivenlerde onun yanından hızla geçerken.

'Gerek yok,' diyorum kayıtsızca.

Kapıyı kapatırken 'Bu arada Baileys kokuyorsun,' diye bağırıyor.

Martin, Caravan King's Cross'un barında oturuyor. Neyse ki resimlerindekinin aynısı. Ben geldiğimde bir deftere bir şeyler yazıyordu.

Zaten takip ettiğim tuhaf Instagram hesabıyla sürdürdüğü göçebe kayıp ruh gündemine hoş bir tiyatro dokunuşu.

"Ne yazıyorsun? Omzunun üzerinden soruyorum. Dönüp bana bakıyor ve gülümsüyor.

"Seni ," diye cevap veriyor ve beni iki yanağımdan öpüyor. Bu zaten son derece flörtöz bir durum ve bırakın altı birayı, bir kahve bile içmedik. Sanırım Amerikalı olduğu için.

Martin bana hayat hikayesini anlatıyor: Seattle'da yaşayan ve kırk yaşına yaklaşan bir illüstratör, büyük bir işten yüklü miktarda para kazanmış ve bu parayı bir yıl boyunca dünyayı gezmek ve bir kitap yazmak için kullanmaya karar vermiş. Yeni insanlarla tanışmak için biraz 'Tinder turizmi' yapıyor. Bir aydır İngiltere'de; Londra'da birkaç hafta daha kalmak istiyor, sonra tekrar seyahatlerine çıkacak.

(Bu *arada: Martin'e kitabının ne hakkında olduğunu sorduğumda, kurgusal olmadığını söylemekten başka bir şey söylemediğini fark ettim. Ayrıca ben konuşurken birkaç şey yazdığını da fark ettim. Tuvalete gittiğinde defteri de yanında götürdü ve uzunca bir süre orada kaldı. A) bağırsaklarının kafeine kötü tepki verdiğine ve tuvalette biraz zaman geçirip düşünceleriyle rahatlamak istediğine karar verdim; B)*
sadece özel bir adamdı ve tuvalete gittiğinde not defterini okumak isteyebilecek meraklı, akşamdan kalma, sınırları olmayan biri olduğumu hissetti;
C) kozmik alışveriş listesi ya da kaç kişiyle yattığı gibi utanç verici bir şey ve benim okumamı istemiyordu; ya da D) İngiltere'de çıktığı tüm kadınlar hakkında bir kitap yazıyordu ve sırada ben vardım. Her zaman D şıkkı olduğunu düşündüm ve bugün hala Yeşil ve Hoş Cüruflar *adlı bir kitap görmeyi bekliyorum:* My Time With English Women adlı kitabın *Waterstones raflarında benimle ilgili utanç verici bir paragrafla yer almasını bekliyorum*).

Kahvelerimizi içtikten sonra kafenin dışında bir bankta oturup ritmik, pornografik bir şekilde fışkıran su fıskiyelerine bakıyoruz ve Hemingway'den alıntı yapıyor, bence biraz abartılı, ama randevunun hayali tonundan hoşlanıyorum, bu yüzden buna uyuyorum. Başka bir not defteri çıkardı. Şimdiye kadar ziyaret ettiği her ülkenin haritalarıyla resmedilmiş, izleri ince ayak izleri olarak çizilmiş. Her limanda bir kızı olup olmadığını soruyorum. Gülüyor ve o sinir bozucu, harika aksanıyla 'öyle bir şey' diyor.

Elimden tutuyor ve beni Central Saint Martins sanat okulunun önündeki merdivenlerden kanala doğru götürüyor. En yakın köprünün altında durana kadar biraz yürüdük, sonra ceketinin düğmelerini açtı, beni içeri çekti ve

beni sarıyor. Başımı, yanaklarımı, boynumu ve dudaklarımı öpüyor. Yarım saat boyunca öpüştük.

Saat sabah 11.

Martin ve ben on bir buçukta yollarımızı ayırıyoruz ve bu güzel sabah için birbirimize teşekkür ediyoruz. On iki buçukta yatağıma döndüm ve bütün öğleden sonra uyudum. Saat dörtte uyandım, her şeyi rüyamda gördüğüme ikna olmuştum.

Tahmin edilebileceği gibi, Martin kahve sabahımızdan sonra radardan düşüyor ve iletişime geçtiğinde bir sonraki randevumuzun ne zaman olacağı konusunda belirsiz davranıyor. Bir hafta sonra, Cuma gecesi içtiğim Prosecco'nun etkisiyle ve arkadaşlarımın teşvikiyle Martin'e imla hatalarıyla dolu bir WhatsApp mesajı gönderiyorum ve 'açık sözlü olup olamayacağımı' soruyorum ve 'platonik ama cinsel bir ilişkiye' başlamamızı öneriyorum
Londra'dayken. Ona 'Londra limanındaki kızı' olmamı önerdim. Ona bunun Hemingway'in yapacağı şey olduğunu söyledim.

Martin bana bir daha mesaj atmadı.

Yirmi Beş Yaşında Aşk Hakkında Bildiğim Her Şey

Erkekler her şeyi saklayan kadınlara bayılır. Onları beş randevu beklet en az üç randevuda seninle seks yaparlar. Bu şekilde ilgilerini canlı tutarsın.

En iyi arkadaşlarınızın erkek arkadaşları, can sıkıcı bir şekilde, etrafınızda dolaşacaktır. Çoğu, en iyi arkadaşınızın sonunda birlikte olacağını hayal ettiğiniz kişi olmayacaktır.

Pantolon askıları ve çoraplar eBay'den ucuza ve toplu olarak satın alınabilir.

Online randevular kaybedenler içindir ve ben de kendimi buna dahil ediyorum.

Sonsuz ol

Bir arkadaşlık sitesinde utanç verici bir profile sahip olmak için para ödeyen insanlardan şüphelenmek.

Biriyle çıkarken saç çıkarıcı krem kullanma konusunda daha önce söylediklerimi unutun. Eğer kel kalırsanız, kız kardeşliğinizi hayal kırıklığına uğratmış olursunuz. Kadın anatomisinin ataerkil kontrolüne karşı aktif bir şekilde tavır almalıyız.

Bir erkek arkadaşınızla asla *Blood on the Tracks* kadar iyi bir 'bizim albümümüz' yapmayın çünkü ayrıldıktan yıllar sonra bile onu dinleyemeyeceksiniz. Bu hatayı 21 yaşında yapmayın.

Eğer bir erkek sizi zayıf olduğunuz için seviyorsa, o erkek .

Birinden ayrılmak istediğinizi düşünüyor, ancak pratik meseleler buna engel oluyorsa, işte size bir test: Bir odaya girdiğinizi ve büyük kırmızı bir düğmeye basıp ilişkinizi hiç telaşlanmadan bitirmek. Ayrılık konuşmaları yok, gözyaşı yok, eşyalarınızı onun evinden almak yok. Bunu yapar mıydınız? Cevabınız evet ise, onlardan ayrılmalısınız.

Eğer bir erkek kırk beş yaşına kadar hep bekâr kaldıysa, bunun bir nedeni vardır. Ne olduğunu öğrenmek için oyalanma.

Dünyadaki en kötü duygu, artık sizden hoşlanmadıklarını söyledikleri için terk edilmektir.

Bir erkeği her zaman evinize geri getirin, sonra onu kahvaltıya kalması için kandırabilir ve size aşık olması için kandırabilirsiniz.

Sıradan seks nadiren iyidir.

Sahte kendinizi suçlu ve berbat hissetmenize neden olur ve erkeğe . Bunları seyrek kullanın.

Bazı kadınların şansı yaver gider, bazılarının gitmez. İyi adamlar ve kötü adamlar vardır. Kiminle birlikte olduğunuz ve size nasıl davranıldığı tamamen şanstır.

En iyi arkadaşlarınız sizi erkekler için terk edecek. Bu uzun ve yavaş bir veda olacak, ama bununla barışın ve yeni arkadaşlar edinin.

Uzun, yalnız gecelerde korkuların beyninin üzerinde gezinirken hamamböcekleri ve uyuyamıyorsanız, sevildiğiniz zamanları hayal edin - *başka bir yaşamda, zahmet ve kanla dolu bir yaşamda*. Birinin kollarında sığınak bulmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayın. Umarım bunu tekrar bulursunuz.

Erkek Arkadaşa Sahip Olmak İçin Nedenler ve Erkek Arkadaşa Sahip Olmamak İçin Nedenler

Bir erkek arkadaşa sahip olmak için nedenler
– Düzgün bir doğum günü pastası alma olasılığı daha yüksek
– Sky TV'ye erişim?
– Hakkında konuşulacak bir şey
– Konuşulacak bir şey
– Pazar öğleden sonraları
– İş yerinde gerçekten yanlış bir şey yaptığınızda daha fazla sempati
– Patlamış mısır kuyruğunda kıçınızı okşayacak biri
– Tek kişilik tatiller çok pahalı
– Ve kendi sırtınıza güneş kremi sürmek imkansızdır.
– Bazen koca bir pizzayı tek başınıza yiyemezsiniz
– Bir arabam olabilir.
– Kendinden başka biri için sandviç yapmak güzel
– Kendinden başka birini düşünmek güzel
– Garip olmayan düzenli seks
– Daha sıcak yatak
– Herkesin bir tane var.
– Eğer bir tane varsa, insanlar sizin sevimli olduğunuzu düşüneceklerdir.
– Eğer bir tane yoksa, insanlar sizin sığ ve işlevsiz olduğunuzu düşüneceklerdir.
– İnsanlarla flört etmek zorunda olmamanın rahatlığı
– Yalnız ölme korkusu, boşluk, vs.

Erkek arkadaşınız olmaması için nedenler

– Senden başka herkes seni kızdırıyor
– 'Tartışmalar'
– Muhtemelen Morrissey'i sevmeyecekler.
– Kesinlikle Joni Mitchell'ı sevmeyecekler.
– Hikayeleri abarttığınızda size işaret edecekler
– Finsbury Park'ta arkadaşlarının sıkıcı doğum günü içkilerine gitmek
– Bir gece önce sarhoşken ne yaptığınızın söylenmesi
– Puding paylaşımı
– Herhangi bir canlı veya televizyon sporunu izlemek zorunda kalmak
– Arkadaşlarının kız arkadaşlarıyla vakit geçirmek ve *The Voice* hakkında konuşmak zorunda kalmak
– Çantanızda külotunuzla sürekli apartman daireleri arasında dolaşmak
– Duygularınız hakkında dürüst olmak
– Odanızı gerçekten temiz ve düzenli tutmak zorunda olmak
– Çok fazla okumamak
– Ölmediğinizi anlaması için telefonunuzu her zaman tam şarjda tutmak zorunda kalmak
– Muhtemelen insanlarla flört etmeyi özleyeceksiniz
– Banyonun her yerinde saçlar

Tottenham Court Road ve Amazon'dan Bok Sipariş Etmek

Yirmi bir yaşımdayken, eve dönüp bir iş bulmak ve yetişkin bir hayata başlamak zorunda kalmadan önce Edinburgh Festivali'nde sahne alarak geçirdiğim son yazın sonunda, arkadaşım Hannah'nın otuzuncu yaş gününü kutlamaya gittim. İlanını bir komedi skeç gösterisinde beni yönetiyordu ve ben ve diğer iki oyuncu bu vesileyle onu lüks bir restorana götürdük. O güne kadar, otuz yaşına basmaktan korktuğuna dair bazı belirsiz sesler çıkarmıştı, hepimiz bunun abartılı olduğunu varsaymıştık
komedi amaçlı.

Yemeğin yarısında çatal bıçak takımını yere bıraktı ve ağlamaya başladı.

"Aman Tanrım, Hannah, gerçekten *üzgün müsün*? Hemen sordum
Ona verdiğim "Mutlu Yıllar Büyükanne" kartından pişmanlık duyuyordum.

'Yaşlanıyorum,' dedi. 'Bunu hissedebiliyorum. Vücudumun her yerinde hissedebiliyorum; zaten yavaşlıyor. Ve daha da yavaşlayacak.

"Hâlâ çok gençsin! Margaret ondan birkaç yaş büyüktü ama Hannah hıçkırmaya devam etti, nefesini tutamıyordu, gözyaşları tabağına dökülüyordu. "Gitmek istiyor musun?" diye sordu Margaret, Hannah'nın sırtını okşayarak. Hannah başıyla onayladı.

Princes Caddesi'nde yürürken, havadan sudan konuşurken, tonu hafif tutmaya ve Hannah'nın dikkatini dağıtmaya hevesliyken, yolun ortasında durdu ve başını ellerinin arasına aldı. Gözyaşları feryatlara dönüştü.

"Bu kadar mı?" diye sordu bize, karanlık gecenin içinde böğürerek. "Hayat gerçekten bu mı?

"Bütün hayat bu mu? Margaret kolunu ona dolayarak yatıştırıcı bir şekilde sordu.

"Lanet olsun... Tottenham Court Road ve Amazon'dan bir şeyler sipariş etmek," diye cevap verdi.

Yıllar boyunca bu kelimeler beynimin alt tarafına bir post-it gibi kaldı. Ebeveynleriniz arasında kulak misafiri olduğunuz, anlamadığınız ama fısıltıyla dinlediğiniz bir konuşma gibi orada asılı kaldılar.
çok önemli olduğunu biliyordum. Hep merak etmişimdir, neden bu iki özel şeyler - Tottenham Court Road ve Amazon - bu kadar üzüntüye neden olabilirdi.

"Yirmi bir yaşında olmadığın zaman anlayacaksın," dedi Hannah.
sordu.

Nihayet yirmi beş yaşıma bastığım yıl bu cümlenin entrikalarını ve alt metnini kavradım. Hayatın Tottenham Court Road'da otobüs beklemekten ve Amazon'dan asla okuyamayacağınız kitaplar sipariş etmekten ibaret olup olmadığını merak etmeye başladığınızda, kısaca varoluşsal bir kriz yaşıyorsunuz demektir. Hayatın sıradanlığını fark ediyorsunuz. Sonunda herhangi bir şeyin ne kadar az anlamı olduğunu anlıyorsunuz. 'Büyüdüğümde' hayal dünyasından çıkıyorsunuz ve orada olduğunuz gerçeğine alışıyorsunuz; bu oluyor. Ve düşündüğünüz gibi olmadı. Olacağınızı düşündüğünüz kişi değilsiniz.

Bu sorulardan oluşan bir çukur kazmaya başladığınızda, hayatın gündelik işlevlerini ciddiye almak çok zorlaşıyor. Yirmi beşinci yılım boyunca, sanki kendi düşüncelerimden bir hendek oluşturmuştum ve
cevaplanamaz sorular ve karanlıktan yukarı baktım, insanların benim şeylerle ilgilenmesini izledim: saç kesimi, gazete,
partiler, akşam yemekleri, Tottenham Court Road'daki Ocak indirimleri, Amazon'daki fırsatlar - ve dışarı çıkmayı ve kendimi tekrar bunların herhangi birine nasıl kaptıracağımı bilemedim.

Ruh halimi dengelemek için bir süreliğine içkiyi bıraktım ama bu beni daha da fazla düşünmeye itti. Tinder'da flört etmeyi denedim, ancak çoğunlukla platonik karşılaşmalar beni daha cesaretsiz ve boş hissettirdi. Bir zamanlar İşime duyduğum tutkulu sevgi ve odaklanma azalmaya başlamıştı. Ev arkadaşlarım AJ ve Belle sık sık odama geldiklerinde beni üç saat önce aldığım duştan kalma bir havluya sarılmış halde buluyorlardı. Kimseye nasıl hissettiğimi ifade edemiyordum; zamanımın büyük bölümünü kendi başıma geçiriyordum. Vücudumda ilgisizlik, bıkkınlık ve kaygıdan oluşan bir uğultu vardı, bir çamaşır makinesi kadar düşük ve aynı zamanda yıkıcı
makine bir türlü kapanmıyor. Tüm bu yaşananlar

Yaz başında Dilly bana tam zamanlı yazar olmak için işimden ayrılmam gerektiğini söylediğinde nasıl para kazanacağıma ve nereye dair hiçbir planım yoktu. Ve AJ, Farly'nin gidişinin üzerinden bir yıl geçmeden erkek arkadaşıyla yaşamak için evden taşınacağını açıkladı. Depresyondaydım, bir işim ve bir ev arkadaşım yoktu.

Yirmili yaşlarında melodrama yatkın bekâr bir kadın için cevap elbette her zaman olduğu gibiydi: başka bir şehre taşınmak. New York'u her zaman çok sevmiştim ve kardeşi Harry'nin ilişkimizi bitirmesinden sonra bile yakın arkadaşım olarak kalan Alex'i sık sık ziyarete giderdim.
o yıllar önce. Hoşnutsuzluğumun yazında nişanlanıp benden nedimesi olmamı istediğinde, kendimi tesadüfi hissetmiştim. O ve nişanlısı, Farly ve benim onlar balayındayken Aşağı Doğu Yakası'ndaki dairelerinde ücretsiz kalabileceğimizi söylediler. Uçuşlarımızı, düğün için bir otel ve iki haftalık kalışımızın sonuna doğru Catskill Dağları'nda bir gecelik bir mola için rezervasyon yaptırdık. İnanılmaz bir şekilde, bu benim ve Farly'nin birlikte çıktığımız ilk yurtdışı tatili olacaktı. Ve bu benim için potansiyel yeni evimi keşfetmem için iyi bir fırsattı: her gününü, insanlarını ve kendimi oraya nasıl uygun görebileceğimi.

Ancak uçmamıza bir hafta kala Florence'a lösemi teşhisi kondu. Farly anlaşılır bir şekilde kız kardeşine ve ailesine destek olmak için evde kalması gerektiğini düşünüyordu. Bana da ihtiyacı olup olmadığını sordum ama o bana New York'a tek başıma gitmemi ve çok ihtiyaç duyduğum molayı vermemi söyledi.

New York'taki ilk iki günümde nedimelik görevleriyle dolu keyifli bir kasırgaya yakalandım. Alex'in İngiliz ekibinin tamamı düğün için gelmişti ve düğün öncesi çelenk yapmak, sandalyeleri düzenlemek, kuru temizlemeciden bir şeyler almak ve eski ve tanıdık hasret gidermekle geçti. Farly'yi çok özlemiştim ama yine de özlemini çektiğim yoğun, yeni, harika bir oyalanma kucaklamasıydı.

Düğün günü, kalça dekolteli siyah askılı bir elbise giydim (Alex bunu teşvik etti - bir tatil romantizmine çok ihtiyacım olduğunu biliyordu; ayrıca Harry'yi yıllardır ilk kez göreceğimi de biliyordum) ve Brooklyn ambarında 'Aşk Çobanı' şiirini okudum
evlendikleri yer. '*Daha önce olduğum hiçbir şeyden pişman değilim çünkü hala öyleyim, sadece seni* sevmediğim *için pişmanım*' cümlesini söylediğimde ağlamadan . Alex ve kocasının birbirlerine duydukları sevgi için ve geçen yıl hissettiğim yalnızlığın derinliği için.

Düğündeki iki bekar kadından biriydim ve tek bekar erkek konuğun yanına oturduğum için kendimi şanslı sayıyordum: geçimini köprü inşa ederek sağlayan iri yarı bir Galli.

"Güzel şiir," dedi bana seksi, değişken, şarkı söyleyen aksanıyla. 'Gözyaşları hoş bir dokunuştu.

"Planlanmamıştı! Ben söyledim.

"O elbise kesinlikle öyleydi," dedi gülümseyerek.

Negroni üstüne Negroni içtik ve kızarmış tavuk ve makarna yedik. peynir yedik ve ancak bir düğündeki tek bekar iki kişi olduğunuzda kabul edilebilecek bir şekilde flört ettik. Britanya'daki en sevdiğimiz köprülerin titiz bir özetini yaptık. Ona çatalımdan puding yedirdim. Konuşmamı yapmak için ayağa kalktığımda beni alkışladı ve konuşmamın yarısında göz göze geldiğimizde bana göz kırptı. Sanki uzun yıllardır erkek arkadaşımmış gibi davrandı. İlişkimiz, pedala basan bir ayağın yere doğru bastırdığı bir gazla (ancak bir düğünde sadece iki bekar kişi olduğunuzda kabul edilebilir bir şekilde) aşinalık içinde tırmandı.

İlk danstan hemen önce, Galli adamım dışarıda bir telefon görüşmesi yapmak üzere ortadan kayboldu. Alex, güllerden oluşan tacı ve onu ipeklere bürünmüş bir Pre-Raphaelite gibi gösteren uzun, beyaz, kimono kollu elbisesiyle kocasını dans pistine götürdü. Hayatımda duyduğum en romantik şarkı olan Phil Phillips'in 'Sea Of Love' şarkısının mırıltılı dalgalanması, tam anlamıyla içli, mükemmel bir yavaş danstı.

Nakaratla birlikte diğer tüm konuklar da onlara katılmıştı; Harry ve yeni kız arkadaşı da dahil olmak üzere onlarca çift bu güzel ve duygusal şarkıya eşlik edip gülümsüyordu. Dışarıda oturup içeriye baktım. Denedim ki
Birlikte yatağa girdiğiniz kişide güven duygusu bulmanın nasıl bir his olduğunu hayal edin - bana çok yabancı bir kavram. Tüm bedenlerinin arasındaki küçük boşluklara baktım ve aralarında uzanan yerleri hayal ettim; birlikte yazdıkları hikayeleri; anıları ve dili ve alışkanlıkları ve güveni ve gece geç saatlerde kanepede şarap içerken tartışacakları gelecek hayallerini. Bunu biriyle yaşayıp yaşayamayacağımı ya da bir aşk denizinde yüzmek için yaratılıp yaratılmadığımı merak ettim. Bunu isteyip istemediğimi bile. Omzuma bir dokunuş hissettim ve başımı kaldırıp nedimelerden Octavia'yı gördüm. Gülümsedi ve elini uzattı; beni dans pistine götürdü ve şarkının sonuna kadar dans ederken bana sarıldı.

Ondan sonra, Negronis'i daha da sertleştirdim. Bir içki için dışarı çıktığımda bulduğumda, Campari'nin verdiği cesaretle onu tuğla duvara yaslayıp öpecek kadar cesaretliydim.

"Bunu yapamam," dedi, çekilerek. "Neden?"

diye sordum.

"Önemli değil," diye mırıldandı. "Ama yapamam.

"Hayır," diye mırıldandım. 'Bu... bu böyle olmayacak. New York'tayım, tatildeyim, depresif bir nedimeyim ve kuru temizlemecide daha da yukarı çekilmesi için para ödediğim cüruflu bir elbise giyiyorum. Sen benim tatil kaçamağımsın, tamam mı? Buna karar verildi.'

"Yapamam," dedi. "Çok isterdim ama yapamam.

"Peki zaman, bütün bu -" Ağzına puding koyuyormuş gibi yaptım. "Ve -" Abartılı, teatral bir göz kırpma yaptım.

"Ben sadece... flört ediyordum," diye zayıf bir teklifte bulundu.

"Evet, tam bir zaman kaybıydı. Gerçekten ilginç, gerçekten zeki bir aktörün yanında oturduğumu biliyor musunuz? Onunla sohbet etmeyi çok isterdim. Büyüleyici görünüyordu. Sanırım yaklaşık üç kez
Bütün gece onunla konuşmadım. Seninle kız arkadaş rolü yapmakla

meşguldüm. "Oh , bu kadar zaman kaybettiğim için özür dilerim!" diye

homurdanarak geri döndü
partinin içine.

Ertesi gün Alex ve yeni kocasını balayına uğurlamak ve çatıdan yeni evliliklerine kadeh kaldırmak için Çin Mahallesi'ndeki dairelerine gittim. Düğün dedikodularını konuştuk ve Galli'nin karışık sinyallerini açıkladılar (bir kız arkadaşı vardı - tabii ki vardı).

Alex bana dairenin özetini verdi ve anahtarları uzattı. "İyi olacak

mısın?" diye sordu.

'İyi olacağım,' diye cevap verdim.

"Octavia'nın numarası sende var mı? Ay sonuna kadar şehirde, yani yalnız değilsin.

'İyi olacağım - kendi başıma biraz zaman geçirmek benim için iyi. New York'u daha iyi tanıyacağım. Harika bir macera olacak.

'Bir şeye ihtiyacın olursa bizi ara' dedi ve bana sarıldı.

'Kesinlikle . Meksika'ya git ve denizde çıplak yüz, tekila iç ve kendini unutturana kadar seviş,' dedim.

Ertesi sabah dairede uyandım, iki siyah kedilerini besledim, talimatlarına göre bitkilerini suladım ve nasıl yapacağımı planlamak için bir not defteriyle oturdum.

burada geçireceğim zamanı, göreceğim ve yapacağım her şeyi düşündüm.

Ancak büyük bir sorun vardı: Bir dergi iki iş için bana ödemeyi geciktirmişti, bu da New York'taki harcamalarım için fazlasıyla yeterli olacağını düşündüğüm bin biraz altındaydı. Ben de
Hesabımda 34 sterlin vardı ve New York'ta on bir günüm kalmıştı. Serbest çalışan bir gazeteci olarak bu oldukça sık rastlanan bir durumdu - genellikle bir yazı yayınlandıktan ve fatura kesildikten üç ay sonra ödemeler için muhasebe departmanlarının peşine düşüyordum. Ama hiç bu kadar acil olmamıştı. Editörümü aradım; editörüm beni muhasebe departmanına yönlendirdi; o departman da beni kişiden kişiye aktararak gecikmiş ödememin nerede olduğunu bulmaya çalıştı. Alex'in yatağında telefonum hoparlörde bir saat boyunca uzandım, teneke gibi bekleme müziği bangır bangır çaldı, şehirlerarası telefon görüşmesi faturamı dakika dakika kabarttı. Konuştuğum kişi ödememin 'yakında' yapılacağı sonucuna vardı.

Parasız ve arkadaşsızken, New York'un Alex'i ziyaret etmek için tatile gittiğim diğer zamanlardan çok farklı bir yer olduğu hemen anlaşıldı. Beş parasız kalmak için iyi bir yer değil. Londranın aksine, müze ve galerilerin hepsi genel bir giriş ücreti alıyor, ki bunların çoğu
25 dolardı, ki bu da kalan paramı silip süpürecekti. Ayrıca Ağustos ayının ortasıydı, bu yüzden hava dayanılmaz derecede sıcaktı, yani etrafta dolaşabileceğim veya parkta oturabileceğim süre sınırlıydı. Sahip olduğum şehir Her zaman sevdiğim, her zaman hoş karşılandığım yer, sanki beni dışarı atmak istiyormuş gibi hissettirdi. Beşinci Cadde'de yürürken gökdelenlere baktım ve beni JFK havaalanına kadar kovalamaya çalışan büyük, korkunç, yüksek canavarlar gibi hissettim.

New York hakkında nefret ettiğim ve daha önce beni hiç rahatsız etmeyen küçük şeyleri fark etmeye başladım. Metronun ne kadar verimsiz ve kafa karıştırıcı olduğunu fark ettim. Renkli ve zaman zaman görkemli hat isimlerine (Jubilee, Victoria, Piccadilly) sahip Londra metrosunun aksine, hatların hepsine akla gelebilecek en ayırt edilemez ve cansız isimler verilmiştir (A, B, C, 1, 2, 3, vb.). B kolayca D'ye benzeyebilir ve 1 de muhtemelen
3. Hangi harfe ya da numaraya yetişmeniz gerektiğini not almadan takip etmeniz imkansızdır. Birçok istasyonda trenler sadece on dakikada bir gelir, bu nedenle üç aktarma yapıyorsanız ve zamanlama konusunda şanssızsanız, bu, sıcak platformlarda fazladan yarım saat beklemek anlamına gelebilir. Bu süreci daha da sinir bozucu hale getirmek için, platformların çoğunda bir sonraki trenin ne zaman geleceğini bildiren herhangi bir pano bulunmuyor.

Bir de şu New York'un 'ball-buster'ları vardı; süpermarketlerde, kafelerde ve kuyruklarda sizi tersleyen, gürültücü, saldırgan insanlar. Onlar
Ya inanılmaz derecede kabalar ya da size 'tam kapsamlı bir New York deneyimi' yaşatmaya çalışıyorlar. Belki de kendimi güvende ve mutlu hissettiğim zamanlarda bunu komik bulmuştum. Ama şimdi, kendimi çok yalnız hissettiğimden, bana bağırılmasından nefret . Katz's Deli'de simit siparişi vermek için tezgâhta dururken yanımdan geçen bir garson bana "HEY, BAYAN - FRIKKIN' YOLUNDAN ÇEKİL!" diye bağırdı.

New York'ta ne kadar itilip kakıldığımı da fark ettim. Mekânın kolektif hırsı hiç bu kadar ezici gelmemişti. Herkes kendi görevindeydi, kimse birbiriyle göz göze gelmiyordu. İnsanlar güç yürüyüşü yapıyor, kollarını marş söyler gibi sallıyor, ellerini serbest bırakarak bağırıyorlardı. Romantizmleri bile hırslıydı; bütün bir öğleden sonrayı bir kafede birbirleriyle erkeklerle nasıl tanışacakları hakkında gevezelik eden iki kadın arkadaşa kulak misafiri olarak geçirdim ve bunu askeri bir operasyon gibi anlattılar - her şey tarihler, sayılar, cebir ve kurallardan ibaretti.

Ve Tanrım, kurallar. Kurallara ne kadar takıntılı olduklarını hiç fark etmemiştim. Bir süpermarkette satın almadan önce bir portakalı elime alıp kokladığım için azarlandım. Apthorp'u (Nora Ephron'un hakkında bir makale yazdığı sevgili apartmanı) ziyaret ettiğimde, avludaki dekoratif çeşmenin çok yakınına gittiğim için azarlandım. Kendimi hiçbir zaman özellikle anarşik bir yaratık olarak görmemiştim ama New York'un disiplincileri içimdeki anarşiyi ortaya çıkardı.

Bir de mizahtan yoksun hipsterlar vardı. Size iyi kahve servis eden ya da havalı dükkanlarda çalışan insanlar; Bu hayatım boyunca duyduğum en komik şey" diyen insanlar,
Biri onlara bir fıkra anlattığında gülmek yerine ifadesiz bir yüz ifadesi.
Size rahat hissettiğinizden daha uzun süre yukarıdan aşağıya bakanlar.
Hackney'li bir dangalağın tüm tavırları; ne öz farkındalık, ne mizah ne de alaycılık. New York'taki otuz yaş altı sahneciler
tanıdığım en soğuk, en davetkâr olmayan insanlar.

Büyük New York maceramın bir haftasında fark ettim ki
Anıların ve ilişkilerin krallıkları; manzaranın yalnızca hissettiklerinizin bir yansıması olduğu. Orada kendimi evimde hissettiğimden boş, yorgun ve üzgün hissediyordum. Taşınma hayali gün geçtikçe azaldı. "Tottenham Court Road ve Amazon "un bir gün benimle birlikte olacağına dair sinsi bir aydınlanma yaşadım.
nereye gidersem gideyim beni takip ediyordu - hala aynı tatminsiz kişiydim

evimdeki gibi bir tatil geçirdim. Uçuş rezervasyonu yaptığımda, kafamın dışında bir seyahat rezervasyonu yaptığımı sanıyordum, ama değilmiş. Dış manzara değişmişti ama içimdeki şeyler tamamen aynıydı: Endişeli, huzursuz ve kendimden nefret ediyordum.

Bir gece Alex'in kanepesinde uzanmış, bana içmemi söylediği bir şişe düğün artığı Prosecco'yu karıştırırken
yeni insanlarla tanışmanın bir yolu olarak 'Tinder turizmini' denedim. Neredeyse herkesi sağa kaydırdım. Tüm eşleşmelerime kendimi 'Londra'dan gelen bir ziyaretçi' olarak tanımlayan ve 'ona iyi vakit geçirtecek' New Yorklular arayan belirsiz, neşeli bir yayın mesajı gönderdim. Gece yarısı ikinci bir şişe Prosecco açtım, AJ ve India'dan görüntülü arama almak için tam zamanında.

Mutfak masamın etrafından hep bir ağızdan 'Heeeeeeeey!' diye bağırdılar. "Merhaba çocuklar!" dedim. "Kızdınız mı?

"Evet," diye havladı India. 'Az önce Nisa Local'a gittik ve üç şişe şarap aldık.

"Güzel. Ben de kızgınım.'

"Kiminlesin? AJ kameraya bakarak sordu. Onlara ne kadar kötü bir zaman geçirdiğimi söylemeyi düşündüm ama onları endişelendirmek istemedim. Ve daha da önemlisi gururum buna izin vermedi. Tüm sosyal medya kanallarında hayatımın seyahatini yaptığıma dair çok inandırıcı bir izlenim veriyordum.

"Kimse yok," diye cevap verdim. 'Bu gece biraz boş vaktim var.

On beş dakika kadar sohbet ettik ve tanıdık yüzlerini görmekten ve neler yaptıklarını en ince ayrıntısına kadar dinlemekten mutluluk duydum.

"İyi misin? Ben vedalaşırken AJ sordu. "Biraz görünüyorsun. "İyiyim," dedim. "İkinizi de özledim.

"Biz de seni özledik!" dedi. İkisi de bana öpücükler gönderdi ve sonra yine yalnız kaldım.

İkinci Prosecco şişemin yarısına geldiğimde, Tinder'daki eşleşmelerimden biri olan otuz iki yaşındaki çekici Fransız borsacı Jean'dan bir cevap aldım ve geç saatte bir şeyler içmek isteyip istemediğimi sordu. *Bu* adamın
Tatil kaçamağım olacaktı; tam da bu geziyi bir maceraya dönüştürmek ve kendimi yeniden eski ben gibi hissetmemi sağlamak için ihtiyacım olan türden eğlenceli, güçlendirici bir kaçamak. Ama SoHo'da yaşıyordu, mil ötede, yürüyemezdim çünkü dışarıda fırtına başlamıştı ve hesabımda taksi için para kalmamıştı.

"Param var," diye yazmış. "Taksinin parasını ödeyeceğim. Mektubu görmezden gelmeye karar verdim.

Bu teklifin *Pretty Woman* alt metni, biraz rimel ve bir çift topuklu ayakkabı giyin

ve yoldan geçen bir taksi bulmak için yağmurun altında bekledim. Bir taksi çağırdığımda, sağanak yağmur ve şiddetli sarhoşluğun birleşimi telefonumun elimden kaymasına neden oldu. Ekran yüzlerce parçaya bölündü, yağmur damlaları çatlaklardan içeri sızdı ve ekran karardı.

Bana verdiği adrese vardığımda, neyse ki dışarıda duruyordu. Taksinin parasını ödedi ve beni çıkarmak için kapıyı açtı.

"Geldiğin için teşekkürler," dedi ve öpmek için yüzümü kendisine doğru çekti. Kısa bir an için, bu tamamen yabancı kişinin ilgisi beni hafif bir heyecanla doldurdu ve köklü umutsuzluğumun ağırlığını hissettirdi
Sanki binadan çıkmış gibiydi. Sonra bunun ne kadar acınası ve anlamlı olduğunu fark ettim ve anında daha da üzüldüm. Bir içkiye daha ihtiyacım vardı.

Jean yeterince iyiydi. Hiçbir ortak noktamız yoktu ama bana verdiği bira ve kanepesinde içtiğimiz Lucky Strike paketi sayesinde sohbetimiz akıp gidiyordu. Bunu çok sık yaptığı hissine kapıldım. Bir saat sohbet edip öpüştükten sonra beni yatak odasına götürdü. Bembeyaz bir kutu.
garip neon ışıkları ve yatak yerine yerde bir şilte vardı. Birbirimizi soyarken ortamı görmezden gelmeye çalıştım.

"Bekle, ," dedi kot pantolonunun fermuarını açarken. "Ben sadece grup seks yaparım. 'Ne? Bu da ne demek?' diye geveledim.

"Sadece biri izlerse seks yapabilirim," diye cevap verdi sanki düz mantıkmış gibi. "Ya da biri bize katılırsa.

"Tamam," dedim. 'Şey, bu şimdi olmayacak, yani -'

'Ev arkadaşım yan odada,' dedi. 'İçeri girmek istiyor. Ona sorun olmadığını söyleyeyim mi?

"Hayır, değil," dedim, birden bunun hiç de büyük bir macera olmadığının farkına vararak. Patrick Bateman olabilecek bir adamla yatak odasındaydım. "Bunu yapmak istemiyorum," dedim panikle, kalbimin hızlı ve ağır atışını kulak zarımda duyarak ve en yakın pencereyi arayarak.

', eğlenceli olacak,' dedi beni öpmeye çalışarak. "Parti kızı gibi görünüyorsun.

"Hayır, yapmayacağım, bunu yapmak istemiyorum.

"Tamam, yani bunu yapmıyoruz. Omuz silkti ve yuvarlandı.

Bunun ne kadar aptalca olduğunu fark ettim; kendimden uzaklaşmak için ne kadar sorumsuzca davranmıştım. Bilmediğim bir şehirde yalnızdım ve sarhoştum; kimse nerede olduğumu bilmiyordu; param ve telefonum yoktu.

"Sanırım eve yürüyerek gideceğim," dedim yatağından kalkarken.

'Tamam,' diye cevap verdi. 'Yağmur yağıyor ama. İstersen burada kalabilirsin.

Fırtına dinene ve hava aydınlanana kadar uyuyabilir, sonra da Alex'in dairesine geri dönmenin yolunu bulmaya çalışabilirdim. Ondan olabildiğince uzakta uyuyakaldım, yüzüm onun yüzüne yaslanmıştı.
Beyaz duvar.

Ertesi sabah yedi buçukta uyandım, giyindim ve çantamı almak için oturma odasına gittim. Kanepede lacivert bir sabahlık giymiş çok ama çok sinirli görünen bir adam oturuyordu. Bir gece önce orada olmayan dört elektrikli vantilatör ortaya çıkmıştı ve tüm pencereler açıktı. Duvara yapıştırılmış kağıt parçaları vardı, hepsinin üzerinde kırmızı kalemle *FUMER TUE*, altında da SMOKING KILLS yazıyordu.

"Günaydın! Gergin bir şekilde söyledim.

'Get. Ze ferk. Dairemden defol,' dedi Jean'ınkinden daha ağır bir Fransız aksanıyla.

Pardon?

"Astımım var. Bunu biliyor musunuz? Şiddetli astımım var. O zaman neden sabahın üçünde benim dairemde iğrenç sigaralarını zincirleme içiyorsun?

'Çok özür dilerim, Jean bunun fi-'

Jean gitsin kendini becersin,' diye tükürdü. Jean'in yatak odasına geri döndüm.

"Hey," dedim, için onu sallayarak. 'Hey - ev arkadaşın ve çıldırmak üzere.

Jean gözlerini açtı ve saatine baktı. "İşe geç kaldım!" dedi suçlayıcı bir tavırla.

"çılgına dönmüş durumda," dedim. 'Dün gece sigara içtiğimiz için kızgın. Bütün bu yelpazeleri takmış ve bütün bu işaretleri yazmış. Biraz... *Yağmur Adam gibi*.

"Sigara içtiğimiz için kızgın değil, onunla seks yapmadığın için kızgın.

'Tamam, ben gidiyorum' dedim. "İyi bir hayat dilerim. Daireden çıktım, çıkarken de kızgın Fransız ev arkadaşıma uysalca başımı salladım.

'. DEFOL. GİT, SENİ KÜÇÜK BEETCH!'
Arkamdan bağırdı.

Parlak SoHo güneşinin altında sallanıyordum ve öğürecekmişim gibi hissediyordum.
En yakın ATM'den on dolar çekmeye gittim ama yeterli param olmadığı söylendi. İçimi bir mide bulantısı dalgası kapladı ve iki gündür bir şey yemediğimi hatırladım.

Evimin yolunu bulmaya çalışırken, şeker poşetlerinin yanında süt sürahileri bıraktıklarını umarak Starbucks'a girdim. Tezgâhın arkasındaki adamdan bir kâğıt bardak istedim ve sütle doldurup bir masaya otururken yavaşça yudumladım.

"İyi misin tatlım?" diye sordu orta yaşlı bir kadın. "Sanki..." Kıyafetime, dün geceden kalma rimel tozuyla halkalanmış gözlerime, elimdeki süt bardağına baktı. "Başıboş bir kedi yavrusu gibi.

'Ben iyiyim,' diye cevap verdim. Her zamankinden daha az iyi hissediyordum.

Sonunda tanıdığım bir apartman bloğu görene kadar birkaç saat boyunca daireler çizerek yürüdüm. Alex'in dairesine girdim, telefonumu pirince koydum ve kedileriyle birlikte yorganının altına kıvrıldım, yorganı da yolculuğun üzerine çekmeyi arzuluyordum. Ama bırakın eve erken dönmeyi, bir sandviç alacak param bile yoktu. Ve eve gitmek istediğimi bile sanmıyorum - olmak istemediğim iki şehir arasında sıkışıp kalmıştım. Farly'yi arayıp yardım isteyemezdim,
Çünkü benim desteğime onunkinden çok daha fazla ihtiyacı vardı. Ailemi arayamadım, çünkü onları endişelendirmeye dayanamıyordum ve herhangi bir konuda kefaletle serbest bırakılmak için uygun yaşı on yıl geçmiştim. Sonunda bana olağanüstü bir nezaket gösteren Octavia'yı aradım. Beni dim sum yemeye götürdü, konuşurken elimi tuttu, bana sarıldı ve bana biraz borç para verdi.

Ertesi gün, üç saatlik bir otobüs yolculuğu ile küçük bir kasabaya gittim. New York'un kuzeyindeki Catskills. Farly ve ben kulübenin parasını zaten ödemiştik, bu yüzden onu kullanabileceğimi düşündüm ve bu fırsat için minnettardım.
biraz boşluk, sessizlik ve biraz açık gökyüzü.

Kuşluk vakti geldim, çantalarımı bıraktım ve kafamı boşaltmak için uzun bir yürüyüşe çıktım. Öğleden sonra kulübeme döndüğümde, dağların büyüklüğüne hayran kalmış ve eve döndüğümde yeniden başlama olasılığını düşünmüş olarak kendimi daha sakin hissediyordum.

Akşam kasabaya yürüdüm ve yerel bir lokantada peynir kızartması yedim. Cırcır böceklerinin sesi ve yerel halkın sıcaklığı ve sohbeti hoşuma gitti. Döndüğümde kulübemin arkasında yanan bir kamp ateşi vardı ve odamdaki battaniyelerden birini alıp yanına oturdum, yukarı baktım
yıldızlara baktım. New York'a geldiğimden beri ilk defa nefes aldığımı hissettim.

Odama döndüğümde Tinder'da yeni bir mesajım vardı - iki gece önce sarhoşken gönderdiğim 'come one, come all' battaniye mesajına geç gelen bir cevap. Adı Adam'dı. Brooklyn sakalı ve erkek topuzuyla tamamlanmış mükemmel, tam bir Amerikan gülümsemesine sahip yirmi altı yaşındaydı.

"Merhaba hanımefendi," diye mesaj attı. 'Buna daha önce cevap veremediğim için çok üzgünüm - nasılsınız?

'Keşke daha önce cevap verseydin,' dedim. 'Seninle bir randevuya çıkabilirdim ve iki Fransızla üçlü yapmak zorunda kalmazdım' dedim.

'Aman Tanrım,' diye yazdı. 'New York zor olabiliyor. ?" "Nefret

ediyorum," diye cevap verdim. 'Bir geceliğine Catskills'deyim ve bu hoşgeldin molası.'

"Eve gitmeden önce şehirde ne kadar zamanın var?" "Üç uzun gün.

Yarın akşam erkenden döneceğim.

'Döndüğünde benimle takıl,' dedi. 'Seninle üçlü çalışmayacağım, söz veriyorum. İstersen sadece arkadaşın olurum.

Bir arkadaş. Belki de yeni bir arkadaşa ihtiyacım vardı.

Ertesi gün, yine uzun bir yürüyüş ve yüzmeden sonra, öğleden sonra geç saatlerde Manhattan'a dönen bir otobüse bindim, Brooklyn metrosuna bindim ve Adam'ın kapısına gittim.

"Selam," dedi ön kapıdan çıkarken, mavi gözleri boynuz çerçeveli gözlüklerinin ardında parlıyordu ve sarılmak için kollarını uzattı. 'Seninle tanışmak çok güzel. Nefret ettiğin bu şehre tekrar hoş geldin.

"Teşekkürler," dedim, ona sarıldım ve flanel gömleğinin temiz, sabunlu kokusunu içime çektim.

"Sana sevdireceğim.

Adam bana dairesini gezdirdi ve bir şişe şarap açtık.
Saatlerce konuştuk; birbirimize tüm hikayelerimizi anlattık - en sevdiğimiz müzikler, en sevdiğimiz filmler, arkadaşlarımız ve ailelerimiz, işlerimiz . Ciddi, parlak gözlü, gür kuyruklu ve meraklı biriydi; tam da ihtiyacım olan şeydi.

Akşamın ortasında öpüşüyorduk. Gece yarısına doğru, yüzümü yüzüne yaslamış yatağında yatıyordum. Bu adamın yumuşak dokunuşu, cömert kalbi, bana gösterdiği şefkat açılmam için yeterliydi. Böylece ona her şeyi anlattım; her şeyi bir hiç uğruna verdim. Ona yirmili yaşlarımın başında yaşadığım kalp kırıklığını anlattım. Biraz kontrol kazanmak için kendimi aç bırakarak geçirdiğim yılları anlattım. Ona bir kez aşık olduğumu anlattım; katlanamadığım yakınlığı, korktuğum bağımlılığı. Ona arkadaşlarımın teker teker nasıl
ve beni geride bıraktı. Ona çocukluğumdan beri kaygılarımın nasıl katatonik alevlenmeler halinde üzerime çöktüğünü; pencerelerin yanında nasıl duramadığımı anlattım.

Çünkü kendimi her an ölüme düşecekmişim gibi hissediyordum. Ona, birlikte büyüdüğüm en iyi arkadaşımın kanser hastası olarak hastane yatağında yatan küçük kız kardeşinden bahsettim. Ona yetişkinlikle baş edemediğimi hissettiğimi ve kimseyi yardım isteyemediğimi söyledim. Ona sorunları kaotik bir ortamın içine gömme kolaylığımdan bahsettim.
dikkat dağıtıcı molozlar. Sadece bir yabancıyla olan hüznüm için doğru dile sahiptim; bu hikayeleri ancak hiçbir sorumluluğumun olmadığı geçici bir fantezi aleminde anlatabilirdim.

"Çok üzgünsün," dedi yanağımı okşayarak. Gözyaşlarımı durdurmak için gözlerimi kapattım.

'Kendimi kaybettim,' diye cevap verdim.

"Artık kaybolmadın," dedi beni doğru çekerek. Ona inanmak istedim ve o an için inandım.

'Bir şey söylemek istiyorum ama hiçbir anlamı yok' dedi ve başımı öptü.

"Ne?

"Seni seviyorum," iç geçirdi. "Ve böyle olduğumu düşünmeni istemiyorum, tehlikeli ya da o çılgın Fransız gibi deli olamam, ve *gerçekten* yapamayacağımı biliyorum, çünkü seni altı saattir tanıyorum -' saatine baktı - altı . Ama seni sevebileceğimi hissediyorum. Siktir et, seni zaten seviyorum.

"Ben de seni seviyorum," dediğimi duydum. Kelimeler ağzımdan çıktığı anda ne kadar saçma olduklarını anladım. Ama bunları ona söylemediğimi biliyordum; başka bir şeye söylüyordum. Umuda ve iyiliğe olan inanca.

Adam ertesi gün işten izin aldı, hayatındaki ilk hasta günüydü ve beni şehrin daha önce hiç gitmediğim yerlerine götürdü. Yürüdük, konuştuk, yedik, içtik, öpüştük. İki gün içinde tipik bir tatil romantizmi yaşadık - birbirimiz olmadan hayatın nasıl olduğunu hatırlayamıyorduk ama birbirimizle hayatı asla yaşayamayacağımızı biliyorduk. Ertesi gece onunla kaldım.

Ertesi gün, onu son gördüğümden bu yana olanlara inanamayan Octavia ile buluşmak için Adam'dan tam üç saat boyunca kendimi ayırdım. 30 Rock'ın tepesine çıktık ve güzel, acımasız, affetmeyen şehre baktık.

"Sanırım eve gitmek istiyorum," dedim Hudson Nehri'nin dans eden ışıklarına bakarak.

Adam son günümde beni JFK'ye götürdü. Uzun bir veda öpücüğünden sonra beni omuzlarımdan tuttu ve bana baktı.

'Tamam, bir fikrim var,' dedi. "Ne?

"Deli olduğumu

düşünme. "TAMAM.

"Kal," dedi.

"Kalamam.

"Neden olmasın? Evde perişan haldesin. Londra'dan nefret ediyorsun. Bir işin yok. Bundan sonra ne yapmak istediğini bilmiyorsun. Burada kal ve yeniden başla.'

"Nerede yaşayacağım? diye sordum.

'Benimle,' dedi.

"Kirayı nasıl ödeyeceğim?

'Bir yolunu bulacağız,' dedi. 'Bir iş ve istediğin her şeyi yazabilirsin. Sana kendi alanını ve kendi zamanını vereceğim. Burada ne kadar özgür hissedeceğini bir düşün.

"Peki ya demir parmaklıklı göçmenlik sisteminiz beni eve göndermeye çalıştığında ne olacak?

'O zaman seninle evlenirim,' dedi. 'Duymak istediğin bu mu?
Çünkü ben yapacağım. Yarın sabah ilk iş seni belediye binasına ve seninle evleneceğim. Sonra da istediğin kadar kalabilirsin.'

"Bunu yapamam," dedim. "Bu tamamen delilik.

"Neden kalmıyorsun?" dedi, başını nazikçe benimkine bastırarak. "Evde seni bekleyen bir şey olmadığını söyleyen sendin.

Bir süre düşündüm.

'Çünkü sorun benim,' diye cevap verdim. Şehir değil. Hiçbiri değil
Sorun koşullar. Değişmesi gereken şey benim. Aramızda bir sessizlik oldu. Ve sonra son kez öpüştük.

"İndiğinde beni ara," dedi. Uçuşta sarhoş olma, uçak düşmeyecek.

Eve dönerken Tottenham Court Road'u ve Amazon'dan bir şeyler sipariş etmeyi hayal ettim. Farly'nin kahkahasını, sabah işe gitmek için hazırlanan ev arkadaşlarımın sesini ve ona sarıldığımda saçlarına sinen annemin parfüm kokusunu düşündüm. Hayatın mutluluk verici sıradanlığını, onu yaşamanın ne büyük bir ayrıcalık olduğunu düşündüm.

Yirmi altıncı doğum günümden bir gün önceydi. Eve döndüğümde Belle ve AJ işteydi ama ev yapımı tuhaf bir pasta ve mutlu yıllar dileyen bir pankart vardı. Ertesi akşam kutlamak için hep birlikte Camden'da dans etmeye gittik ve onlara garip iki doğum günümden bahsettim.
haftalar uzakta. Lauren ve ben ertesi sabahın erken saatlerine kadar içip gitar çaldık, o sırada Adam'dan kocaman bir demet kırmızı gül geldi.

Eve döndükten sonra işler bir süreliğine kolaylaştı. Uzun zamandır üzerimde taşıdığım ağır üzüntü örtüsü kalkmaya başladı. Bundan sonra ne yapmak istediğime dair düzgün bir plan yaptım. Şehrime yeniden aşık oldum, çılgınca. İngiltere hakkında Bill Bryson kitapları okudum ve Toffee Crisps yedim. Büyüdüğüm, arkadaşlarımla dolu bir yerde yaşadığım için ne kadar şanslı olduğumu hatırladım.

Döndükten iki ay sonra işimden ayrıldım ve serbest çalışmaya başladım. Bundan bir ay sonra *The Sunday Times*'da bir köşe yazısı yazmaya başladım. Lauren ve ben, kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmayan ve bu sorunu çözmek için kendinden başka her şeye uzanan yirmi beş yaşındaki yönsüz bir genç hakkında kısa bir film yaptık.
AJ ; diğer parlak üniversite arkadaşlarımızdan biri, Indiataşındı. Camden'ın harap sarı sarayını terk ettik ve iki mil kuzeyde faresiz, çalışan bir tuvaleti ve merkezi ısıtması olan bir daireye taşındık.

Octavia, kurtarıcım, Londra'ya döndü ve yakın bir arkadaş oldu. Adam ve ben her zaman iletişim halinde olduk ve olacağız; Londra'ya geldiğinde beni görüyor ve New York'ta olduğumda onunla her zaman öğle yemeği yiyorum. O bana hayatımın hatırlamaktan hoşlandığım ama asla yeniden yaratmak istemediğim çalkantılı bir dönemini hatırlatıyor. O zamanlar yirmi beş yaşındaydım ve o kadar köksüz ve kaybolmuştum ki tanımadığım bir adam için neredeyse ülke değiştiriyordum. Hikâyenin kendi yarısı onda, benimki de bende; ikiye bölünmüş bir kalbin o saçma ergen kolyeleri gibi taşıyoruz onları.

12 Aralık

Sevgili herkes,

SE20'nin aşırı pahalı ve bakımsız 32 Bracken Sokağı'ndaki hepimizden (sadece ben - artık tek başıma yaşıyorum) mutlu Noeller!

Ne yıldı ama. Her şey, son dört yıldır çalıştığım organik meyve suyu girişiminde (Pressed For Lime) Sosyal Medya Müdürü olarak terfi etmemle başladı. Oldukça yüksek bir pozisyona yükseltildim.

Sosyal Medya Kampanyaları Sorumlusu gibi otoriter ve bir o kadar da belirsiz bir görevim var; bu da temelde Instagram Hikayeleri'nde her gün üzerine yüzler çizilmiş, minyatür örgü şapkalar takmış meyve parçalarından oluşan dört video göndermem anlamına geliyor.

(Baba - eğer okuyorsan - hayır, işimin ne olduğunu yüzüncü kez açıklamayacağım! Ve evet, eğitimimin çok paraya mal olduğunu biliyorum. Biliyorum, 'her şeyi yapabilirdim'! Golf kulübündeki arkadaşlarına gerçekten avukatmışım gibi davran. Beni Google'da arayıp kontrol edecek değiller ya, etseler bile adımı eski bir Bebo sayfasından başka bir yerde bulamayacaklar çünkü kimse çalıştığım şirketin adını bile ! Ha ha!)

Bu e-postanın başında da belirttiğim gibi, bu yılın başlarında en iyi arkadaşım Katya ile Kentish Town'daki rahat evimden taşındım çünkü o ve erkek arkadaşı 'biraz mahremiyete hazır olduklarını' söylediler ve

artık bensiz ipotek (ikisinin de gerçek işleri var). Ben de Londra'nın gözde semti Penge'de tek başıma bir ev kurdum. Bölge yapraklı - aslında belki daha dallı budaklı - ve ÇOK 'yükselişte' (*Metro*, 2016). Muhtemelen bu yüzden ocağın üzerinde bir asma kat yatak odası bulunan büyük bir stüdyo kiralamak bana 1.200 sterline mal oluyor. İyi ki böyle bir gurmeyim - tüm yatak odam pişmiş somon kokarken uyumak ne büyük bir zevk!

Birlikte geçirdiğimiz uzun ve mutlu yedi yılın ardından Jordan ve ben bu yıl dostane bir şekilde ayrıldık. İkimiz de arkadaşlarımızın Tinder'dan yabancılarla tonlarca gündelik seks yapmasını biraz kıskanıyorduk ve ortak ölüm kaygımız ve boğucu FOMO'muz şu anlama geliyordu

Sonumuz geldiğinde, aramızda toplam üç cinsel partner olmasını istemediğimizin giderek daha fazla farkına vardık. Polyamory üzerine birkaç kitap okuduk ve bunu denedik, ancak çalışma programlarımız nedeniyle birbirimize ve diğerlerine zaman ayırmak için günlüklerimizi senkronize edemedik, bu yüzden yollarımızı ayırırsak daha az zaman alıcı olacağını düşündük. Kediyi aldı.

Şimdi de bana online randevulaşmanın zevkleri gösteriliyor! Erkekler söz vermiyor, tüm seks pornografik ve WhatsApp'tan bana gönderilen tüm tıraşlı penis fotoğrafları telefonumda hiç depolama alanı kalmadı. Ben Penge'in kendi Carrie Bradshaw'ıyım!

(Lütfen www.theadventuresofandrea.org adresindeki seks istismarlarımı okuyun. 'Eğlenceli, çaresiz' - *Huffington Post*.)

Sağlık açısından, hastalık hastalığım anksiyetemle doğrudan bağlantılı olarak gelişmeye devam ediyor. Sadece geçtiğimiz yıl, kendi kendime beş tür kanser teşhisi koydum,
üç cinsel yolla bulaşan hastalık ve dört akıl sağlığı sorunu. Ayrıca Lyme hastalığı hakkında okuduğumdan beri çimenlik veya ormanlık alanlarda yürümeyi bıraktım (hala bende olduğunu düşünüyorum - sizde var mı?).

Uber reytingim 3,5'a düştü, bu hayal kırıklığı yaratıyor ama umuyorum ki
Yeni Yılda bu zorlukla yenilenmiş bir iyimserlik ve şevkle yüzleşeceğiz.

Sosyal medyada ise müthiş bir yolculuk oldu. Kasım ayında Twitter'da 2.000 takipçiye ulaşmayı başardım - öngördüğüm hedefe ulaştım (bunun geçen yılki round-robin mektubundaki ana hedefim olduğunu hatırlayabilirsiniz). Ve hatta
Daha da heyecan verici olanı, dört Instagram fotoğrafım yediden az beğeni aldı ve sonuç olarak çevrimiçi terapistimle acil bir görüşme ayarlamamayı başardım. Yani, her yönden ilerleme!

Bu yılki hedeflerim arasında anti-depresanları bırakmak, kredili mevduattan kurtulmak ve cilt tonuma uygun krem allığın mükemmel tonunu bulmak var.
Hayat dediğimiz bu sürekli değişen, öngörülemez yolculuğun bir sonraki bölümünde bana şans dileyin.

Bu yıl için hepsi bu kadar - size çok mutlu bir Noel ve mutluluk dolu bir Yeni Yıl diliyorum!

Andrea xxx

Haftalık Alışveriş Listesi

– Loo roll
– Yeni külotlar
– Kağıt
– Makalenin tüm bölümlerini okuma isteği
– Kahve kapsülleri
– Marmite
– Elmalar
– Britney Spears parfümüyle kokulandırılmamış hijyenik ürünler
– Zaman yönetimi becerileri
– Yavru köpek (dachshund, minyatür)
– Güçlü ama sütlü Yorkshire çayı dağıtan musluk
– Daha güvenilir bir zamanlayıcıya sahip daha iyi bir ekmek kızartma makinesi
– *Countryfile*'ı benimle birlikte izleyecek ev arkadaşları
– Kendi şoförüm, sadece benim için
– Çöp kovaları
– Yavru köpek (Norfolk Terrier, yumuşak kaplamalı)
– Jarvis Cocker
– Sonsuz bir Cheddar kaynağı
– *Seinfeld*'in her bölümünü üç kez izleme zamanı
– Kendi sinemam
– Daha iyi dilbilgisi
– Daha kalın cilt
– Bir şeylere 'hayır' deme becerisi daha iyi
– Merdivensiz yirmi çift tayt

– Süt

Floransa

Florence ile ilk tanıştığımda o altı yaşındaydı, ben ise henüz ergenlik çağındaydım. Farly ön kapıyı açtığında küçük kız kardeşinin basamakta bir o yana bir bu yana sallanarak durduğunu gördü, saçları küçük kafasında bir tutam halinde kesilmişti.

"FLORENCE!" diye bağırdı. "SAÇINA NE YAPTIN?!

Florence arsızca gülümsedi.

"BABA, BUNU YAPMASINA IZIN VERDIĞINE INANAMIYORUM! Farly arabanın yanında duran babası Richard'a ergenlik çığlıklarıyla bağırdı. "KÜÇÜK BIR ÇOCUĞA BENZIYOR! Florence sırıtmaya devam etti.

Richard omuz silkerek, "Bu şekilde olması için yalvardı meleğim," dedi. "Ne yapabilirdim ki?

Ona anında tapmıştım.

Florence ve ben, o ergenliğe yaklaştıkça daha da yakınlaştık. Benim gibi o da her zaman yetişkin olmaya hazır olduğunu hissetti. Kendi kimliğini ve bağımsızlığını istiyordu. Yaşıtlarından bıkmıştı. Kitaplara, filmlere ve müziğe kaçardı. Bir takıntılıydı; her zaman yeni favori yazarlarının yazdığı her kelimeyi takip eder, favori yönetmenlerinin yaptığı her filmi arka arkaya izlerdi. Benim gibi, o da

Kız okulunda bir genç kız olmak zordu ve ona her zaman en iyisinin henüz gelmediğini, bazen ne kadar zor ya da sıkıcı olursa olsun bir yetişkin olmanın dünyadaki en iyi şey olduğunu söylemek istedim.

"Hani insanlar okul günlerinin hayatlarının en güzel günleri olduğunu söylerler ya? Bir hafta sonu öğleden sonra ailelerinin bahçesinde güneşin altında uzanırken ona söyledim.

"Öyle mi?" dedi.

"Saçmalıyorlar.

"Gerçekten mi?" diye sordu, kolumu okşayarak - ergenlik çağımızın sonlarında Farly ve benimle takılabilmesinin koşulu her zaman buydu.

"Evet. Bu duyduğum en büyük saçmalık. Okul günleri hayatının *en kötü* günleridir, Floss. Tüm güzel şeyler okuldan ayrıldıktan sonra başlar.'

'Teşekkürler, Aldermaston,' dedi (bu benim için aile lakaplarıydı - evlerinin kapısından giren herkesin bir lakabı vardı).

Ama Florence'ın endişelenmesine gerek yoktu, çünkü tamamen sansasyonel bir genç kız olmuştu. Benden çok daha iyiydi: Çoğu genç gibi ben de esas olarak kendimle ilgileniyordum, ancak Florence'ın dünya görüşü geniş kapsamlı ve empatikti, özellikle de bu kadar genç ve oldukça korunaklı bir hayat yaşamış biri için. Floss yaratıcı ve öfkeliydi.
meraklı ve tutkulu. Film üzerine bir blog yazdı, Amerikan bağımsız sinemasını inceledi ve modern Hollywood'dan yakındı. Günlükler yazdı. O
yarım bir roman yazdı. Okulda sergilediği oyunları yazdı ve yönetti. Düğmeli okul toplantısında LGBT sorunları üzerine bir konuşma yaptı. Yürüyüşlere giderdi. Bir keresinde Camden'daki evimize
Kamera ve iki arkadaşıyla birlikte, aile içi şiddet konusunda farkındalık yaratmak amacıyla kısa bir film çekmek için burayı bir mekân olarak kullanıp kullanamayacağını sordu.

Ayrıca yemek masasında çok ama çok yıkıcı olmaya başladı.
Farly'nin ailesiyle yenilen bir yemek neredeyse her zaman Florence'ın hararetli bir tartışma sırasında birine "MİSOGYNİST!" diye bağırmasıyla noktalanıyordu. Özellikle unutulmaz bir akşam yemeğinde, Wes Anderson'ın filmlerinin sanatsallığını sorgulamaya cüret eden Scott'ın üzerine çok sert gitti ve onun çalışmalarını tamamen estetik bir deneyim olarak gördüğünü söyledi. Floss uzun bir tartışmaya girdi,
Tutkulu bir hitabetle ona neden yanıldığını anlattıktan sonra öfkeyle masadan kalktı ve elinde sinema hakkında ciltli kocaman bir kitapla geri dönerek onu masaya çarptı.

Florence'a okulu bıraktığı yaz lösemi teşhisi kondu. Sonunda ergenlik döneminin bitiş çizgisine ulaşmış ve hayatın eşiğine gelmişti ki kanser olduğu söylendi. Ancak, doktorların söylediklerine göre, tedavi ve tedaviden sonra iyileşme çok ciddi olsa da, görünüm olumluydu. Ve o da öyleydi - muhteşem bir şekilde. Kemoterapi için doğruca Kingston Hastanesi'ne gitti ve hemşireler ve temizlikçilerle çok iyi arkadaş oldu; yatağını olabildiğince yükseğe kaldırıyordu

Böylece onlarla sohbet edebilecek ve onlara tavsiyelerde bulunabilecekti. Kendisine çocuk sahibi olamayacağı söylenmişti, çevresindeki pek çok kişi bu gerçeği yıkıcı bulmuştu, ancak o karakteristik bir zarafet ve iyi bir mizahla karşılık verdi ve dünyanın zaten aşırı nüfuslu olduğunu belirtti.

Kanserle olan yolculuğunu belgeleyen komik, dürüst bir blog başlattı ve binlerce okuyucu topladı. Yeni tıraş ettiği kafasıyla selfie'ler çekti ve yatağının etrafında dans ettiği komik videolar yaptı. Destekçilerinden gelen e-postalar ve mektuplarla dolup taştı. Onunla daha fazla gurur duyamazdım ve düzenli olarak ona on dokuz yaşında bu kadar iyi bir yazar olmaya hakkı olmadığını söyleyen mesajlar gönderdim.

Özel bir gönderide şöyle yazıyordu:

> O gece [teşhisin konulduğu tarih olan 8 Ağustos'ta] duyduğum en kötü şey aslında teşhis değil, şu sözlerdi: "Bu gece hastanede kalmanı istiyoruz. Bunu hiç beklemiyordum. Sonra doktor, 'Sabah hematolog sana kemik iliği çıkarma işlemi uygulayacak' dedi. İşte o zaman bir şeylerin yolunda gitmediğini anladım. Bu tür şeyleri öylece yapmazlar.
>
> Hematolog gece eve gitmeden önce merhaba demek ve kendini tanıtmak için beni görmeye geldi. Sadece bir cevap istiyordum, gerçekten, bu yüzden ona açıkça sordum, "Bunun ne olduğunu düşünüyorsun?" (şişmiş ve şişmiş boynumu göstererek). Bir iç çekti "Yüzde elli kanser" demeden önce.
>
> Kanser kelimesini duyduğunuzda ölümü duyarsınız. Geleceğinize dair tüm umutların yok olduğunu düşünürsünüz. Ve ağlarsınız. Ben de ağladım. Başkalarının duygularıyla arası pek iyi olmadığı anlaşılan bu sevimli adam sırtımı sıvazladı ve "Buraya seni ağlatmak için gelmedim" sözleriyle beni teselli etmeye çalıştı. Ne bekliyordunuz ki?
> Muhtemelen kanser olduğunu söylediğiniz biri ne yapar?! Havaya sıçrayıp "Yaşasın!" diye bağırmak mı? Hayatım çok daha iyi oldu!" mu diyecekler? Hayır, tabii ki üzülecekler. Ve ben üzüldüm. Ve kızgındım. Ve en az benim kadar ağlayan ailem için endişeleniyordum.
>
> Ve şöyle dediğimi hatırlıyorum: 'Henüz ölmeye hazır değilim. Daha yaşamadım bile.' Ve daha sonra, 'Ve henüz seks yapmadım! Bu hiç adil değil.
>
> Ama o aşamayı atlattım. Şimdi daha çok, 'Bu kanserle işim bittiğinde, dünyanın kıçına tekmeyi basacağım ve herkesin gördüğü en iyi şey olacağım' gibi. Yani beni kim reddedebilir ki, kanseri yenmiş olacağım. Geri kalan her şey kolay.

Ne kadar sevdiğimi söylemek için mesaj attım ve tüm bunlar bittiğinde kesinlikle seks yapacağına dair güvence verdim.

'Çekmeye devam edeceğiz,' diye cevap verdi. "Sana harika bir adam bulacağım, söz veriyorum.

On dokuzuncu doğum gününü hastanede kutladı; hemşireler ona odasının dışına asacakları bir pankart yaptılar. Film çalışmaları okumak için York Üniversitesi'ni kazandığını öğrendi ve tam olarak iyileşene kadar bir yıl boyunca yerini erteleyebileceğini söylediler. Son kemoterapi küründen sonra eve geldi ve kendisiyle ilgilenen hemşireler için çikolatalı Guinness pastası yaptı.

Farly bu süre zarfında dünyasını küçülttü; ya artık öğretmenlik yaptığı ilkokulda, ya hastanede ya da ailesinin yanındaydı. Scott her şeyde onun yanındaydı ve ona ve ailesine böylesine kararlı ve sağlam bir destek olduğu için onu seviyordum. Birbirimize düzenli olarak mesaj ve arardık ve bana onun nasıl olduğunu bildirirdi - bu bizi daha da yakınlaştırırdı ve en iyi arkadaşımın yanında bu kadar güçlü ve sevgi dolu biri olduğu için kendimi şanslı hissederdim.

Floss Kingston'dan eve döndüğünde blog yazmaya devam etti. Erkek kardeşi Freddie'nin kemik iliği uyuşuyordu, bu da onun için donör olmasını sağladığı için harika bir haberdi, ancak Londra'nın merkezindeki bir hastanede ameliyat olmadan önce kemoterapiden kurtulması gerekiyordu. Ancak aniden sağlığı kötüleşmeye başladı ve apar hastaneye kaldırıldı. Bir dizi sorun peş peşe geldi, biri çözülmeden bir sonraki sorun ortaya çıktı. Böbrekleri çalışmıyordu, konuşamıyordu, organları iflas etmeye başladı ve hastaneye yatırıldı.
yoğun bakımda ve solunum cihazına bağlıydı. Farly'nin her gün ailesiyle birlikte hastanede olabilmesi için okuluna bir süre verildi.

Tam zamanlı yazar olmak için üç yılı aşkın süredir çalıştığım işimden yeni ayrılmıştım, bu da evden çalıştığım ve onunla buluşmak için otobüse binebileceğim anlamına geliyordu. Bir ay boyunca çoğu gün öğle yemeği için buluştuk, her zaman Tottenham Court Road'daki Heal's'ın üstündeki kafeye gittik ve her seferinde aynı şeyi sipariş ettik, iki Sezar salatası ve paylaşmak için bir tabak cips. Bana o gün Floss'un nasıl olduğunu anlatırdı ama haberler hiç iyiye gitmezdi. Her şey havada kalmıştı ve kimsenin bundan sonra ne olacağına dair net bir fikri yoktu - kemik iliği nakli gittikçe uzaklaşıyor gibiydi. Onu aynı basmakalıp sözlerle sakinleştirmeye çalıştım: o en iyi yerde
Olabilir, emin ellerde, doktorlar ne biliyorlar. Her gün istatistikler ve bilimle boğulduğunu biliyordum.

Uzmanlar, bu yüzden cahil bir arkadaş olarak görevimin onun umudu için olumlu bir beşik olmak olduğunu hissettim. Ama gerçek şu ki, neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Her gün bana haberlerimi soruyor, öğleden sonra hastane odasına gitmeden önce dikkatini dağıtacak ve onu canlandıracak bir normallik arıyordu. Ona o hafta yazdığım makalelerden bahsettim. Ona Tinder'daki erkekleri gösterdim. İlk köşe yazımın bana verildiğini öğrendiğim gün bana bir bardak Prosecco ısmarladı ve bir şeyleri kutlamaktan mutlu olduğunu söyledi.

Bir noktada, Floss küçük ilerleme belirtileri gösteriyor gibi görünüyordu ve Farly onu ziyaret etmek için hastaneye gelmem gerektiğini söyledi. Her ne kadar kendimi toparlayamayacağımdan endişe etsem de seve seve geleceğimi söyledim. İçeri girmeden önce ellerimi dezenfekte ederken, daha önce hiç kimseyi hastanede ziyaret etmediğimi fark ettim.

Odaya girdiğimde Farly, "Seni görmeye gelen biri var," dedi. Floss konuşamıyordu ama bana gülümsedi ve ben de rahatladım ve küçük bir kız kardeşe en yakın şey olan bu kıza duyduğum sevgiyle dolup taştım. Yatağının ucunda durdum ve ona gevezelik ettim.

Ona seveceğini bildiğim yeni *Girls* dizisinden, dinlediğim ve hoşuna gideceğini düşündüğüm yeni bir müzik grubundan bahsettim. Farly ona yazdığım şeylerden bahsetmemi istedi ve ben de Lauren'la üzerinde çalıştığımız kısa filmden bahsedince tekrar gülümsedi; senaryosunu yakında benim için düzenlemesi gerekecekti. On beş dakika sonra bu muhteşem, güzel kadına veda ettim,

Onu son görüşüm olabileceğini bilerek, bir kızın elektrik fırtınası.

Farly, ziyaretimden kısa bir süre sonra bir gün öğle yemeğimizde bana, "Onun kayıp gidişini izliyormuşum gibi hissediyorum," dedi. "Bunu hissedebiliyorum, bunun olduğunu biliyorum.

'Bunu bilemezsiniz,' dedim. 'İnsanlar en karanlık sınıra gider ve tamamen sağlıklı olarak geri dönerler. Bu hikayeleri her duyarsınız. Ama Floss'u o kadar hasta gördükten ve o günün en iyi günü olduğu söylendikten sonra, Farly'nin neden

Bu düşünceleri ifade etmesine izin vermem önemliydi.

Ertesi hafta, bir öğleden sonra, Farly aradığında mutfak masamda yazıyordum.

"O ," dedi nefes nefese kalarak. "O öldü.

Florence'a veda ettiğimiz günkü kadar çok insanın bir cenazede toplandığını hiç görmemiştim. Törene tüm arkadaşlarımızın yanı sıra okulundan bir yığın öğretmen ve kız, ailesi, seyahatlerinde tanıştığı arkadaşları; onun sıcaklığından, zekâsından ve
zeka ve nezaket gösterdiler ki bunların sayısı yüzlerceydi. O kadar çok katılımcı vardı ki, birçoğu krematoryumun dışında durmak ve töreni bir ekrandan izlemek zorunda kaldı. Gökyüzüne gülümsedim
Bunu fark ettiğimde, bunun onu mutlu etmesini ve ne kadar sevildiğini bilmesini umuyordum. Anma konuşmasını Freddie yaptı; onu çocukluğundan beri tanıyan haham karizmasından ve cesaretinden hayranlıkla söz etti. En yakın arkadaşı Florence'ın yıllık kitap sayfası için yazdığı nefes kesici bir yazıyı okudu. 'Hayat bazen zor gibi görünebilir ama aslında nefes alıp kadar basittir,' diye okudu. 'Öfkenizle kalpleri parçalayın ve alçakgönüllülüğünüzle egoları yıkın. Olmak istediğiniz kişi olun, olmaya mahkum olduğunuzu hissettiğiniz kişi değil. Duygularınızla kaçıp gitmenize izin verin. Birileri sizi sevebilsin diye yaratıldınız. Bırakın sizi sevsinler.

Cenaze ve şiva arasında - Yahudi inancında evde tutulan bir yas dönemi - tüm kızlar bize geri geldi. Ivan'a gittik ve biraz şarap aldık. Ben kocaman bir tavada çırpılmış yumurta yaptım.
Hindistan sonsuz kadeh kaldırırken. Florence hakkında konuştuk - onunla ilgili komik, parlak ve çirkin olan her şeyi - ağladık, güldük ve kadehlerimizi onun anısına kaldırdık.

Aile evi cenaze töreninde olduğu gibi şiva için de tıklım tıklımdı. Hepimiz mutfakta durduk ve haham dualar okudu ve tekrar Florence'dan bahsetti. Farly bir şiir okumaya başladı ve ben de onu mikrofona mısraları söylerken izledim, onu hiç görmediğim kadar küçük görünüyordu. Belirli bir satırda durdu ve ağlamaya başladı, bu yüzden şiiri hahama , o da yüksek sesle okumaya devam etti. Kalabalık mutfağa baktım, bu küçük, kuş benzeri yaratık parçalara ayrılmıştı, tüm kemikleri
ve kelimeler dökülüyordu ve ben onu tutmak için odaya dalmak istiyordum. Hayatımın en kötü anıydı.

İnsanlar akşam geç saatlere kadar kaldı. Okul arkadaşları Florence'ın odasında, kitaplarının ve kıyafetlerinin arasında oturdular. Taziye defterini hazırlama görevi bana verilmişti. India, AJ ve Lacey, Laura Teyze'nin plastik bardaklardan doldurduğu Bristol Cream Sherry'yi yudumluyorlardı. Farly'nin öğretmenlik yaptığı okuldaki tüm meslektaşları taziye ziyaretine gelmişti.

başöğretmen de dahil olmak üzere saygılarını sundular. Gecenin yarısında, Yahudi geleneğinde olduğu gibi, acılı aile bir sıra halinde sandalyelere oturdu ve yas tutanlar onlara uzun ömürler diledi.

Farly'nin yanına gittim ve ona sarılmak için onun hizasına kadar eğildim.

'Seni çok seviyorum,' dedim. "Ve sana çok uzun ve mutlu bir yaşam diliyorum.

"Teşekkür ," dedi beni sıkarak. "Okulumdaki tüm öğretmenleri gördün mü?

'Evet. Çok sevimliler. Az önce müdür yardımcınızla konuşuyordum.

"Ondan hoşlanıyor musun?

"Evet. Harika bir sohbet ettik, ne hoş bir kadın'.

"Ondan hoşlanmana sevindim," dedi gülümseyerek. "Ne hakkında konuştunuz?

"İşe döndüğünde sana göz kulak olmasını istedim," dedim. "Birinin sana her zaman göz kulak olmasını sağlamasını istedim.

"İyi olacağım Doll," dedi, kocaman kahverengi gözleri yaşlarla dolup taştı, ta ki bir tanesi kirpiklerinin arasından kaçıp yanağından aşağı süzülene kadar. "Sadece onsuz yaşamanın bir yolunu bulmalıyım.

Sonraki günleri Farly ile birlikte aile evinde geçirdim. Pek konuşmadık ama çay yaptım ve üvey annesi Annie'ye evde yapılması gereken işlerde yardım ettik. Florence öldükten sonra, bir *Telegraph* muhabiri blogunu bulmuş ve ailesiyle temasa geçerek, gazetede ondan alıntılar yapıp yapamayacaklarını ve onunla ilgili bir yazı yazıp yazamayacaklarını sormuş. Onun da böyle bir şey isteyeceğini bildikleri için kabul ettiler ve
Bu makale sayesinde çok daha fazla insan Annie ve Richard ile temasa geçerek hayat dolu bir insanın kaybından duydukları üzüntüyü dile getirdi.

Annie bir sabah, insanların başsağlığı dileklerini ilettikleri bir yığın kart ve mektubu okurken, "Mektup gönderin," dedi. 'Eskiden birinin başına kötü bir şey geldiğini duyduğumda yazmanın rahatsızlık vereceğinden endişe ederdim. Asla rahatsızlık vermez, her zaman yardımcı olur. Bundan öğrenebileceğimiz bir şey varsa, o da her zaman sadece mektup göndermektir.

O öğleden sonra hepimiz köpeği yürüyüşe çıkardık. Farly ve ben yan yana yürüdük. Birkaç gün önce Kew perakende parkına ayakkabı tabanı almak için gittiğimizde aldığımız aynı renkteki bobble şapkaları taktık.
cenazede . Ayrılmaz bir arkadaşlığın yoğun haftasında,
Bu uyumlu şapkalar ve arkamızdaki yetişkinler, sanki gençmişiz gibi hissettiriyordu.

Yine. Ama bu sefer MSN'deki erkekler hakkında konuşmuyorduk. Okuldan üniversite derslerine, Londra'daki ilk evimizin etrafındaki sokaklara kadar yan yana yürüdüğümüz on beş yıl içinde bir yerlerde, yetişkin olmayı oynamayı bırakmış ve kazara yetişkin olmuştuk.

'Bir keresinde bana asla unutulmak istemediğini söylemişti. Hayata normal bir şekilde devam ettiğim için kendimi kötü hissediyorum' dedi.

"Bunu öleceğini bilmeden önce söylemişti," diye mantık yürüttüm. 'Biliyorum, sonsuza dek yasını tutacağın düşüncesinden nefret ederdi.

"Sanırım.

"Onu kendine yakın tutmanın ve hayatını durdurmadan onunla yaşamanın bir yolunu bulabilirsin.

"Onsuz her şey çok tuhaf olacak.

'Bu yeni bir normallik olacak,' dedim. 'Ama unutulmayacağından emin oldu, merak etme' dedim.

'Evet, bu doğru,' dedi.

"Yaşamak zorundasın. Başka seçeneğin yok. Ya ilerlersiniz ya da batarsınız.

Nehir boyunca yürümeye devam ettik. Hava çok soğuk ve güneşliydi, sarsılmamış bir kar küresindeki bir gün kadar durgun ve berraktı. Bir sıra evlerin yanından geçtik.

Chiswick'te parlak renkli kapıları olan evler. Beyaz badanalı barlar serin, sulu esintiye bakıyordu. Üzerinden metro trenlerinin geçtiği köprüler dışında, bir sahil kasabasında olabilirdik.

"Ant ve Dec burada yaşıyor," dedi, kulübeleri göstererek. "Bunlardan birinde.

"Hayır, yok. "Var, söz

veriyorum.

"Yaşamıyorlar, sadece ön kapılar çok küçük olduğu için böyle söylüyorsun.

"Sana söz veriyorum, burada yaşıyorlar.

"Birlikte mi?

"Hayır, birlikte değiller, yan oturuyorlar. Yürümeye

devam ettik.

'Senden asla uzakta yaşamak istemiyorum,' dedim. "Ben

de.

"Yaşlandığımda nerede yaşayacağım gerçekten umurumda değil, sadece sana yakın yaşamak istiyorum.

"Ben de.

'Şu anda bile birbirimizden çok uzaktaymışız gibi geliyor. Evlerimizin gerçekten yakın olduğundan emin olmak istiyorum. Bundan sonra bunun bir öncelik olmasını istiyorum.

'Ben de öyle,' dedi.

Aralık güneşi hâlâ gökyüzünü aydınlatırken nehir kenarından aşağıya doğru devam ettik.

'Hava olduğunda hep seni düşünüyorum. Bu senin en sevdiğin türden bir gün,' dedim.

Öyle. Soğuk ve parlak.'

"Evet, oysa benim favorim karanlık ve ıslak çünkü ben kendini beğenmiş bir nevrotiğim, sen ise her zaman canlı ve neşelisin.

"Ha.

"Öylesin. Çocukken yanlış anlamışız. Her zaman hassas olanın sen olduğunu düşünürdük ama meğer her zaman dağınık olan benmişim. Düşündüğünden çok daha dayanıklısın.

'Bundan emin değilim,' dedi.

Sen . En güçlü yapılmışsın. Ben olsaydım bununla başa çıkamazdım.

'Bunu bilemezsiniz. Başına gelene kadar bir şeye nasıl tepki vereceğini asla bilemezsin. Birbirimizin yanında yürümeye devam ettik, güneş ışığının sudan süzülüşünü izledik. "O öldüğünden beri her gün böyle.

"O burada," dedim. 'O bizimle birlikte. Ne zaman bir adaletsizliği dile getirsen ya da en sevdiğin filme gülsen o burada olacak. Orada olacak.

Kew Köprüsü boyunca yürüdük, Annie ve kız kardeşi hâlâ arkamızdaydı, köpekleri de yanlarında koşturuyor, kuyruğunu neşeyle bir o yana bir bu yana sallıyordu.

"Yakılmak istiyor musun?" diye sordu.

"İstiyorum," dedim. 'Ve Devon'da dağılmak istiyorum. Mothecombe Sahili'ne.

'Ben de,' dedi. 'Ama ben Floss'un yere, Cornwall'a dağılmak istiyorum. Yine de seninle olamayacağım için kendimi kötü hissediyorum.

'Oh, sorun değil, nereye gidelim birlikte olacağız. Sadece birbirimizle orada buluşmamız gerekecek.

"Kesinlikle.

'Sence sahilde tek başıma olmak benim için biraz yalnızlık değil mi? Peki ya Hampstead Heath? Orası Londra'da en sevdiğim yer ve annem

"Hayır, kesinlikle olmaz, damgalanacaksın.

"Evet, haklısın. Ve çok gösterişli ve tahmin edilebilir.'

"Bu yüzden denizde dağılmanın güzel olduğunu düşünüyorum," dedi düşünceli bir şekilde. "Köpekbalıklarından korkmama rağmen.

"Ama sen çoktan ölmüş

olacaksın. "Ah evet.

'Bütün mesele bu, köpekbalığı en kötüsünü yapabilir ve size bir olmaz. "Geri dönüşü olmayan noktayı

geçtiniz. "Tamam, denizdeyiz o

zaman.

Güzel ışıkta eve doğru yürüdük ve Florence'ın hayatı ve bana öğrettiği her şey için minnettar hissettim. Her bir ayağımı diğerinin önüne koyarken Kew Köprüsü'ndeki güneş için minnettardım. O anda hayatın aslında sadece nefes alıp vermek kadar basit olabileceğini anladığım için minnettardım. Ve yanımda yürüyen kişiyi benim kadar sevmenin ne demek olduğunu bildiğim için minnettardım. Çok derinden, çok öfkeyle. İmkansız bir şekilde.

Tarif Çırpılmış Yumurta

(*iki kişilik*)

İhtiyacınız olan tek şey tereyağı, yumurta ve ekmek. Çırpılmış yumurta süt ya da krema gerektirmez. Basit hem pişirmesi hem de üzgün olduğunuzda yemesi kolaydır.

– 2 topak tuzlu tereyağı
– 4 taze yumurta (eğer kendinizi hissediyorsanız artı bir yumurta sarısı), çatalla hafifçe çırpılmış
– Tuz ve karabiber, baharat için

Bir top tereyağını geniş bir tencerede kısık ateşte yavaşça eritin.
Yumurtaları tencerenin içine dökün.
Tahta bir kaşıkla yavaşça ve sürekli hareket ettirin. Hafifçe ıslandığında tavayı ocaktan alın.
Baharatlayın ve diğer tereyağı topuzunu karıştırın.

Ev Arkadaşım India'nın Onun Yerine Geçerek Telefonundan Göndermeme İzin Verdiği Mesajlar

(*Bunu neden kabul ettiğini ben de bilmiyorum*) *Eski meslektaşı Sam'e bir mesaj*

Hindistan 20,47
Günaydın Sam! Hayat nasıl gidiyor? Biraz rastgele bir soru olacak ama şu anda Londra'nın hangi ilçesinde ikamet ettiğinizi merak ediyorum?

Sam 20.48
Richmond. Neden sordunuz? Taşınıyor musunuz?
Güney mi?

Hindistan
20.50
Ne yazık ki hayır. Highgate'de kalıyorum. Şu anda çöp toplama konusunda bazı sorunlar yaşıyoruz. Sadece iki haftada bir genel çöpleri alıyorlar ve biz onları oldukça hızlı bir şekilde dolduruyoruz. İki çöp kutumuzu iki haftada bir Richmond'a getirmeme ne dersiniz? Onları alırım ve ertesi gün geri getiririm, bu konuda endişelenmeyin.

Sam 20.51
Um ... ne?
Her 15 milde bir çöp kutusu mu getirmek
istiyorsun?
diğer hafta?
Neden bir yere atmıyorsun?

Hindistan
20,51

Çünkü emin ellerde olduğunu bilmek isterim.

Sam 20.52

Çöp kutusu mu?

Hindistan 20,52

Evet.

Sizin için büyük bir sorun olmayacak, farkına bile varmayacaksınız.

Sam 20.53

Kes .

Hindistan 20,53

Tamam, endişelenme. Peckham'daki arkadaşıma mesaj atarım.

Sam 20.54

Bu işi sadece 10 milden daha uzak yerlerde tamamlayabilir misiniz? Oldukça sert görünüyor. Neden Camden'daki bir arkadaşına mesaj atmıyorsun? Daha uygun görünüyor.

Hindistan 20,56

Bu farklı bir ilçede olmakla ilgili, Sam. Kuzey Londra benim için iyi değil. Şehrin tamamen farklı bir yerinde, tamamen farklı bir ilçeye ihtiyacım var.

Ertesi gün

Hindistan 21.00

Selam. ?

Sam 21.01

Aman Tanrım. Yine çöp kutularıyla mı ilgili? Bin there, done that.

Hindistan 21.01

Saçma sapan konuşmayı kes!

Sam 21.02

Hahahahaha. İyi bir tane.

Hindistan 21.02

Hayır ama cidden bu anlaşmaya önümüzdeki hafta başlayabilir miyiz?

Sam 21.03

Aman Tanrım. Bu gerçek mi?

Hindistan
21.03

Çöp kutularım Salı günü gidiyor, yani onları Pazartesi günü metro trenine atabilir miyim? xx

Sam 21.05

İçki içtiğini sanıyordum India. Ben Barnes'da yaşıyorum.

Hindistan
21.05

Çöp kutusu
mu?

Sam 21.06

Bir saatten fazla uzaklıkta.

Hindistan 21.06

Haklısın, çok uzun sürüyor.

Sam 21.07

bile yok.

Hindistan 21.07

Onları büyük bir taksiyle
getireceğim.

Sam 21.08

Kesin şunu. Çöp kutularını istemiyorum.

Hindistan
21.09

TAMAM. Şimdi ne yapacağımı şaşırdım ama sanırım uğraşmak istemezsiniz.

Sam 21.09

Neden onları bir yere atmıyorsun? Kişisel
koymadığınız sürece kimse bilmeyecek.

Hindistan
21,10

Sanırım.

Keşke onları Barnes'a getirebilseydim, daha pratik olurdu.

Sam 21.10

Değil, bu gülünç.

Hindistan 21.11

Mahremiyetinizi vs. istiyorsanız anlarım.

Ve benim gidip istemiyorsun.

Sam 21.11

Çöp kutusu kreşi olmak istemiyorum, hayır. Bu çok garip. Ama Barnes'ta bir içki içmek istersen başımın üstünde yerin var.

Sadece çöp kutusu getirmeyin.

Shaun'a bir mesaj, üniversiteden bir tanıdık

Hindistan 19,21

Merhaba. Girişimci bir girişim için burnunuz olduğu izlenimini edindim. Haksız mıyım?

Shaun 19.22

Kim bu?

Hindistan 19.22

Hindistan Yüksek Lisans,
BA Hons.

Shaun 19.53

Nasıl yardımcı olabilirim?

Hindistan 19,54

Piyasada bir boşluk tespit ettim - ve bu oldukça büyük bir boşluk - çeşitli renklerde mini buzdolapları satmak. Bir iş planım var, tek ihtiyacım olan sessiz bir ortak. Bu kişi siz olabilir misiniz?

Üniversite arkadaşım Zac'e bir mesaj

Hindistan 18,53

Senden bir iyilik isteyebilir miyim?

Zac 18.54

Tabii,
bebeğim.

Hindistan 18,54

Bu hafta bir iş toplantısı için pantolonunu ödünç alabilir miyim?

Zac 18.54

Haha. Evet.

Ne tür bir pantolon? Ve neden?

Hindistan 18.55

Güzel şeyler giydiğini fark ettim.

Ve almaya zahmet edemem.

Ve bir müşteriyle gerçekten önemli bir toplantı.

Zac 18.55

Benimki çok uzun olacak.

Hindistan 18.55

sanmıyorum.

Zac 18.55

Çok tuhafsın.

Indy, boyun kaç?

Hindistan 18,56

Ben 1.80
boyundayım.

Zac 18.57

Ben .80 boyundayım.

Hindistan 18,57

Onları .

Bunların hiçbiri için endişelenme, sadece pantolonla buluşalım.

Hindistan'ın bir zamanlar öpüştüğü Paul'e bir mesaj.

Hindistan 19.02

Merhaba. ?

Pavlus 19.16

İyi, teşekkürler! Sen nasılsın?

Hindistan
19.18

Sizden haber almak harika. Bir ricam var - bir dans grubu kurmanın ortasındayım, çoğunlukla geleneksel İrlanda dansı ama bunun sizi ertelemesine izin vermeyin, kesinlikle modern bir bükülme olacak. Her neyse, düğün sezonu geldiğinde size çok para kazandırabilir ve acaba pastadan bir parça almak ister misiniz? Dans etmeyi öğrenmeniz uzun sürmez.
rutin ve açıkçası arkada uzun boylu birine ihtiyacımız var. Bana ne düşündüğünü söyle.

Paul 19.56

Merhaba, beni düşündüğünüz için çok teşekkürler. Kulağa ne kadar eğlenceli gelse de maalesef bu yılki takvimim oldukça yoğun görünüyor ve bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Bunun için gerçekten üzgünüm. Fotoğraf çektiğinizden emin olun. Kendinize iyi bakın ve umarım yakında görüşürüz x

Hindistan 19,58

Ama yine de pastadan bir parça istiyor musunuz?

23 Mart

Emily'nin son yirmi sekiz yıldır tanıdığı herhangi bir kadına merhaba!

Umarım iyisinizdir ve önümüzdeki hafta sonu yapılacak kutlamalar için heyecanlısınızdır. Siz hanımlar için günün şeklinin neye benzediğini bilmenin faydalı olacağını düşündük.

Cumartesi günü sabah saat 8.00'de başlayacak olan Tudor dönemi yemek kursu için lütfen Londra Kulesi'nde bize katılın. Haşlanmış armut ile doldurulmuş, kavrulmuş geyik eti yapacağız. Sabah 9.00'da cömert bir bardak bal likörü ile birlikte kahvaltı verilecektir.

Saat 10'da kuzeye, Kentish Town Spor Merkezi'ne gideceğiz ve burada dildo futbolu oynayacağız. Çok basit - iki takıma ayrılıyoruz ve dostça bir oyun oynuyoruz ama hepsi büyük siyah straponlar giyerken.

(LÜTFEN, henüz yapmadıysanız, bize Emily ile en sevdiğiniz anınızdan bir cümle gönderin - bunları Tippex ile kayışının üzerine yazacağız, böylece sonsuza dek saklayabilir).

Saat tam 12'de ilk süslü kıyafetlerimizi giyip (disko Kenan & Kel ile buluşuyor) spor merkezinden ayrılacak ve Emily'nin evine doğru yola çıkacağız.

On yıl önce iki kez gittiği Camden'daki Sparrow and Ape favori barı.

12.30 Öğle yemeği (daha önce transfer ettiğiniz paraya dahildir) bir falafel, üç zeytin ve yarım gözleme ve bir bardak Prosecco hakkı veren lezzetli meze paylaşım tabağı . Prosecco veya herhangi gazlı şarap içmiyorsanız, tüm gün boyunca kendi alkolünüzü organize etmeniz tavsiye edilir.

14.00 Öğle yemeğinden sonra, 'nasıl' oyunu oynamanın eğlenceli olacağını düşündük.

aslında yakın mıyız?' Bir çember oluşturacağız ve Emily etrafımızda dolaşarak bizimle ilgili soruları yanıtlayacak. Birden fazla yanlış yaparsa, tavuk partisinden çıkarılacak ve eve gitmeniz istenecek (örneğin, ilk turda mesleklerimizi soracak; ikinci turda göbek adlarımızı soracak, vb.) Bunun sadece günün heyecanını arttıracağını düşünmüyoruz, aynı zamanda akşam yemeği için grubu otuz beşten otuza indirmemiz gerekiyor, çünkü yemek mekanının kapasitesi otuz. Bu tek adil seçenek gibi görünüyor.

15.00 Artizan çikolata şirketi Sucre et Crème tarafından çeşitli erkek anüslerinden oluşan çikolata kalıpları yaptırdığımız için çok heyecanlıyız (bunu organize ettiği için nedime Linda'ya çok teşekkür ederiz). Hangi anüsün nişanlısına ait olduğunu tahmin etmek Emily'nin görevi olacak.

Saat 16.00İkinci kıyafetimizi giymek için iyi bir zaman olduğunu düşünüyoruz. süslü elbise kıyafeti - 'En Sevdiğim Emily'. Son birkaç haftadır insanlardan ne olarak gelmeleri gerektiği konusunda çok sayıda endişeli e-posta aldım ve dürüst olmak gerekirse, yeterince vurgulayamayız: ***bunun eğlenceli olması gerekiyor.*** O yüzden bu konuda çok fazla endişelenmeyin! Lacrosse Emily, boşluk yılı Emily ve işsiz şişman Emily hepsi harika çalışıyor! Birisi The Priory Emily'den bahsetti ve bu emin olmadığımız tek fikir - günün bu kısmı için annelerimiz ve büyükannelerimiz olduğunu unutmayın.

17.00 Herkes bir şey hatırlayamayacak kadar sarhoş olmadan önce Emily'ye Tampon Ağacı'nı hediye etmek istiyoruz. Umarım hepiniz kullanılmış bir tamponu saklayıp bir zarf içinde getirmenizle ilgili e-postayı almışsınızdır. Emily'ye sunacağımız incir ağacımız, kadınlık ve dostluk bağlarıyla her zaman birbirimize bağlı kalacağımızı sembolize etmek üzere tüm tamponlarımızla süslenecek. Bunun onun için gerçekten özel bir an olacağını düşünüyoruz.

18:00 Büyükanneler ve annelerle vedalaşıyoruz ve onlara bir Uber çağırıyoruz.

630'da Stockwell'deki Ribs N Bibs'e gidiyoruz.

7.15 Restorana varış ve hemen dışarı çıkma kıyafetlerimizi değiştirme (Topuklu ayakkabılar lütfen!! Emily için mümkün olduğunca göz alıcı olmasını istiyorum).

730. Başlangıçlar.

20.30'da Blue Man Group'un çıplak kadrosundan sürpriz bir performans. Emily utanç verici bir striptizci istemediği konusunda çok istekliydi, bu yüzden bunun iyi bir uzlaşma olduğunu düşündük. (NB Nedimeler yanlarında
Emily'nin kıyafetlerini değiştirin çünkü bu iş bitene kadar boya içinde kalacak).

900'da ana yemekler.

Saat 10.00. Puding ve kendin yap şapkacılık kursu. Dünyaca ünlü şapkacı Madam Meringue geliyor ve hepimize nasıl şapka yapılacağını öğretmeyi kabul ediyor. Artık pudinglerimizden tek kullanımlık fascinatörler. Nasıl bir şeyle karşı karşıya olduğumuzu anlamak için onun muhteşem banoffee pie bere eğitimlerini **buradan** izleyebilirsiniz.

11.00 Vauxhall'daki FLUID kulübüne yürüyüş, burada bir sandalye ayırdık (masa kalmadı).

Sabah 4.00'te kulüp

kapanır. Ve işte bu kadar!

Geriye kalan tek şey, Emily'nin hepinize ne yazık ki bekarlığa veda partisine davet **edilmenin** düğüne davet edilmeyi **GARANTİ** ETMEDİĞİNİ bildirmemizi istemesi. Küçük bir düğün olacak ve davetlileri ağırlayamayacaklar.

Ama yine de evlenmemiş bir kadın olarak son günlerini kutlamak için orada olmanızı umuyor.

Emily ile düğün hakkında konuştuğu ya da davetiye için uğraştığı tespit edilen herkes bekarlığa veda partisinden derhal uzaklaştırılacaktır - bu onun için eğlenceli bir gün olmalıdır, bir başka lojistik düğün günü değil.

Herkese 378.23 Sterlin bağışta bulundukları için teşekkür ederiz - bu tutar ulaşım, restorandaki ana yemekler, restorandaki içecekler ve kulüpteki içecekler dışında günün tüm masraflarını karşılamaktadır.

Aşağıdaki kızlardan henüz para alamadık:

EMILY BAKER

JENNIFER THOMAS

SARAH CARMICHAEL

CHARLOTTE FOSTER

Eğer bu kızlar bu gece saat 23.00'e kadar parayı havale etmezlerse, ne yazık ki katılamayacaklar ve herkes kendi yerinin masrafını karşılamak zorunda kalacak.

Tünemeye hazır olalım!!

The Bridesmaids xxx

Terapistim Diyor ki

"Neden buradasın?

Neden oradaydım? Orada olacağımı hiç düşünmemiştim. Oxford Circus'un hemen arkasında, krem halılar ve bordo bir kanepe ile küçük bir odada. Nerede İçeri girdiğimde ne kadar koklarsam koklayayım, her zaman molekül parfümü kokuyordu ve başka hiçbir şey kokmuyordu - ne artığı, ne soğumuş kahve - bu kadının parfümü dışında bu odanın dışında bir yaşam olduğuna dair hiçbir kanıt yoktu. Ne zaman bir partide bir kadının üzerinde kokusunu alsam kalbimin sıkışmasına ve bir Cuma öğleden sonrasını düşünmeme neden olan koku. Saatlik bir ücret karşılığında oradaydım. İki kişi arasındaki sohbetten başka hiçbir şeyin var olmadığı bir yaşam boşluğunda - bir yorumcu locası, maç sonrası analizlerin TV stüdyosu. Daha az popüler olan tartışma programı
büyük şey. Bu *Strictly'*di*: It Takes Two*. Bu *Buzda Dans'tı: Buzları çözülmüş*. Kötü bir karar vermenin eşiğindeyken aklıma hep bu oda gelirdi; bir barın tuvaletinde, bir taksinin arkasında bir adamla. Bu oda hayatımın içinde değişeceğini vaat ediyordu.

Böyle bir odada asla bulunmayacağıma dair kendime hep söz vermiştim. Ama oradan başka nerede olacağımı bilmiyordum. Diğer seçeneklerim tamamen tükenmişti. Yirmi yedi yaşındaydım ve kendimi bir endişe fırtınası yüzünden devriliyor gibi hissediyordum. Serbest çalışmaya başlayalı dokuz ay olmuştu ve neredeyse her günümü
düşüncelerimle baş başaydım. Arkadaşlarımın ve ailemin endişelerini bir kenara itmiştim; her zaman gözyaşlarımın eşiğindeydim ama kimseyle konuşamıyordum. Her sabah uyandığımda nerede olduğumu ya da neler olduğunu bilmiyordum; her sabah bir önceki gecenin uykusu kafama inen ve beni kanlar içinde bırakan bir yumruk gibi hayatıma dönüyordum.

Oradaydım çünkü orada olmak zorundaydım. Oradaydım çünkü olmayı ertelemiştim; çünkü her zaman param ya da zamanım olmadığını söylüyordum; çünkü bu hoşgörülü ve aptalcaydı. Bir arkadaşıma kendimi patlamanın eşiğinde hissettiğimi söyledim ve o da bana aramam için bir kadının numarasını verdi. Bahanelerim tükenmişti.

"Sanırım düşüp öleceğim," diye cevap verdim. O - Eleanor - gözlüklerinin üzerinden baktı ve sonra tekrar sayfasına döndü, hararetle notlar yazıyordu. Koyu renk, yetmişli yılların tarzında yarıya kadar kesilmiş dalgalı bir saçağı, kahverengi, kedi gibi gözleri ve güçlü bir burnu vardı. Kırklı yaşlarının başında olmalıydı. Genç Lauren Hutton'a benziyordu. Kollarının kaslı, bronzlaşmış ve zarif olduğunu fark ettim. Muhtemelen benim aptal bir olduğumu düşünmüştür diye düşündüm. Büyük, şişman bir ezik. Haftada bir saat kendi hakkında gevezelik edebilmek için zor kazandığı parasını gereksiz yere harcayan aşırı ayrıcalıklı bir kız. Muhtemelen benim gibi kadınların geldiğini bir mil öteden görmüştür.

"Dairemdeki hiçbir pencereyi açıp kapatamıyorum, bunu başkasından istemek zorundayım," diye devam ettim, kırpılmış ve sessiz bir şekilde, sanki gözbebeklerimin arka duvarının arkasına bir sel bariyerine su gibi baskı yapıyordu. 'Bazen bir pencere açıksa o odaya hiç giremiyorum.
Çünkü düşmekten çok korkuyorum. Ve bir tren tünelden metro istasyonuna girdiğinde sırtımı duvara dayayarak durmak zorunda kalıyorum. Kendimi trenin önüne düşüp ölürken görüyorum. Gözümü her kırpışımda bunun olduğunu görüyorum. Sonra bütün geceyi kafamda tekrar tekrar oynatarak geçiriyorum ve uyuyamıyorum.

"Doğru," diye cevap verdi Avustralya aksanıyla. "Peki ne zamandır böyle hissediyorsun?

"Her şey son altı ayda gerçekten kötüleşti," dedim. 'Ama on yıldır aralıklarla devam ediyor. Çok endişeli olduğumda içki içmek kötüleşiyor. Ölüm saplantısı da aynı şekilde. Ayın lezzeti saplantısı azalıyor.

Ona Yinelenen Duygusal Çalkantılarımın En Büyük Hitleri konusunda rehberlik ettim. Bulut oluşumları gibi sürekli değişen kilomdan bahsettim - 2009'dan beri çekilen her fotoğrafıma bakıp ona her birinde tam olarak kaç kilo olduğumu söyleyebildiğim gerçeğinden. Ona gençliğimden beri azalmayan alkol takıntımdan, benim yaşımdaki çoğu insan artık ne zaman durması gerektiğini bilirken benim bastırılamayan susuzluğumdan, her zaman rekor hızda geri devirmemle tanındığımdan, yıllar boyunca bu gecelerden hafızamdaki büyük kara deliklerden bahsettim;

Bu kayıp saatler yüzünden artan utancım ve sıkıntım ve
sorumlu olmam gereken, ancak kim olduğunu ya da tanıdığımı hatırlamadığım, şehirde dolaşan tanınmaz deli kadın.

Ona bir ilişkiye bağlanma konusundaki yetersizliğimden; erkeklerin ilgisine olan takıntımdan ve aynı anda biriyle çok yakınlaşmaktan duyduğum korkudan bahsettim. Tüm arkadaşlarımın teker teker, kavurucu bir günde kendilerini serin bir yüzme havuzuna bırakır gibi uzun süreli birlikteliklere adım atmalarını izlemenin ne kadar zor olduğunu. Sahip olduğum her erkek arkadaşımın neden benim de aynı şeyi yapamadığımı sorduğunu; romantik olarak yanlış bir şekilde bağlandığımdan her zaman nasıl korktuğumu.

Kendimi son çay kaşığı gibi nasıl yaydığım hakkında konuştuk.
Marmite'ı mümkün olduğunca çok hayata yaymak. Ona, kimse benden istemediği halde enerjimin neredeyse tamamını başkalarına verdiğimi söyledim. Bunun diğer insanların benim hakkımda ne düşündükleri konusunda bana verdiğini düşündüğüm kontrolü anlattım ama yine de kendimi giderek daha fazla sahtekar gibi hissetmeme neden oldu. Ona insanların arkamdan neler söylediğini nasıl hayal ettiğimi anlattım; bana yapılan neredeyse her hakareti nasıl kabul ettiğimi anlattım. Ona onaylanmak için ne kadar ileri gittiğimi anlattım: tüm paramı
Hiç tanımadığım insanlara içki ısmarlamak ve bir sonraki hafta kiramı ödeyememek; Cumartesi gecelerine saat dörtte başlayıp dörtte bitirmek
Hiç tanımadığım insanların altı farklı doğum günü partisine katılmak için sabahın köründe yola çıktım. Bunun beni ne kadar yorgun, ağır, cesaretsiz ve nefret eder hale getirdiğini. Etrafımda harika bir arkadaş çevrem olmasına rağmen onlara bunların hiçbirini söyleyemediğimi hissetmemdeki acınası ironi. Bağımlılık korkumun ne kadar köklü olduğunu. New York'ta tanıştığım bir yabancının yatağında ağlayabiliyordum ama en iyi arkadaşlarımdan yardım isteyemiyordum.

'Ama bunların hiçbirinin hayatım üzerinde gözle görülür bir etkisi yok,' dedim. 'Buraya geldiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum çünkü her şey çok daha kötü olabilirdi. Harika arkadaşlarım, harika bir ailem var. İşim iyi gidiyor. Dışarıdan bakınca kimse bende bir sorun olduğunu anlayamaz. Sadece bok gibi hissediyorum. Her zaman.

'Eğer kendinizi sürekli boktan hissediyorsanız,' dedi, 'bunun hayatınız üzerinde çok ama çok büyük bir etkisi var.

"Sanırım.

"Düşecekmiş gibi hissediyorsun çünkü yüz farklı yüzen parçaya bölünmüşsün," dedi bana. Her yerdesin. Hiçbir dayanağın yok. Kendinle nasıl birlikte olacağını bilmiyorsun. Arka duvarı

Gözbebeklerim sonunda iflas etti ve gözyaşlarım midemin en derin döküldü.

"Artık beni bir arada tutan hiçbir şey yokmuş gibi hissediyorum," dedim ona. Cümlelerimi hıçkırık gibi noktalayan nefes darlığı, yanaklarımda kan gibi sıcak ve serbestçe akan gözyaşlarım.

"Elbette ," dedi yeni bir yumuşaklıkla. "Kendine dair hiçbir duygun yok.

Demek bu yüzden oradaydım. Kuruş düştü. Düşme korkum olduğunu sanıyordum ama aslında kim olduğumu bilmiyordum. Ve bu boşluğu doldurmak için kullandığım şeyler artık işe yaramıyordu; sadece beni kendimden daha da uzaklaştırıyordu. Bu ezici anksiyete bir süredir postadaydı ve sonunda geldi, posta kutusundan uçtu ve ayaklarımın dibine indi. Bu teşhis beni şaşırttı; benlik duygumun kaya gibi sağlam olduğunu düşünüyordum. Ben Generation Sense of Self'im, bizim işimiz bu.

2006'dan beri " bölümlerini dolduruyoruz. Tanıdığım herkes arasında en duyarlı kişinin ben olduğumu düşünürdüm.

"Senin hakkında gerçekten ne düşündüğümü asla bilemeyeceksin," dedi, tam gitmek üzereyken, nasıl çalıştığımı çoktan hissettiğini belli ederek. 'Davranışlarımdan senden hoşlanıp hoşlanmadığımı tahmin edebilirsin, ama senin hakkında kişisel ne düşündüğümü asla bilemezsin. Eğer bir ilerleme kaydedeceksek bu düşünceden kurtulmalısın.

İlk başta rahatsız edici bir paranoya ile doluydum; sonra neredeyse anında tam bir rahatlama hissettim. Bana saçma sapan şeyler yapmayı bırakmamı söylüyordu.

Şakalar. masanın üzerinde duran Kleenex stoğunu tükettiğim için özür dilemeyi bırakmamı söylüyordu. Bana buranın her kelime ve jest için uğraşmak zorunda olmadığım bir oda olduğunu söylüyordu.

Benden hoşlanacağı umuduyla ona uyum sağlamak için bir anekdot anlattım. Benlik duygusu, özsaygısı, özsaygısı olmayan bu kadına - şekil değiştiren, insanları memnun eden bir varlık; karmakarışık bir endişe düğümü - sadece *olması için* izin veriliyordu. Bana Oxford Circus'un hemen arkasındaki krem rengi halılı ve bordo kanepeli bu odada kendimi bırakmamın güvenli olduğunu söylüyordu.

Ofisinden ayrıldım ve beş buçuk millik yolu yürüyerek eve geldim. Hem sonunda o odaya ulaşmış olmanın rahatlığıyla özgürleşmiştim hem de başıma geleceklerin ağırlığı dayanılmaz derecede ağırdı. Kendime her şeyin üç ay içinde halledilebileceğini söyledim.

O gece akşam yemeğimizi hazırlarken India'ya 'Kendimi hiç hissetmediğimi düşünüyor' dedim.

"Bu saçmalık," diye cevap verdi kızgınlıkla. 'Tanıdığım herkesten daha güçlü bir benlik duygusuna sahipsin.

'Evet, ama bu tür bir benlik duygusu değil,' dedim. 'Nasıl yapacağım gibi değil AB referandumunda oy kullanmayı ya da en sevdiğim patates servis şeklinin ne olduğunu. Bir bütün olmak yerine kendimi farklı insanlara vermek için farklı parçalara ayırdığımı söylüyor. Çok huzursuz ve tedirginim. Beni ayakta tutmak için kullandığım her şey olmadan nasıl olacağımı bilmiyorum.

"hissettiğini bilmiyordum.

"Kendimi parçalanıyor gibi hissediyorum," dedim ona.

Spagetti ocakta hafif bir fokurdama sesiyle kaynarken, mutfağımızda çıplak ayakla bana sarılan India, "Üzgün olmanı istemiyorum," dedi. "Seni üzecekse bunu yapmanı istemiyorum.

Ertesi Cuma Eleanor'a India'nın beni üzeceğinden endişe ettiği için bu süreci yaşamamı istemediğini söylediğini . Ben de ona yarı yarıya katıldığımı söyledim.

'Tamam, haber,' diye bağırdı, o güven verici, açık sözlü, alaycı ses tonuyla, ki yıl ilerledikçe bu ses tonuna hasret kalacaktım. 'Sen zaten üzgünsün. Gerçekten çok üzgünsün.

"Biliyorum, biliyorum," diye cevap verdim, tekrar Kleenex'e uzanarak. 'Bütün bunları kullandığım için özür dilerim. Bahse girerim işiniz gereği gerçekten çok şey yaşıyorsunuzdur. Bana bunun için orada olduklarına dair güvence verdi.

Ve böylece süreç başladı. Her hafta gittim ve yirmi yedi yıl içinde nasıl bu hale geldim sorusuna cevap bulmak için kendi üzerimde dedektiflik çalışması yaptık. Bazen bir gece önce olan bir şeyi, bazen de yirmi yıl önce okulda beden eğitimi dersinde olan bir şeyi tartışarak geçmişimin adli araştırmasını yaptık. Terapi, bir şey bulana kadar ruhunuzda yaptığınız büyük bir arkeolojik kazıdır. *Time Team'*in haftalık kişisel bir bölümü, uzman ve sunucunun ortak çabası - terapist Mick Aston, hasta Tony Robinson.

Bir neden-sonuç teorisi ortaya atana kadar konuştuk, konuştuk; sonra, en önemlisi, bunu nasıl değiştireceğimizi çalıştık. Bazen bana görevler verdi - denememem gereken şeyler, üzerinde çalışmam gereken şeyler, cevaplamam gereken sorular, düşünmem gereken düşünceler, yapmam gereken konuşmalar. İki ay boyunca her Cuma öğleden sonra ağladım. Her Cuma gecesi on saat uyudum.

Terapinin en büyük efsanesi, suçu başkalarına atmakla ilgili olduğudur; ancak haftalar geçtikçe bunun tam tersinin doğru olduğunu gördüm. Bazı insanların terapistlerinin, hastalarının hayatlarında bir tür savunmacı, kandırılmış anne rolü üstlendiklerini, onlara her zaman bunun kendi hataları olmadığını, erkek arkadaşlarının, patronlarının ya da en iyi arkadaşlarının hatası olduğunu söylediklerini duydum.
Eleanor nadiren sorumluluğu başkasına atmama izin verir ve beni her zaman özellikle kötü bir duruma düşmek için ne yaptığımı sorgulamaya zorlardı, bu yüzden seanslarımızdan hep korkardım. Bir Cuma günü bana "Biri ölmediği sürece," dedi, "bir ilişkide kötü bir şey olursa, bunda senin de payın vardır.

Birkaç ay sonra Eleanor'la ilk kez birlikte doğru güldük. Kötü bir iş haftasının ardından berbat bir halde gelmiştim. Param ve özgüvenim düşüktü, kiramı ödemekten endişe ediyordum ve kariyerimin hiçbir yere gitmediğinden endişeleniyordum. Paranoyam kontrolden çıkmıştı; şimdiye kadar çalıştığım herkesin benim beceriksiz, yeteneksiz ve işe yaramaz olduğumu düşündüğünü hayal etmiştim. Üç gün boyunca evden çıkmadım. Ona, tanımadığım insanlardan oluşan bir toplantı odasında benim ne kadar berbat, beceriksiz bir yazar olduğum hakkında konuştukları canlı bir fanteziyi anlattım. Ben konuşurken bana baktı, sonra yüzü inançsızlıkla buruştu.

"Yani -" diye nefes verdi ve kaşlarını kaldırdı - "Bence böyle düşünmen *delilik*. Daha sert davrandıkça daha geniş, daha küstah Avustralyalı olduğunu fark ettim. Mendilimden başımı kaldırdım; verdiğim tepki bu değildi. umuyordum.

"*Hiç tanımadığınız insanlardan oluşan koca bir yönetim kurulu odası mı?*" dedi ve inanamayarak başını salladı. "Bu İNANILMAZ derecede narsistçe.

"Şey," dedim kahkahalarla gülmeyi başararak. 'Evet. Böyle söylediğin zaman. Bu çok saçma.

"Kimse senin hakkında konuşmuyor.

"Evet," dedim, elimdeki mendille gözyaşlarımı okşarken, birden kendimi Woody Allen'ın oynayacağı bir karakter gibi hissettim. "Haklısın.

"Cidden!" dedi, hâlâ şaşkındı, saçaklarını yüksek elmacık kemiklerinden uzaklaştırdı. "O kadar da ilginç değilsin, Dolly.

Üçüncü ayıma girdiğimde, ilk gözyaşı dökmediğim seansımı yaşadım. Kleenex kutusuna dokunulmamıştı. Bir terapi dönüm noktası.

En yakın arkadaşlarım süreci cesaretlendirirken, kısa süre sonra kendi kendimi incelemenin beni yanlış kişilere sıktığını fark ettim.
İnsanlar. Gittikçe daha az içmeye başladım - her zaman içki içip içmediğimi sorguluyordum.

Bunu eğlenmek için mi yoksa bir sorundan uzaklaşmak için mi yapıyordum? İnsanları memnun etmeyi bırakmaya çalıştım, zamanımı ve enerjimi bu kadar özgürce vermenin, bir taş ocağına dönüşmesini istemediğim boşluğu parçaladığının farkındaydım. Daha dürüst oldum; üzüldüğümde, kırıldığımda ya da kızdığımda insanlara söyledim ve dürüstlükle gelen sükûnet duygusuna değer verdim.
rahatsız edici bir sohbetin küçük bedeli. Kendimin daha fazla farkına vardım, bu yüzden kaçınılmaz olarak diğer insanları eğlendirmek için kendimi çok daha az gösterdim.

Her geçen hafta büyüdüğümü hissediyordum; yeni alışkanlıklar edindiğim her gün içimin fotosentez yaptığını hissediyordum. Bir iç mekan bitkisi takıntısı geliştirdim; bir tür yemyeşil acınası yanılgı. Işık ve gölgenin her köşesine ne koymam gerektiğini okudum ve dairemi bol miktarda yeşille doldurdum; pothos bitkileri kitap raflarına tırmandı, bir Boston eğrelti otu buzdolabımın üstüne oturdu, bir İsviçre peyniri bitkisi parlak, beyaz yatak odası duvarıma yaslandı. Yatağımın üzerine mükemmel bir filodendron asmıştım ve geceleri yapraklarının kalp şeklindeki ucundan başıma soğuk bir su damlası düşüyordu. India ve Belle bunun benim için ne kadar sağlıklı olduğunu sorguladılar ve bunu Çinlilerin su işkencesiyle kıyasladılar. Ama ben bunun bir guttasyon olduğunu okumuştum - bir bitkinin geceleri gereksiz suyu döktüğü süreç; köklerine baskı yapan her şeyden kurtulmak için çok çalışıyor. Ve onlara bunun benim için bir anlamı olduğunu söyledim. Ben ve filodendron birlikte bir şey yapıyorduk.

Farly bir gün yatak odama bakarak, "Burada daha fazla bitki olursa," dedi, "burası *Küçük Korku Dükkânı*'na dönüşecek.

O kadar çok içmediğimde, geceyi doğrusal bir şekilde hatırlayarak uyanmanın yepyeni hissini yaşadım. İnsanların söylediği şeyler;
Görünüşleri; birbirleri arasında gizli olduğunu düşündükleri işaretler. Ne zaman bir sosyal etkinliğe katılsam, insanların kötü şeyler istediğini fark ettim. Eğer bir bar masasındaysak, bir şişe şarap daha istiyorlardı, bir uyuşturucu satıcısını aramak istiyorlardı, dışarıda oturmak istiyorlardı ve
sigara içmek, sarhoşken tanıdığımız biri hakkında kötü dedikodular yapmak istiyorlardı. Farkında olmadan, bir gece dışarı çıktığımda karaborsacı bir tüccar haline gelmiştim. Kötü davranışlar için herkesin yeşil ışığıydım - ve durana kadar fark etmemiştim.

Eleanor'un en acımasız ve zekice iftirası, bir Cuma öğleden sonra bu konu hakkında konuşurken geldi.

"İnsanlar benden dedikodu yapmamı istiyor, bunu fark ettim," dedim ona. 'Bir yere vardığımda benden bekledikleri şey bu, özellikle de

enkaz.'

"Peki dedikodu yaptınız mı?

"Biraz, evet," dedim. "Bunu ne kadar çok yaptığımı fark etmemiştim.

"Neden yapıyordun?

"Bilmiyorum. İnsanlara yakın hissetmek için mi? Sohbet etmek için mi? Belki de güçlü hissetmek için,' dedim. 'İnsanların dedikodu yapmasının tek nedeni bu. Belli ki kendimi güçlü hissetmek için yapmışım.

"Evet, yaptın," dedi hafif bir gülümsemeyle, oraya ondan önce varmış memnun olduğu zamanlar için ayırdığı gülümsemeyle. "Kendini büyük hissedebilmek için başkalarını küçümsemek.

"Evet, sanırım öyle.

"Bunu başka kimin yaptığını biliyor musun? Bir duraklama oldu. "Donald Trump. Bir kahkaha patlattım.

"Eleanor. Senin sert sevgi anlayışını gerçekten takdir etmeye başladım,' dedim ona. "Ama bu senin için bile biraz fazla.

"İyi, Nigel Farage olsun o zaman," dedi, sanki bilgiçlik taslıyormuşum gibi hafifçe omuz silkerek.

Regent Street'e doğru yürürken Farly'ye "Terapistim bugün beni Donald Trump'a benzetti," diye mesaj . 'Sanırım gerçekten ilerleme kaydediyorum.

Terapiye başladıktan yaklaşık beş ay sonra birdenbire duvara tosladığımızı hissettim. Gelişimim durdu. Kendimi ona karşı savunmacı davranırken buldum. Bana ona karşı savunmacı davrandığımı söyledi. Bir seansta, belki de olayları inceleyerek bulunacak bir cevap olmadığını öne sürdüm ve
Hayatımın kararlarını; bir zamanlar şu erkek arkadaşımla yaşadığım şeyi ya da ben ailemin söylediği ya da söylemediği şeyleri tekrar tekrar gözden geçirirken. Belki de bu boşuna bir ; belki de ben böyle doğmuştum. Bu şekilde doğmuş olma ihtimalim olduğunu mu düşünüyordu? Bana boş boş baktı.

'Hayır, bilmiyorum,' diye cevap verdi.

"*Belli ki* ," dedim somurtkan bir . 'Çünkü aksi takdirde işinize hiç gerek kalmazdı.

O hafta işleri berbat edersem, bazen bana yumuşak davranması için ona anlatacağım hikayeyi tasarlardım. Sonra onu görmek için ne kadar ödediğimi hatırladım; karşılayabilmek için üstlenmek zorunda kaldığım onca ekstra iş; bunu karşılayabilmenin ne kadar büyük bir ayrıcalık olduğunu. Ve ona gerçeği söylemediğim takdirde bunun ne kadar büyük bir para kaybı olduğunu. Analiz yapan bazı arkadaşlarımla konuştum ve seanslardan önce gerildiklerini çünkü

Terapiste söyleyecek kadar ilginç bir şey bulmaya çalışıyordum. Ben tam tersini hissettim. Her zaman ondan ne saklayabileceğimi ya da
Bir hikayeyi, gerçekte olduğu kadar kötü görünmemesi için sarabileceğim olumlu bir dönüş.

Ama, tabii ki, o her zaman bunun doğru olduğunu gördü. Çünkü nasıl çalıştığımı ona anlatırdım. Ve beni bu kadar iyi tanımasına her zaman içerledim ve bana meydan okuduğunda her zaman gözyaşlarına boğuldum. Yaptığım bir şeyi sorguladığı için ondan değil, en başta bunu yaptığım için kendimden hoşlanmadığımdan.

Altı aylıkken, neredeyse şöyle diyecek noktaya geldim: 'Peki seni tüm bu şeyler hakkında bu kadar bilge yapan ne? Hadi ama. Bana ne kadar mükemmel olduğunu söyle.
Bir seansta "Sen " dedim. Biraz ara vermem gerektiğini fark ettim ama ona söylemedim. Bana 'biraz öfke hissettiğini' söyledi; ben de ona iyi olduğumu söyledim. Seansları iptal etmeye başladım. Bir buçuk ay kaçırdım.

Ona döndüğümde, hatırladığımdan çok daha anlayışlı olduğunu gördüm ve onun inatçı ve acımasız sorgulama tarzını benim mi icat ettiğimi merak ettim. Belki de o, benim için boş bir tuval olmuştu.
Kendime karşı hissettiğim tüm öfke ve yargılamayı. Saatimizin ortasında, kendisiyle konuşmadan neden düzenli olarak gelmeyi bıraktığımı sordu. Bir bahane bulmayı düşündüm; bunun için harcadığım para ve zamanı düşündüm; artık vazgeçmek için çok geç olduğunu düşündüm.

'Bilmiyorum,' dedim.

"Her şey çok samimi olmaya başladığı için mi?" diye sordu bana. 'Bu bir bağımlılık sorunu mu? Buna bağımlı olmak istemiyor musun?

"Evet," dedim iç çekerek. "Sanırım hepsi bu, sanırım onu kontrol etmek istedim.

"Evet, sanırım olabilir," dedi yüksek sesle düşünerek. "Dışarıdaki hayatında olup bitenler buraya yansıyor.

"Bu mantıklı.

"Neyi kontrol etmeye çalışıyorsun?

'Her şey,' dedim ve bunu yüksek sesle söylerken fark ettim. 'Herkesin benim hakkımdaki düşüncelerinde söz sahibi olmaya çalışıyorum. Herkesin bana karşı nasıl davrandığını. Kötü şeylerin olmasını engellemeye çalışıyorum. Ölüm, felaket, hayal kırıklığı. Hepsini kontrol etmeye çalışıyorum.

Onun epifanisi benim epifanimdi; sürece yol vermeye karar verdim. Kendimi güvenle Eleanor'a teslim ettim ve yeni bir döngüye başladım.
birlikte vakit geçirmek.

Bana 'Buraya gelmeye devam etmelisin ve konuşmaya devam etmeliyiz' dedi. 'Her şeyi bir araya getirene kadar konuşmalı, konuşmalı ve konuşmalıyız.

Sanırım sorunun bir kısmı da Eleanor'un hakkımda bu kadar çok şey bilmesine dayanamayacağım bir noktaya gelmiş olmamdı - en karanlık en kutsal, en utanç verici, en küçük düşürücü, en korkunç, en değerli deneyimlerimi. Ve karşılığında onunla ilgili hiçbir şey almadım.
Bazen Eleanor'u evde hayal ettim; terapistlik yapmadığı zamanlarda hayatının nasıl olabileceğini düşündüm. Arkadaşlarına benim hakkımda neler söylediğini, makalelerimi okuyup okumadığını, sosyal medya akışlarıma bakıp bakmadığını ya da benim onu Google'da aradığım gibi onun da beni Google'da arayıp aramadığını merak ettim.
üzerinde tam adı yazan bir fatura.

Birkaç hafta sonra bana terapiyi nasıl bulduğumu sordu ve ben de onun hakkında hiçbir şey bilmediğim için kızgın olduğumu söyledim. Ona bunun uygun bir değiş tokuş olduğunu anladığımı, ancak bazen bu değiş tokuşun adil olmadığını hissettiğimi söyledim. Neden ben her hafta çıplak olmak zorundayım da o
her zaman giyinik olmak zorunda mı?

"Ne demek benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun?" diye sordu, gerçekten şaşırmıştı.

"Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. "Evet
biliyorsun," dedi.

"Hayır bilmiyorum, arkadaşlarıma senin hakkında tek bir şey bile söyleyemem.

'Her hafta buraya geliyorsun ve aşk, seks, aile, arkadaşlık, mutluluk, üzüntü hakkında konuşuyoruz. Tüm bunlar hakkında ne düşündüğümü çok iyi biliyorsun.

'Ama evli olup olmadığını bilmiyorum, çocuğun olup olmadığını bilmiyorum, nerede yaşadığını bilmiyorum. Nereye gittiğini bilmiyorum. Spor salonuna gidip gitmediğini bilmiyorum,' dedim, özellikle zor anlarda kendimi hep bakarken bulduğum ve hangi ağırlıkları kullandığını merak ettiğim tonlanmış kollarını düşünerek.

"Peki sence bunları bilmek benim kim olduğumu anlamana yardımcı olur mu?" diye sordu. "Benim hakkımda çok şey biliyorsun.

Zamanla Eleanor'un dilini öğrendim. Özellikle ağlamaklı bir seanstan sonra her zaman şöyle derdi: 'Kendine iyi bak' - 'iyi'ye vurgu. Bunun anlamı şuydu: "Bu hafta sonu tamamen deriye bulanma. Ona bir şey söylediğimde 'Oh be' demesi de kötüydü. Ama açık ara en kötüsü şuydu: "Bu hafta senin için endişelendim. Eleanor o hafta benim için endişelendiğini söylediğinde, bu bir önceki Cuma ona *gerçek* bir bok gösterisi yaptığım anlamına geliyordu.

Cuma günlerinden korkmayı hiç bırakmadım ama giderek daha az korkmaya başladım.

Eleanor ve ben birlikte daha çok güldük. Ona bazen seanslarımızdan sonra doğrudan Pret'e gittiğimi ve yaklaşık beş saniye içinde bir brownie yediğimi söyledim

ya da bir dükkana girip kesinlikle ihtiyacım olmayan on liralık bir ıvır zıvır aldım. Bunun benim hakkımda ne düşündüğü konusunda endişelendiğim için olduğunu söyledi - ben de katıldım. Küçük bir odada onunla oturmak doğal bir şey değil.

Hayatınızın geri kalanından uzaklaştırılmış biriyle tanışın ve ona tüm çiğ, sansürsüz hikayelerinizi anlatın - daha önce hiç yüksek sesle söylemediklerinizi

Kimseye söylemediğin, belki kendine bile. Ama daha sağlıklı oldukça, onu daha az yargılamaya başladım. Onun gerçek formu önümde şekillenmeye başladı: benim tarafımda olan bir kadın.

Bir arkadaşım bana iyileşmeyi sağlayanın konuşmaktan ziyade hasta ile terapist arasındaki ilişki olduğunu söylediğinde anladım. Giderek artan sakinlik ve huzur hissim, birlikte inşa ettiğimiz bir şey gibiydi - bir kası güçlendiren bir fizyoterapist gibi. Onun küçük bir parçasını yanımda taşıdım ve eminim hep taşıyacağım. Çalışma, kendimle ilgili asla reddedemeyeceğim ve gömemeyeceğim yeni bir anlayış geliştirmeme yardımcı oldu. O böyle adlandırıyordu: 'iş'. Ve her zaman böyle hissettirdi. Eleanor'la geçirdiğim zaman zorlayıcı, yüzleştirici ve sertti. Hiçbir şeyin yanıma kâr kalmasına izin vermedi. Her şeyde oynadığım rol hakkında düşünmemi sağladı. Bazen davranışlarımın hiçbir sonucu olmadığı zamanları hatırlamaya çalıştım; özellikle zor Cuma öğleden sonralarından sonra, kendi içime doğru bu yürüyüşe çıkmaya karar vermemiş olsaydım hayatın nasıl olacağını merak ettim.

Sabahın dördünde M1'de hızla giden bir takside sarhoş bir pislik olmaya devam etmek daha mı kolay olurdu? Davranışları asla incelenmeyip bir kenara itilen, ancak bir sonraki hafta sonu tekrarlayan bir kişi mi?

Eleanor bana hayatın boktan olduğunu söylemeyi severdi. Bana her hafta söylerdi. Beni hayal kırıklığına uğratacağını söylerdi. Bunu kontrol etmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını hatırlatırdı. Ben de bu kaçınılmazlık karşısında rahatladım.

Birinci yıl dönümümüze yaklaştığımızda, konuşmalarımız aşinalık ve rahatlıkla akmaya başladı; yararlı bulacağımı düşündüğü kitaplar önerdi. 'Kendine *iyi* bak' yerine çoğunlukla 'Hoşça kal' diyordu. Ona bir hikaye anlattığımda endişeli bir şekilde 'Oh hayır' demeyi bıraktı ve oldukça düzenli bir şekilde gerçekten coşkulu bir 'Eh, bunların hepsi kulağa harika geliyor! Bir Cuma günü ona anlatacak bir şeyim kalmamıştı.

Orada ne kadar kalmak istediğimi ya da ne kadar özgür hissetmek istediğimi tam olarak bilmiyordum. Ama orada geçirdiğim süre uzadıkça, her şeyin daha fazla bir araya geldiğini biliyordum. Tıpkı onun tahmin ettiği gibi, kendimi bir uyumun içine soktum. Noktaları birleştirdim; kalıpları fark ettim. Konuşmalarım eylem. İçimde hissettiklerimle davranışlarım arasındaki uçurum küçüldü. Sorunlarla oturmayı, işler ters gittiğinde Dış Hebridler Deneyimine doğru bir yürüyüşe çıkmak yerine derinden, rahatsız edici bir şekilde içime dönmeyi öğrendim. İçki içmek giderek daha seyrek hale geldi ve içki içtiğimde de niyetim kaçmak yerine kutlama yapmaktı, dolayısıyla sonuç hiçbir zaman felaket olmadı.

Kendimi daha dengeli, daha güçlü hissettim. İçimdeki kapılar birer açıldı, odaları tüm eşyalarımdan boşalttım ve orada bulduğum her eski eşyayı onunla konuştum; sonra her şeyi dışarı attım. Kilidini açtığım her odada, daha da yaklaştığımı biliyordum. Bir benlik duygusuna, bir sakinlik duygusuna. Ve ev duygusuna.

12 Haziran

Sevgili Dolly Alderton gibi bir şey,

Tebrikler! Jack Harvey-Jones ve Emily White'ın düğününde bir yer kazandınız. Buraya kadar gelebildiğiniz için tebrikler - Emily'nin kuzeni Rose ile birlikte gerçek düğüne ve resepsiyona son davetiye için son ikiye kaldınız. Sonunda sizi seçtik çünkü gürültücüsünüz ve çok içiyorsunuz, Jack'in LSE'den içe dönük arkadaşlarının masasını canlandırabileceğinizi düşündük. Rose şimdi sadece resepsiyona gelecek ama sorun değil çünkü kocasıyla 'kaçarak' evlendiklerinde onun düğününe davet edilmemiştik ve Rose'un yüzünde belirgin bir doğum lekesi var, bu yüzden zaten gündüz fotoğraflarını mahvedecekti.

İşte böyle! Davul zurna lütfen! Bay ve Bayan Keith White, kızları Emily'nin Bay Jack Harvey-Jones ile Vale of Nowhere'deki evliliğine eşlik etmenizi rica ediyor.

('Bay ve Bayan Keith White' demek kulağa biraz saçma geliyor biliyorum ama Jack'in sosyetik ailesi böyle yazmanız konusunda ısrar etti ve
içkiyi hoş karşılıyoruz, bu yüzden onlarla bu konuda mücadele etmeye zahmet edemeyiz).

Emily'nin babasının onu vermesini ve başka bir adam tarafından ikinci el araba satar gibi coşkuyla karşılanmasını izlemeye davetlisiniz. Emily'nin radikal kadın arkadaşları ona bu konuda soru sorduklarında, Emily yalan söyleyecek ve kilisenin mecbur olduğumuzu söylediğini ve bunun bizim seçimimiz olmadığını söyleyecek.

Şimdi - *lütfen* - size yalvarıyoruz, hediye yok, sadece varlığınız! Tamam, eğer KESİNLİKLE ISRAR ediyorsanız, Liberty'deki kayıt defterimizden küçük bir hediye seçebilirsiniz;burada elli kiloluk salata karıştırıcısı gibi sıradan veya dev porselen tavşan gibi çökmekte olan bir şey sipariş etme ayrıcalığına sahip olacaksınız. silindir şapka takan bir heykelcik. Gerçekten, seçim senin.

Ayrıca isterseniz bir hayır kurumuna bağışta bulunun, hangisi olduğu önemli değil, sadece bunu önermenin iyi olacağını düşündük. (Lütfen birisi oturma odamız için chesterfield alsın!!)

Farkındayız, Dolly Something Alderton, bekarsınız ve şu kadar geliriniz var Bizim yıllık ortak kazancımız 230.000 £ iken, siz en iyi ihtimalle 30.000 £ kazanıyorsunuz. Ayrıca bizim Battersea'de depozitosunun tamamı ailemiz tarafından ödenmiş 700.000 sterlinlik bir dairede yaşadığımızı, sizin ise kiranızı ödemek için her ay 668 sterlini bir araya getirmeye çalıştığınızı anlıyoruz, dolayısıyla bu mantıkla bunun mantıklı olacağını düşündük

Zaten tamamen mobilyalı olan evimizi süslemek için *bize* pahalı hediyeler veren kişi olmanız için.

Hayır, ama cidden, sadece orada olmanı istiyoruz, bu yüzden hediye ya da hayır işi ya da başka bir şey hakkında hiç endişelenme. Eğer elin boş dönersen, akşam yemeği partilerinde ortak arkadaşlarımıza bu konuda iğneleyici yorumlar yaparız. bir sonraki yıl orada olmayacaksınız. Ve aslında bu bizim için uygun, çünkü hamile kalana kadar düğün hakkında konuşmaya devam etmemiz gerekiyor, bu yüzden umarım aşkımızı bir Le Creuset setiyle kutlamama konusundaki bencil kararınız, üç aylık dönemlere ve suda doğuma geçene kadar her konuşmada bu konuyu gündeme getirmek için bize yeterli malzeme verecektir, bu yüzden teşekkürler.

İçkilere geçelim! Her konuk varışta şampanya flütünde bir kadeh şampanya/tanımlanamayan gazlı beyaz şarap alacaktır. Maalesef nakit barımız var. Düğün için ayırdığımız 75.000 sterlinlik bütçeyi 120 kişilik içkiyi karşılayacak hale getirmeye çalıştık ama ne yazık ki yeterli olmadı. Lanet olası düğünler!

Ekte son derece pahalı bir oda ve kahvaltının detayları yer almaktadır. hepimiz tarafından şiddetle tavsiye ediliyor; birçok güzel Pazar öğle yemeği yediğimiz yer. Yine de orada kalmanız için bir baskı yok, evlendiğimiz kırsal ve uzak köyde istediğiniz yerde kalabilirsiniz.

Tadını çıkarın ve hızlı rezervasyon yapın!

Orada görüşürüz. Bu arada, tanıdığınız herkese bir artı bir verildiğini biliyorum çünkü hepsi ilişki içinde. Ve hayır, biz
Partnerlerinin yarısını tanıyoruz, sadece yanlarında birinin olmasının onlar için iyi olacağını düşündük, bilirsiniz, çünkü ilişki içindeki insanlar birlikte olmayı severler.

Ne yazık ki, size bu tür bir destek verilmiyor (☹) ve siz de gelmek zorundasınız Kendininkini. Bunun için üzgünüm, sadece sayılarla ilgili bir şey. Lütfen Jack'in sapık kardeşini arayın çünkü *sanırım* diğer tek bekar misafir o, yüzden trene binip onunla aynı odayı paylaşmak eğlenceli olabilir! Gerçi o konferansta tanıştığı Fransız kızı da getiriyor olabilir, o yüzden önce iki kez kontrol edelim.

Kıyafet kodu: sabah kıyafeti, her ne demekse.

Ulaşım: Kilise ve mekan son derece pitoresk, bu nedenle fotoğrafları veya sakinliği mahvetmek istemediğimiz için ideal olarak gün içinde hiç araba istemiyoruz
Atmosfer. Londra'dan trene binmenizi tavsiye ederiz - Vale of Nowhere'e en yakın istasyon yirmi iki mil uzaklıktadır. Sizi kiliseye götürecek yerel bir taksi şirketi bulunmaktadır, ancak sadece üç araçları olduğu için lütfen önceden arayın.

Diğer formaliteler: Düğün ortamının çok rahat olmasını istiyoruz, bu nedenle kilisenin dışına süper eğlenceli konfeti atılmasını teşvik ediyoruz. LÜTFEN YAPIN

KENDİ KONFETİNİZİ GETİRMEYİN. Bu vesileyle dört yıldır delphinium yapraklarını tek tek havayla kurutan GELİNİN ANNESİ ALISON TARAFINDAN DAĞITILAN bir Tupperware konfeti kabı olacaktır.
Delphiniumlar kamerada harika görünür, gül yapraklarından daha ucuzdur ve aynı zamanda çevre dostudur - kağıt konfetiler yerel vahşi yaşama zarar verir ve resepsiyon mekanı, arazide HERHANGİ BİR KAĞIT KONFETİ PARÇASI bulunursa, resepsiyonun derhal iptal edileceğini, yemek personeline gitmeleri emredileceğini ve gecenin devam etmeyeceğini söyledi. Bu yüzden sıranızı bekleyin ve hepiniz KÜÇÜK BİR HANE dolusu konfeti alacaksınız (lütfen sadece küçük, herkesin denemesini istiyoruz) mutlu gelin ve damat dünyaya karı koca olarak girerken üzerlerine atmanız için.

Lütfen LCV'ye en sevdiğiniz şarkıyı yazın; DJ'imiz bu şarkıyı çalmak için elinden geleni yapacaktır, ancak bu şarkının Proclaimers'dan 'I Would Walk 500 Miles' veya Rihanna'dan 'Umbrella' olması şartıyla.

O günkü Instagram fotoğrafları için 'jemily2016' şeklinde bir hashtagimiz var. Sadece 'jemily' olsun istedik, ancak ne yazık ki hashtag'i aradığımızda keşfettiğimiz gibi bu bir kişisel kayganlaştırıcı markasının adı, bu yüzden 'jemily2016' yapmak zorunda kalacak.

Çocuklar hoş geldiniz!

Kesinlikle *takım elbise yok*, kravat yok, giriş yok. Bu bizim özel günümüz, kriket yemeği değil.

Eğer gelemezseniz endişelenmeyin, çünkü önümüzdeki ay şehirde daha az yakın ama çok yakın arkadaşlarımız için başka bir gündelik resepsiyon partisi düzenleyeceğiz.
Instagram'lık Londralı arkadaşlar. Ertesi ay Jack'in ailesinin çoğunun geldiği Avusturya'da başka bir tören ve parti yapacağız. Daha sonra İbiza'da bir kutsama töreni ve hepinizin davetli olduğu bir grup tatili yapacağız. Kısacası, düğünümüz önümüzdeki yıl boyunca turnede olan bir grup gibi olacak, bu yüzden sadece uygun tarihlerden birini bulun ve bir ~~bilet ayırtın~~.

Tüm sevgilerimizle ve sizi orada görmek için
sabırsızlanıyoruz! Jack ve Emily xxx

Not: Bu davetiyeyi almak için para ödemek zorunda kaldığınız için üzgünüz, onları postalarken biraz acele ettik ve ağırlıkları için yanlış pulları aldık. Bu da hepinizin 0.79 Sterlin ödediği anlamına geliyor ki bu da mekana girişte geri ödenecek. Jack'in kardeşi Mark kedicikten sorumludur ve topiary kemerinin yanında duracaktır. MAKBUZ YOKSA PARA IADESI DE YOK.

PPS Zarftan düşen ve bugün daha yeni süpürdüğünüz halınıza bulaşan kalp şeklindeki payetler için özür dileriz.

Heartbreak Otel

Sabah yediden önce Farly'den gelen üç cevapsız arama ve onu aramamı isteyen bir mesajla uyandım. Numarasını çevirmeye fırsat bulamadan tekrar çalmaya başladı. Bunun iyi olmadığını biliyordum. Florence'ın ölümünden bu yana geçen on sekiz ayı ve Farly'nin en yakınlarından nasıl uzaklaştığını düşündüm.
ve kederini uzaklara gömdü. Onu nasıl kendime getirmeye çalıştığımı; onu yatıştırmak için ne söyleyeceğimi bildiğimi. Bir şeye güldüğümüz ve onun eski halinin bir parıltısını gördüğüm o anlar, sonra gülme içten gelen hıçkırıklara dönüşür ve artık tüm zihninin veya vücudunun nasıl çalıştığını anlamadığı için özür dilerdi.
Bencilce, tek bir düşüncem vardı: *Onu bu durumdan nasıl kurtaracağımı bilmiyorum.* Derin bir nefes aldım ve telefonu açtım.

"Dolly?

"Ne oldu?

"Kimse ölmedi," dedi sesimdeki paniği fark ederek. "TAMAM.

"Ben Scott. Sanırım .'

Düğünlerinden sekiz hafta önceydi.

Bir saat sonra geldiğimde Farly dairelerinde yalnızdı; Scott işe gitmişti ve patronu ona birkaç gün mazeret izni vermişti. Bana bir gece önce yaptıkları konuşmayı an be an anlattı. Bana bunun olacağını tahmin etmediğini, şu anda düğünün en son endişesi olduğunu ve ilişkisini kurtarmak için her şeyi yapabileceğini söyledi. Babası ve üvey annesi

Hafta sonu için Cornwall'daki evine gitti ve biz de Scott'la düşünmek için biraz ayrı zaman geçirebilmek amacıyla arabayla oraya gitmeye karar verdik.

Telefonda ona ne söylemek istediğine dair bir plan yaptık.
Adam aradığında onunla aynı odada oturup oturamayacağımı sordu - gergin bir enkazdı ve kendini sabitlemek için göz hizasında olmamı istiyordu. O telefonda dairelerinde volta atarken ben de koltuklarına oturdum ve paylaştıkları eve, birlikte inşa ettikleri hayata baktım. Yirmili yaşlarının başlarında ve ortalarında birbirlerine sevgiyle sarılmış taze yüzlü bir fotoğrafları vardı; Florence ile son tatillerinde çekilmiş bir fotoğrafları.
Seçmelerine yardım ettiğim yanık turuncu halı; üçümüzün üzerinde uzanıp sabaha kadar kırmızı şarap içtiğimiz ve televizyonda seçim sonuçlarını izlediğimiz kanepe. Nişanları için aldığımız Morrissey baskısı duvarda asılı.

Garip ve zor bir düşünceye kapıldım. Uzun yıllar boyunca tek istediğim . Bir noktada birinin diğerini unutacağını, İlk Aşk Scott'tan hep sevgiyle bahsedeceğimizi ve en iyi arkadaşımı geri alacağımı umardım. Ama şimdi o an gelmişti ve ona karşı içimi burkan bir üzüntü ve özlemden başka bir şey hissetmiyordum. Birlikte çok şey yaşamışlardı ve bu ilişkinin yürümesini umutsuzca istiyordum.

Hepimiz Farly ve Scott'ın yaklaşan düğününü bir çeşit
Polyfilla ailelerinde kalan boşluğu doldurdu. Ne zaman ailesi ya da arkadaşlarımızdan biri o günün nasıl bir gün olacağından bahsetse, hepimiz hem büyük bir mutluluk hem de kaçınılmaz bir hüzünle dolu olacağı konusunda hemfikirdik - ama bu kesinlikle hayatlarında yeni bir sayfa açacaktı. Bir sondan ziyade bir başlangıç.

Florence'ın ölümünden sonra, onun baş nedimesi rolünü sanki bir şövalyelik ciddiyetine sahipmiş gibi üstlenmiştim. AJ, Lacey ve ben Olimpiyat Açılış Töreni ile aynı hırs ve ölçekte bir bekarlığa veda partisi organize ettik. Aylarca yalvardıktan ve pazarlık yaptıktan sonra, Doğu Londra'daki bir otel bize büyük bir akşam yemeğine ev sahipliği yapmamız için en üst kattaki şehre bakan etkinlik odasını oldukça indirimli bir fiyatla verdi. Üzerinde Farly'nin yüzünün basılı olduğu tişörtler giyerek Farly'ye düğünle ilgili sürpriz şarkılar söylemeleri için Londra Eşcinsel Erkekler Korosu'nu ayarladım. Bir miksologla birlikte Farly adında bir kokteyl tasarladım. eBay'den gerçek boyutlu bir karton adam sipariş ettim ve insanların onunla fotoğraf çektirmesi için üzerine Scott'ın yüzünün bir fotoğrafını yapıştırdım. *This Is Your Life* VT gibi gecede gösterilmek üzere evliliğinde ona iyi şanslar dileyen insanların düzinelerce video mesajını kaydettim. Bunlar

1990'ların *EastEnders* oyuncusu Dean Gaffney, *Made in Chelsea'nin* iki oyuncusu, bekaretini kaybettiği çocuk ve yerel kuru temizlemecisinin müdürü de vardı.

Scott'la yaptığı konuşmaya geri döndüm.

'Belki de düğün çok büyük oldu,' dedi. "Anlıyor musunuz? Belki de düğünün kontrolden çıkmasına izin verdik. Belki de tüm bunları unutup kendimize odaklanmamız gerekiyordur.

Tam o anda Farly'nin yerel milletvekilinin ofisinden bir e-posta aldım.

> Sevgili Dolly,
>
> E-postanız için teşekkür ederiz. Andy yardımcı olmaktan memnuniyet duyacaktır - arkadaşınızın çok özel bir bekarlığa veda partisi geçirmesini sağlamak için elinizden gelenin fazlasını yaptığınız anlaşılıyor! Önümüzdeki Pazartesi günü saat 11.30'da Andy'nin seçim ofisine uğrayıp çekim yapabilir misiniz?
>
> Eğer bu uygun değilse, başka bir gün bulmak için günlüğüne bakacağım. En iyi dileklerimle,
>
> Kristin

Sessizce sildim.

Arabayla daireme gittik, birkaç eşyamı çantama attım ve India ile Belle'e mesaj atarak Farly'nin bademcik iltihabı olduğunu, Scott'ın da işte olduğunu ve birkaç günlüğüne onunla kalacağımı söyledim. Yalan söylediğim için kendimi kötü hissediyordum ama her şey hâlâ belirsizliğini koruduğu ve nihai bir karar verilmediği için, soru sorulmasını engellemek adına her şeyi belirsiz tutmak daha iyiydi. Ofis dışında olduğumu bildirdim ve Cornwall'a gitmek üzere arabasına bindik.

Birçok kez birlikte yaptığımız bir araba yolculuğuydu: M25, M4, M5. Cornwall'daki evde geçirdiğimiz tatillerde, on altı ve on yedi yaşlarımızda çıktığımız yaz yolculuklarında ve Exeter'deyken Londra'dan üniversiteye gidip gelirken yaptığımız yolculuklarda. Farly'nin tüm otoyol servis istasyonları için atıştırmalık satış noktalarına göre titiz bir sıralama sistemi vardı ve beni tercih sırası konusunda test etmeyi severdi (Chieveley, Heston, Leigh Delamere).

Uzun bir araba yolculuğu, garip bir şekilde, tam da o anda ihtiyacımız olan şeymiş gibi geldi. Arabası gençlik ilişkimizin eviydi. O yıllarda ben Farly'nin ehliyeti bizim özgürlük pasaportumuzdu. Bu bizim ilk ortak dairemizdi; dünyanın geri kalanından . Stanmore'daki bir tepede, pırıl pırıl şehre sanki Oz'muş gibi bakan bir manzara noktası vardı. Okuldan sonra oraya giderdik ve

Magic FM dinlerken bir paket Silk Cut ve bir kutu Ben & Jerry's.

"Buna baktığında ne görüyorsun?" diye sormuştu bana bir keresinde, okuldan ayrılmadan birkaç hafta önce.

'Aşık olacağım tüm erkekleri, yazacağım kitapları, yaşayacağım daireleri, önümde uzanan günleri ve geceleri görüyorum. Sen ne görüyorsun?

"Tamamen dehşet verici bir şey," diye yanıtladı.

Yolculuk - beş saat - her zamankinden daha uzun geldi. Belki de buna sohbet, radyo ya da çizik Joni Mitchell CD'lerimiz değil, sessizlik olmayan bir sessizlik eşlik ettiği için; Farly'nin kafasındaki gürültüyü duyabiliyordum. Cep telefonunu gösterge panelinin üzerine koyduk ve ikimiz de Scott'ın arayıp korkunç bir hata yaptığını söylemesini bekledik. Telefonu her gözleri kısa bir süreliğine yoldan ekrana kayıyordu.

"Benim için kontrol et," derdi çabucak. Her zaman arkadaşlarımızdan birinden ona ve bademcik iltihabına geçmiş olsun dileklerini ileten ve
çorba ve dergilerle gelmelerini istedi.

"Tanrı aşkına," dedi zayıf bir kahkaha atarak. "Onunla son altı yılımızı en sıradan şeyler hakkında sürekli mesajlaşarak geçirdik ve şimdi tek istediğim ondan haber almak ve aldığım tek şey sahte bir hastalıkla ilgili bir sürü destek mesajı.

"En azından sevildiğini biliyorsun," diye teklif ettim. Yine huzursuz bir sessizlik oldu.

"Herkese ne söyleyeceğim?" diye sordu. "Tüm o düğün misafirlerine.

'Henüz bunu düşünmek zorunda değilsin,' dedim. 'Ve eğer böyle bir durum ortaya çıkarsa - kimseye bir şey söylemek zorunda kalmayacaksın. Senin için her şeyi yapabiliriz.

'Sensiz nasıl hayatta kalabilirim bilmiyorum,' dedi. 'Sen yanımda sürece her şey yoluna girecek.

"Ben buradayım," dedim ona. 'Hiçbir yere gitmiyorum. Sonsuza kadar buradayım, dostum. Ve diğer tarafa birlikte geçeceğiz, orası nasıl bir yer olursa olsun.

M5'in karanlığına doğru bakarken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Sana kendini en iyi ikinci kişi gibi hissettirdiysem özür dilerim, Dolly.

Gece yarısından hemen sonra vardığımızda Richard ve Annie bizi bekliyorlardı. Çay yaptım - Floss öldükten sonraki hafta nasıl çay yapılacağını ezberlemiştim. Herkes aldı, yapabileceğim tek faydalı şey - ve kanepede oturup söylenen her şeyi ve olası tüm sonuçları konuştuk.

Farly ve ben aynı yatakta yatıyorduk ve ışıklar . "Tüm bu

yaşananların asıl trajedisi ne biliyor musun?

"Devam et," dedi.

'Ben ve Lauren sonunda tören için "One Day Like This "in tüm akor ve armonilerini tutturduk.

'Oh, biliyorum, yapma. Bana gönderdiğin kayda bayıldım.'

"*Ve* yaylı çalgılar dörtlüsü girişi yapabileceklerini doğruladı.

"Biliyorum, biliyorum.

"Bu belki de kılık değiştirmiş bir nimettir," dedim. 'Aslında bu şarkının artık herkesin aklına *X Factor* montajlarını getirdiğini düşünüyorum.

"Bekarlığa veda partisi için para kaybedecek misin?

'Bunların hiçbiri için endişelenme,' dedim. 'Bunu ' dedim. Karanlıkta bir sessizlik oldu ve ben onun bir sonraki cümlesini bekledim.

"Devam et," dedi. 'Şu anda gerçekleşmeyeceğinden yüzde doksan eminim, o yüzden bana söyleyebilirsin.

"Ama bu seni üzecek mi?" "Hayır,

beni neşelendirecek.

Onun için planladığımız hafta sonunu anlattım. Her saçma ayrıntıda, şekerleme kaçıran bir çocuk gibi inledi. Biz izledik
İngiltere'nin D-List'inin Büyük ve İyi'sinin videoları telefonumda iyi dileklerini iletiyor.

'Bunu planladığınız için teşekkür ederim,' dedi. 'Harika olurdu. Çok hoşuma giderdi.

"Hepiniz için tekrar yapacağız.

"Bir daha evlenmeyeceğim.

Bunu bilemezsin. Bilmesen bile, tüm o planları tembelce bir doğum gününe aktaracağım. Sana büyük bir kırkıncılık yapacağım.' Nefes alışını duydum derinleşir ve yavaşlar; yıllarca yatak paylaşımı ve bir filmin sonundan önce uykuya dalması nedeniyle tartışmak, onun uykuya daldığını bildiğim anlamına geliyordu. 'Gece ihtiyacın olursa beni uyandır,' dedim.

'Teşekkürler Dolls. Keşke bazen sadece bir ilişki içinde olabilseydik,' dedi uykulu bir şekilde. "Her şey daha kolay olurdu.

"Evet, ama korkarım benim tipim değilsin, Farly.

Güldü ve birkaç dakika sonra ağladı. Sırtını okşadım ve hiçbir şey söylemedim.

Sonraki birkaç gün uzun yürüyüşler yaparak ve
Son konuşmalarının aynı ayrıntılarını tekrar tekrar gözden geçiriyor, işlerin nerede yanlış gitmiş olabileceğinin izini sürmeye çalışıyordum. Farly'nin içmediği çayı yaptım, Richard zar zor yediği yemekleri pişirdi ve o orta mesafeye bakarken biz televizyon izledik. Birkaç gün sonra iş için Londra'ya dönmek zorunda kaldım. Birkaç gün sonra Farly de şehre geri döndü ve Scott ile yerel parklarında buluşup yürümeye ve her şeyi konuşmaya karar verdiler.

Buluşma sabahı hiçbir şeye konsantre olamadım ve telefonumu bir televizyon gibi izleyerek ondan bir mesaj bekledim.
Sonunda, üç saat sonra, onu aramaya karar verdim. İlk çalma bitmeden telefonu açtı.

'Bitti,' dedi aceleyle. 'Herkese düğünün iptal olduğunu söyle. Seni sonra ararım.

Telefon kapandı.

Yakın arkadaşlarımızı tek tek aradım ve olanları anlattım; her biri bir daha fazla şaşırmıştı. Düğünün iptal olduğunu açıklayan özenle yazılmış bir mesaj yazdım ve konuk listesinin Farly tarafına gönderdim. Ve sonra bitti. Kopyalayıp yapıştırdığım bir mesaj, bir e-posta ve birkaç telefon görüşmesiyle yok oldu. O gün, o gelecek, onların hikayesi bitmişti. Bir aydan kısa bir süre içinde gerçekleşecek olan bekarlığa veda partisinin tüm detaylarını söktüm ve her şeyi iptal ettim. Aradığım herkes - ki zaten
Bir aile trajedisi nedeniyle düğünün bir yıl ertelendiğini biliyorlardı - ne kadar üzgün olduklarından başka söyleyecek bir şeyleri yoktu.

Farly konuştukları gün evden ayrıldı ve Annie ve Richard'la birlikte birkaç mil ötedeki aile evlerinde kalmaya gitti. Eve gittiğimde, pozitiflik banka hesabımdaki para tamamen bitmiş ve neşelendirici basmakalıp sözlerden oluşan kredili mevduat hesabiyice girmiştim.

"Yapmadığım bir şey yüzünden hapisteymişim gibi hissediyorum," dedi bana. 'Hayatım orada bir yerdeymiş ve ben burada bir yere kapatılmışım, ona ulaşamayacağım söyleniyor gibi hissediyorum. Eski hayatımı geri istiyorum.

"Oraya varacaksın. Sonsuza kadar böyle olmayacak, söz
veriyorum. "Ben lanetliyim.

"Hayır," dedim. 'Lanetli değilsin. Korkunç, berbat, dayanılmaz bir kötü şans yaşadın. On sekiz ayda pek çok insanın bir ömür boyu yaşayacağından daha fazla karanlık yaşadınız. Ama önünde çok fazla ışık var -
buna tutunmalısın.'

'Florence öldükten sonra herkes böyle söyledi. Daha fazla sanmıyorum.

Herkesin teşvikiyle Farly hemen işinin başına döndü ve arkadaşlarımız onun dikkatini dağıtmak için askeri bir operasyon başlattılar. Gençliğimizden beri birlikte geçirdiğimiz en uzun zaman olmasına rağmen, işten eve döndüğünde her zaman güzel bir şeyler bulabilsin diye ona gün aşırı kartpostal gönderdim. Nedimeler onu bekarlığa veda partisi için kırsalda şarap içip yemek pişireceği bir hafta sonuna götürdüler. Düğün haftası için Sardunya'da bir tatil ayarladım. Ayrılmalarından sonraki bir ay boyunca akşamları işten sonra sırayla hepimiz onunla vakit geçirdik; en az birimizin orada olmadığı tek bir gece bile olmadı. Bazen neler olduğu hakkında konuşurduk ve
Bazen oturup Lübnan yemeği yer ve değersiz televizyonları izlerdik. Ziyarete gelen kişi eve dönerken diğerlerimize bir mesaj gönderir, nasıl olduğu konusunda bizi bilgilendirir ve bir sonraki görüşmenin kime ait olduğunu kontrol ederdi. Biz bir bakıcılar çemberiydik; vardiyalı hemşireler. İlk yardım çantamız Maltesers ve *Gogglebox* bölümleriydi.

İşte o zaman, bir hastayı ayakta tutan destek zincirini hatırladım - krizin merkezindeki kişi ailesinin ve en yakın arkadaşlarının desteğine ihtiyaç duyarken, bu kişiler de arkadaşlarının, eşlerinin ve ailelerinin desteğine ihtiyaç duyar. O zaman iki kat uzaktaki bu insanların bile bu konuda birileriyle konuşmaya ihtiyacı olabilir. Kırık bir kalbi onarmak için bir köy gerekir.

Farly ile birlikte daireye geri döndüm ve o eşyalarını toplarken ve Scott ile son bir görüşme yaparken arabada bekledim. Daireleri satışa çıkmıştı. Farly her şeyi çocukluk odasına yerleştirdi - burası geçici olmaktan öte bir yerdi ama artık sonsuza dek kalmayacaktı.

Herhangi birimizin Farly'nin eski halinden bir kor gördüğümüz ilk an, arkadaşlarımı sahte bir akşam yemeği partisi için fotoğraf çekimi yapmaya zorladığım tamamen felaket bir Pazar günüydü. Geleneksel akşam yemeği partilerinin ölümü hakkında bir broadsheet kültür bölümü için yazdığım bir yazıya eşlik edecekti ve editör dairemde 'misafir ağırlarken' bir istedi. O gün hiç erkek arkadaşım olmadığı konusunda onu uyarmıştım.

O da gönülsüzce tüm kadınların bir araya gelmesinin iyi olacağını kabul etmişti. Ancak fotoğrafçı geldiğinde, fotoğrafta mutlaka erkeklerin de olması için yeni bir talimat almış gibi görünüyordu.

Öğlen geldiğinden beri beyaz şarap içen Farly, sokağımda kapı kapı dolaşarak istekli bir erkek komşu bulmaya çalıştı ama . Bu arada Belle ve AJ yerel barımıza gittiler, içeri girdiler, herkesin dikkatini çekmek için bir bardağa vurdular ve ağır ateşte pişmiş kuzu eti ve gazetede fotoğraflarının çıkması karşılığında fotoğrafı çekilecek bir avuç erkek aradıklarına dair oldukça gevşek bir duyuru yaptılar.

"Eğer bu çekecek bir şeye benziyorsa," diye bağırdı Belle, "o zaman dışarıda kırmızı Seat Ibiza'da bekliyor olacağız.

Beş dakika sonra, otuzlu ve kırklı yaşlarında bir grup terli ve sarhoş adam bardan çıkıp arabaya bindi.

Hepimiz masanın etrafına sıkışmış, kadeh tokuşturuyor ve eski dostlar gibi görünmeye çalışıyorken, beyefendilerden birinin diğerlerinden çok daha sarhoş olduğu ve bir Roma imparatoru gibi elleriyle kuzu kızartmasını yediği anlaşıldı. Fotoğrafçı, oldukça sıkışık olan oturma odamda hepimizi çekebilmek için bir sandalyenin üzerinde duruyordu, bir ışık kırıldı ve adamlardan biri daha fazla şarap için böğürmeye başladı. Bu bir tür şaklabanlıktı.
Etrafta koşuşturan insanlar ve düşük seviyeli bir manik enerjiyle kırılan eşyalar.

'Bu bir felaket,' dedim nefesimin altında kızlara.

"Bunun bir felaket olduğunu hiç sanmıyorum," diye havladı Farly sarhoş bir şekilde. 'Bir ay önce yedi yıllık erkek arkadaşım tarafından terk edildim, bu yüzden bu parkta bir yürüyüş! Fotoğrafçı güvence için bana baktı ve sarhoş imparator bile çiğnemeyi bıraktı. "Şerefe," dedi neşeyle, elini kaldırarak hepimiz için.

Farly ile sohbetlerimizde tanıdık, iyi aşınmış bir mobilya parçası haline gelen bu tür bir intihar bombası şakasıyla nasıl başa çıkacağımızı çabucak öğrendik. Kara komedinin nerede son bulup zalimliğe dönüştüğünü bilmediğiniz için şakaya katılamazdınız; ama görmezden de gelemezdiniz. Sadece yüksek sesle gülmek zorundaydınız.

Farly'nin düğününden birkaç gün önce Sardinya'ya doğru yola çıktık. Geç saatlerde indik ve sigortasız kiralık arabamızla adanın kuzeybatısına doğru yola çıktık, müzik setinde ilk yolculuğumuzda çaldığımız Joni Mitchell albümüyle sahil yollarında dikkatlice ilerledik.

yıllar önce. İptal edilen bir düğün bir yana, bir ilişkinin bile gülünç derecede ulaşılamaz bir şey gibi göründüğü bir zaman.

Havuzu, barı ve deniz manzaralı bir odası olan oldukça basit bir otelde kaldık - tek istediğimiz buydu. Farly - okulu seven ve öğretmen olan kız - her zaman rutine dayalı bir yaratık olmuştur ve biz de hızlıca kendimize ait bir rutin yarattık. Her sabah erkenden kalkıyor, doğruca sahile gidiyor, sabah güneşinin parlak, beyaz ışığında biraz egzersiz yapıyor, ardından kahvaltıdan önce denize giriyorduk. Ben yüzerdim. Farly kumların üzerine oturur ve izlerdi. A
Farly ve benim en çok çatıştığımız konu açık havada yüzme konusudur; ben neredeyse her açık su gördüğümde yüzmek için soyunurken Farly sadece klorlu havuzları tercih eder.

"! Denizin banyo suyu kadar durgun ve ılık olduğu bir sabah kıyıya doğru bağırdım. 'İçeri girmelisin! Burası çok güzel.

"Ama ya balık varsa?" diye yüzünü buruşturarak bana bağırdı.

"Hiç balık yok! diye bağırdım. ", biraz balık olabilir. "Balıktan korktuğumu biliyorsun," diye karşılık verdi.

"Onlardan nasıl korkabilirsin ki, onları yiyorsun.

"Altımda yüzdüklerini düşünmek hoşuma gitmiyor.

"Çok banliyölü gibi konuşuyorsun, Farly," diye bağırdım ona. 'Sadece alışveriş merkezlerinden alışveriş yaptığın için hayatı kaçırmak istemiyorsun çünkü
Yağmurun fönünüzü bozmasından korkuyorsunuz ve balıklardan korktuğunuz için sadece havuzlarda yüzüyorsunuz.

″Biz varoşuz, Dolly. Kelimenin tam anlamıyla .'

'ama! Bu doğal! Bu Tanrı'nın kendi yüzme havuzu! Bu şifa! Tanrı okyanusun içinde!'

"Emin olduğum bir şey varsa," diye ayağa kalktı ve bacaklarındaki kumları sildi, "o da Tanrı'nın olmadığıdır, Doll! Denize doğru kürek çekerken bunu neşeyle haykırdı.

Bütün sabahı kitaplarımızı okuyarak ve müzik dinleyerek geçirirdik, sonra öğlen günün ilk içkisini içerdik. Bütün öğleden sonra güneşin altında uyuduk, sonra duş aldık ve bronzlaştıktan sonra akşam yemeği için dışarı çıktık. Biz Daha sonra otele geri dönüp, terasta Amaretto Sours içip
akşam sıcağının kalın battaniyesi altında kâğıt oynuyor ve arkadaşlarımıza çakırkeyif yazıyoruz.

Düğün günü, Farly ben kalkmadan önce uyandı. Gözlerini tavana dikmişti.

"İyi misin? Gözlerimi açar açmaz sordum.

"Evet," dedi, arkasını döndü ve örtüyü kaldırdı. "Sadece bugünün bitmesini istiyorum.

'Bugün en zor günlerden biri olacak,' dedim. 'Ve sonra bitecek. Gece yarısı . Ve bunu bir daha asla yaşamak zorunda kalmayacaksın.

"Evet," dedi sessizce. Yatağının ucuna oturdum.

"Bugün ne yapmak istiyorsun?" diye sordum. 'Bu akşam için, sanki bir suç mahaliymiş gibi yemeklerin iğrenç yakın çekim fotoğraflarını içeren beş yıldızlı Trip Advisor yorumlarına sahip bir restoranda yer ayırttım.

"Kulağa hoş geliyor," dedi iç çekerek. "Sanırım basit bir sürtük gibi şezlonga uzanmak istiyorum.

Günün çoğunu sessizlik içinde, kitaplarımızı okuyarak ve birlikte podcast dinlemek için birer kulak tıkacı alarak geçirdik. Arada sırada etrafına bakar ve şöyle bir şey söylerdi: 'Ben olsaydım
ya da Muhtemelen gelinliğimi giyiyor olurdum. Öğleden sonra telefonunu eline aldı ve saati kontrol etti.

'İngiltere'de dörde on var. Tam on dakika sonra evleniyor olacaktım.'

"Evet, ama en azından yağmurlu Oxfordshire'da babanla gölde yüzmek burada güzel İtalya'da güneşleniyorsun.

"*Aslında* hiçbir zaman gondolla gelmeyecektim," dedi bıkkın bir ifadeyle. 'Sana sadece potansiyel bir olasılık olarak bahsetmiştim çünkü mekan diğer gelinlerden bazılarının böyle yaptığını söyledi.

"Yine de bunu düşündün.

"Hayır, düşünmedim.

"Evet, çünkü bana bundan bahsettiğinde sesinde bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüğümü söylememi beklediğini duyabiliyordum.

"Hayır, değildim!

"Çok garip olurdu, sen kocaman bir elbiseyle gölde yüzerken herkesin sana bakması, sonra birinin seni elbiseden çıkarması, denizcinin küreklerle takırdaması.

"Denizcisi yoktu," diye iç geçirdi. "Ve kürekleri de yoktu. Bara
gittim ve bir şişe Prosecco sipariş ettim.

"Doğru," dedim, buz gibi gazozu havuz kenarındaki plastik flütlere doldururken. 'Şimdi yemin ediyor olacaktın. Bence yemin etmeliyiz.

"Kime?

"Kendimize," dedim. "Ve .

"Tamam," dedi güneş gözlüklerini başının üstüne koyarak. "Önce sen git.

"Eve gittiğimizde bunu nasıl hallettiğini yargılamayacağıma söz veriyorum," dedim.

'Eğer gerçekten ağır bir amfetamin ve gündelik seks dönemi geçirmek istiyorsanız, sorun değil. Kendini bir yıl boyunca eve kapatırsan da sorun değil. Ne yaparsan yap benim desteğime sahipsin, çünkü kaybettiğin insanları kaybetmenin nasıl bir şey hayal bile edemiyorum.

"Teşekkür ederim," dedi, Prosecco'sundan bir yudum aldı ve düşünmek için durakladı. 'Her zaman büyümene izin vereceğime söz veriyorum. Birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanıdığımız için senin gerçekte kim olduğunu bildiğimi asla söylemeyeceğim. Büyük bir değişim döneminden geçtiğini biliyorum ve bunu sadece teşvik edeceğim.

"Bu iyiydi," dedim bardağını tokuşturarak. 'Tamam, dişinde bir şey olduğunda sana her zaman söyleyeceğime söz veriyorum.

"Oh, her zaman.

'Özellikle yaşlandıkça ve diş etlerimiz çekilmeye başladıkça. o zaman yapraklı yeşillikler gerçekten sıkışabilir.

'Beni olduğumdan daha fazla depresyona sokma,' dedi.

"Kendine bir yemin et.

'Bir daha aşık olursam arkadaşlarımı asla gözden kaçırmayacağıma yemin ediyorum' dedi. "Hepinizin ne kadar önemli olduğunu ve birbirimize ne kadar ihtiyacımız olduğunu asla unutmayacağım.

Farly'nin iki yüzden fazla kişinin katılacağı düğün gecesinde bir taksiye atlayıp tepedeki deniz bir restorana gittik.

'Şu anda konuşmanı yapıyor olacaktın,' dedi. "Hiç yazdınız mı?

"Hayır," dedim. 'Ne zaman biraz sinirli ve duygusal olsam iPhone notlarıma bunun için bazı fikirler yazdım. Ama henüz yazmamıştım.

"Acaba tüm gün boyunca mutlu olur muydum ya da stresli bir gün geçirir miydim?

Florence öldükten sonra erken ölümle ilgili okuduğum bir makaleyi düşündüm; acılı bir teyzenin kederli bir babaya, genç oğlu bir araba kazasında ölmeseydi nasıl bir hayat yaşayacağını düşünmemesini tavsiye ettiği makaleyi. Teyze, bu fantezinin teselli etmekten ziyade bir işkence egzersizi olduğunu söylemişti.

'Biliyorsun, bu hayat başka bir yerde yaşanmıyor,' dedim. 'Başka bir alemde var olmuyor. O adamla ilişkiniz yedi yıl sürdü. Hepsi buydu, hepsi buydu.

"Biliyorum.

'Hayatınız burada, şimdi. Onun bir aydınger kağıdı kopyası olarak yaşamayacaksın.

"Evet, sanırım üzerinde durmamak daha iyi. "Bunu Sürgülü *Kapılar* olarak düşünmeyin.

"O filme bayılıyorum.

"Ve Tanrı'ya şükürler olsun ki Gwyneth Paltrow'un o sarı saç kesimini kimse yapamayacağı için değil.

"Myra Hindley gibi görünürdüm," dedi Farly, bir sürahi şarap daha isteyerek. "Benimle onun hakkında şüphelerin mi vardı?

"Dürüstçe bilmek istiyor musun?

'Evet, gerçekten biliyorum,' dedi. "bir önemi yok ve bilmek istiyorum.

"Evet," dedim. 'Onu gerçekten sevmeye başladım ve sonunda çok mutlu olabileceğiniz bir gelecek olduğuna inandım. Ama evet, her zaman şüphelerim vardı.

Masmavi Akdeniz'in ufkunda, bir çıkıntının üzerinde dengede duran mükemmel bir şeftali gibi duran batmakta olan güneşe baktı.

"Bana hiç söylemediğin için teşekkür ederim.

Deniz güneşi yuttu ve gökyüzü sanki bir karartıcı tarafından çalıştırılıyormuş gibi yavaşça alaca maviye ve ardından geceye dönüştü. Bir daha asla o günkü kadar kötü olmadı.

Birlikte bir hafta geçirdikten sonra, başka bir sahil kasabasına gittik. Sabrina ve Belle bizi karşıladı. Tatil benzer devam etti: Aperol içtik, kâğıt oynadık, sahilde uzandık. Belle ve ben bir sabah saat altıda çıktık, sahilde soyunduk ve güneşin doğuşuyla birlikte çırılçıplak yüzdük. Son haftamızda Farly'nin iyi ve sakin günleri oldu, ki bu beklenen bir şeydi. Hepimiz olanlar hakkında çok konuştuk - tatilin altında yatan sebep hakkında. Ama o aynı zamanda şu konular hakkında da konuşmaya başladı
geçmişten ziyade gelecek; nerede yaşayacağı, yeni hayatının nasıl olacağı rutinin nasıl görüneceğini merak ediyordu. İki hafta boyunca melankoli derilerinden birini atmış gibi hissetti. Hatta bir gece o kadar sarhoş oldu ki - gençliğimizden beri olmadığı kadar sarhoştu - altmışlı yaşlarında İtalyan John Candy'ye benzeyen yerel bir restoranın müdürüne asılmaya başladı; kesinlikle en tanınmış geçiş töreni ve bir ayrılığı atlatmanın yeni bir aşamasına geçtiğinizi gösteren bir tören.

Londra'ya döndüğümüzde her şey çok farklıydı. Yirmi dokuzuncu doğum günü, üç cevapsız aramayla uyandığım o sabahtan bu yana geçen üç ayı işaret ediyordu. Bir dönüm noktası gibi hissettik ve bunu uygun bir şekilde kutladık; akşam yemeği için en sevdiğimiz barlardan birine gittik ve sonra dans etmeye gittik. O giydi
Ona hiç gerçekleşmeyen bekarlığa veda partisi için bulduğum elbise. Elbise siyahtı ve her iki yandan da düşük kesilmişti ve on dokuz yaşındayken Watford'daki bir salonda feci, düşüncesizce bir hata sonucu yaptırdığı dövmeyi gösteriyordu. İki küçük yıldız - biri pembeye, diğeri kötü düşünülmüş bir sarıya boyanmıştı ("Üzerinde sarı bir yıldız dövmesi olan bir Yahudi! Size soruyorum!" diye umutsuzluğa kapılmıştı annesi).

Doğum gününün öğleden sonrasında, on yıl önceki hatasını düzeltmek için başka bir dövme salonuna gitti. Yıldızların içini koyu mürekkeple doldurdu; siyaha boyadı. Yıldızlardan birinin yanına Florence için bir 'F' ve benim için de bir 'D' koydu. Ne kaybedersek kaybedelim, hayat ne kadar belirsiz ve öngörülemez olursa olsun, bazı insanların gerçekten sonsuza kadar yanınızda yürüdüğünü hatırlatan bir dövme.

Gurulandım

Farly'nin kalbinin kırıldığı yazın başlarında, bir dergi için insanları memnun etmenin tehlikeleri hakkında bir ilk yazı yazmam istendi. Çalıştığım editör, bu konuda yeni bir kitap yazmış olan bir adamla konuşmamı önerdi. Adı David'di, ellisine yaklaşıyordu; aktörlükten yazarlığa geçmişti. Telefonda konuşmadan önce onu Google'da araştırdım ve çok yakışıklı olduğunu fark ettim: zeytin tenli, tuzlu ve biberli saçlar, yumuşak kahverengi gözler. Yayıncısı bana kitabın PDF'sini gönderdi ve sinir bozucu derecede parlak bir okumaydı. Çalışmaları insanların onaylanma ihtiyacına ve bunun mutluluğu nasıl kısa kestiğine odaklanıyordu. Kitabı okurken sanki bir şey - ya da biri - bir çift güçlü, güvenilir eliyle omuzlarımı tutmuş ve beni büyük, keskin, çok ihtiyaç duyduğum bir şekilde sarsmış gibi hissettim.

Bir süre ileri geri e-posta gönderdik ve sonra konuşmak için bir zaman ayarladık.

Sesi derin ve yumuşaktı; hayal ettiğimden çok daha belirgin ve teatraldi. Genel havası açık bir hippiye benziyordu, ama RSC topluluğu üyesi gibi konuşuyordu. Ona kitapla ilgili sorular sordum ve aklıma takılan şeyleri sordum; bana çocukken sürekli olarak davranışlarımızı kontrol altına almamızın söylendiğini anlattı. Otoriter olmamamızın, gösteriş yapmamamızın ya da ukala olmamamızın söylenmesinin, kim olduğumuzun belirli girintileri etrafında nasıl bariyerler oluşturduğunu ve yetişkin olarak bunları tekrar ziyaret etmekten korktuğumuzu anlattı. Bunun yerine, sevilmemekten korktuğumuz için karanlık, gürültülü, eksantrik ya da çarpık olan kısımlarımızı saklarız. Ona göre, en güzel yanlarımız bu yanlarımızdır.

Yazı kişisel bir bakış açısıyla yazıldığı için kendi deneyimlerim hakkında konuşmak zorunda kaldık. Ona bu yıl bir terapiste gitmeye başladığımı söyledim.

'Sizin gibi bir insanın terapi yapmasının tehlikesi zeki görünmenizdir' dedi. 'Her şeyin teorisini çok kolay kavrayacaksınız. Her şeyin teorisini sohbet ederken kendiniz hakkında akademik. Ancak, bilirsiniz, tüm bu konuşmalar sizi bir yere kadar götürür. Bu değişimi gerçekten özünüzde hissetmeniz gerekir. Bu sadece bir terapistle konuştuğunuz şeyler olamaz. Bunu vücudunuzda hissetmeniz gerekir -' sesi yavaşladı - 'dizlerinizin arkasında, rahminizde, ayak parmaklarınızda, parmak uçlarınızda hissetmeniz gerekir.

'Hmm,' dedim onaylayarak.

Yaklaşık kırk beş dakika boyunca kitaptaki pasajlardan, yıllardır yaptığı araştırma ve çalışmalara ve benim kendi deneyimlerime geçerek konuştuk. Benimle hiçbir formalite ya da nezaket olmadan doğrudan konuştu. Sadece bir telefon görüşmesiyle bir şekilde doğrudan iç ekvatoruma ulaşmış gibi hissettim.

'Şu küçük yanağını ,' dedi sanki beni yıllardır tanıyormuş gibi. 'Başka birinin sana ne yapacağını ya da kim olacağını söylemesine ihtiyacın yok. Artık kendi kendinin annesisin. Ne istediğini dinlemek zorundasın.

"Hmm," diye tekrar başardım.

"Ve hayatının geri kalanı boyunca her gün, bu işi ciddiye almanı istiyorum.

'Peki ya uygun olmak? Her zaman kendiniz bu nasıl oluyor?

"Hiç uygun olduğu için bir adama aşık mu?" "Şey, hayır.

'Oooh, şu Greg,' dedi şehvet dolu bir sesle. "Beni tahrik ediyor, çok *uygun* .

'Hayır, hayır,' dedim gülerek.

'Uygun olanla ilgilenmiyorum. Karanlık, kenarlar ve köşeler gömülü hazinenin yattığı yerdir. Uygunluğu siktir et.'

Benimle flört ediyormuş gibi hissettim, ama sadece yazı için iyi alıntılar uğruna benimle bu kadar samimi konuşup konuşmadığını anlayamadım. Konuşmamızın sonunda, hiç de röportaj gibi hissettirmeyen genel bir sohbete sürüklendik. Bir ilişkim olup olmadığını da açıklamamı istediğini söyleyebilirdim, ancak bu bilgiyi belirsiz tuttum. Bana kendisiyle bire bir seans yapabileceğimi düşündüğünü söyledi.

"Yargılanma korkusu olmadan birine her şeyinizi gösterebileceğinizi hissederseniz," dedi, "samimiyetiniz tavan yapacaktır.

"Evet, bu benim için her zaman büyük bir sorun olmuştur," dedim. "Samimiyet.

"Biliyorum, bunu sende hissedebiliyorum. ani bir sessizlik oldu.
Belki de guru saçmalıklarından bahsediyordu; belki de her zaman bastırdığım her şey düşündüğümden çok daha görünürdü.

'Hmm,' bir kez daha başardım.

"Umarım hayatında seni gerçekten tutan biri vardır, Dolly. "Bir
terapistim var," diye cevap verdim.

'Kastettiğim bu değildi,' dedi.

Dairemden çıktım ve yeni uyanmışım gibi ışığa göz kırptım. "Az önce çok
olağanüstü bir konuşma yaptım," dedim India'ya ve
Belle, bahçemizde güneşleniyorlardı.

"Kiminle?" diye sordu India kulaklığını çıkararak. "Şu
makaledeki adamla - şu guru adamla.

"Ne dedi?

"Bilmiyorum, sanki içimde daha önce konuşulmamış bir şeyle konuşuyordu; sanki bir şey esniyor ve ilk kez uyanıyordu.

"Yaptıkları şey bu, değil mi, sahip oldukları gücün bu olduğunu düşündürüyorlar," dedi India hüzünle, ön tarafına dönerek. "Kendine guru diyen birine asla güvenmezdim.

"Adil olmak gerekirse, kendisine guru demiyor," dedim. "Herkes öyle diyor.

'Tamam, bu daha iyi,' diye cevap verdi.

"Bu biraz "maven" olmak gibi bir şey," diye devam ettim. "Ya da bir "mogul". Sanırım bunu başkasının söylemesini beklemek zorundasınız. Bunu kendiniz için söyleyemezsiniz. Üstümü çıkardım ve çimlerin üzerine attıkları havluların üzerinde onlara katıldım.

"Ondan istediğini aldın mı? Belle sordu.

"Evet," dedim. "Harika bir röportajcıydı. Gözlerimi kapattım ve güçlü İngiliz güneşinin beni nadiren kucaklamasına izin verdim. 'Tanrım, ben bir daha
onu düşünmeden duramıyorum.' "Seks
mi? India sordu.

"Hayır, hiç sanmıyorum. Ruhunu yemek istiyorum . Sadece onun hakkında her şeyi öğrenmek istiyorum, söyleyeceği her şeyi dinlemek istiyorum.

"Numarasını iste," dedi.

'Numarası zaten bende var. Az önce onunla telefonda görüştüm.

'Ah evet,' dedi. "O zaman mesaj .

'Bir için röportaj yaptığım birine "öylece mesaj atamam".

"Neden?" diye sordu Belle.

"Çünkü uygunsuz olurdu," dedim, kelimeleri ağzımda yakalayarak. "Ama kim uygun olana aşık oldu ki?

O gece yatarken kaydı tekrar dinledim, sözleri içimde pinpon topu gibi zıplıyordu. Ertesi sabah yazıyı yazdım, editöre gönderdim ve onu unuttum.

Birkaç ay sonra, David'den bir WhatsApp mesajı aldığımda bir partiden eve geç dönüyordum. Bana Fransa'da tatilde olduğunu, yıldızların altında uzun bir yürüyüşe çıktığını ve aniden röportajımızı hatırladığını ve onu hiçbir yerde görmediğini söyledi.

"Bu açıkça benim narsisizmim - yazı ne zaman çıkıyor?" "Hiç de narsisistik değil," diye cevap verdim. 'Bir sayıdır bekletiliyor, üzgünüm.
Gelecek ay çıktığı gün sana mesaj atarım. Eğer ülkede değilsen sana bir kopyasını gönderebilirim.

'O zamana kadar dönerim. Sen nasılsın?" diye sordu. "Son konuştuğumuzda bir şeylerin eşiğinde gibiydin.

"Hâlâ bir şeylerin eşiğindeyim," diye yazdım. 'Hâlâ farklı bir paradigmaya geçmeye çalışıyorum. Kolay-kolay. Sen nasılsın?

"Aynı.

Bana çok uzun süreli bir ilişkiden birkaç hafta önce ayrıldığını söyledi. Bunun doğru bir şey olduğunu söyledi - dostane ve karşılıklı bir ayrılık. Bana bazen bir ayrılığın her iki taraf için de rahatlamadan başka bir şey olmadığını söyledi;
Sanki bir klima ünitesi nihayet kapatılmış gibi, her şey sessizleşene kadar orada olduğunu fark etmediğiniz düşük, amansız uğultu.

O gece saatlerce mesajlaştık, birbirimiz hakkında ilk konuşmamızda öğrenemediğimiz temel bilgileri öğrendik. İkimiz de Kuzey Londra'da büyümüştük, ikimiz de muhafazakâr yatılı okullara gitmiştik, bu yüzden benim kendiminkinden nefret ettiğim kadar onun da nefret ettiğinden şüphelendiğim bir sesi vardı. Dört çocuğu vardı - ikisi erkek, ikisi kız - ve belli ki hepsine çok düşkündü. Çocuklarını sohbet hattı olarak kullanan bir adamı bir mil öteden fark edebilirim - bu öyle bir adam değildi. Her bir çocuğun karakterinin en ince ayrıntısına kadar biliyordu.
tutkuları, hayalleri ve günlük yaşamı hakkında gerçek bir hayranlık ve bağlılıkla konuştu.

Müzikten, şarkı sözlerinden konuştuk. Ona en sevdiğim şarkıcının John Martyn'di; onun müziği, bir erkekle yaşadığım ve birkaç yıldan daha uzun süren tek aşk ilişkisiydi. Bana bir hikaye anlattı.
John Martyn'in gitarlarından birini eski karısından nasıl aldığını ve müziğine ne kadar düşkün olduğumu anlayabildiği için istersem onu alabileceğimi söyledi. İkimizin de okuduğu ve beni vejetaryen yapan bir kitap hakkında konuştuk; ikimiz de aynı istatistiklere ve pasajlara kızdık. Çocukluğumuz hakkında konuştuk.
Fransa'da geçirdiğimiz tatiller. Ailelerimiz hakkında konuştuk. Yağmur hakkında konuştuk. Ona yağmuru ne kadar sevdiğimi anlattım; mavi gökyüzü ve güneş ışığından daha çok. Ona yağmurun beni her zaman nasıl kucakladığını ve sakinleştirdiğini anlattım - çocukken anneme yağdığında dışarıda park halindeki arabasının bagajında oturup oturamayacağımı sorardım. Rod Stewart'ın otobiyografisinde Los Angeles'ta yılda bir kez yağmur yağdığında kollarını açıp sokağın ortasında durduğunu, çünkü yağmuru çok özlediğini okuduğumda İngiltere'den asla ayrılamayacağımı fark ettiğimi söyledim. Gece üçte iyi geceler diledik.

Ertesi sabah uyandığımda canlı bir rüyadan uyandığımı hissettim. Ama telefonumda David'den yeni bir mesaj vardı ve diş perisinden gelen parlak bir madeni para gibi yastığımın altında beni bekliyordu.

'Beni bu sabah beş sularında uyandırdın,' .

"Ne demek istiyorsun?" diye cevap verdim. Bana yatak odasının penceresinden gelen, önce sert sonra yumuşak yağmur kaydını gönderdi.

"Ben yağmur muyum?" diye sordum, etkileşimlerimizin bir demirbaşı haline gelecek bir şekilde iyice yıpranmış alaycılığımı askıya alarak.

'Evet, ,' diye cevap verdi. "Yaklaştığını hissettim.

Arkadaşlarıma David'den bahsetmek zorunda kaldım çünkü telefonumu onun elinden hiç bırakmadım. Uyandığımız andan yattığımız ana kadar birbirimizle mesajlaşıyorduk. Günün yaklaşık beş saatini çalışmak, yemek yemek ve yıkanmak için ayırıyordum ama bu zorunlu zaman dilimlerinde bile onu düşünüyordum. Sabrina ile öğle yemeği yedim ve bana gözümün tüm zaman boyunca telefon ekranımda olduğunu fark ettiğini söyledi.

'Tamam, bu kadar telefon yeter' dedi.

"Telefonumla konuşmuyorum! Savunmacı bir

şekilde söyledim.

"Fiziksel olarak telefonunuzda ama tek düşündüğünüzün onunla konuşmak olduğunu söyleyebilirim.

"Hayır, değilim.

Sanki on üç yaşındaki kızımı öğle yemeği için dışarı çıkarmışım da MSN Messenger'da yabancı değişim öğrencisi erkek arkadaşıyla konuşmaya geri dönmek istiyor.

"Özür dilerim," dedim. "Onu düşünmüyorum, söz veriyorum. Telefonumun ışığı yandı.

"Oraya gönderdiği şey ne? Sabrina ekrana bakarak sordu.
Ona özenle çizilmiş bir aslan resminin fotoğrafını gösterdim.

"İçimdeki ruhun bir aslan olduğunu düşünüyor.

Sabrina bana birkaç şaşkın göz kırptı.

"Evet, yeni erkek arkadaşınla pek ortak noktamız olacağını sanmıyorum," dedi kesin bir ifadeyle.

'Hayır, yapacaksın, . O ciddi, mizahtan yoksun bir guru değil, gerçekten komik biri.

'Tamam, sadece mesajlaşmayı kes,' dedi. "Lütfen. Senin iyiliğin için.
İlişkinizi daha başlamadan mahvedeceksinSanki o bir insan Tamagotchi.'

'Ama üç haftalığına Fransa'da,' dedim. 'O dönene ve buluşana kadar onunla konuşmayacağım.

"Aman Tanrım, eminim sana Fransa'ya uçmanı söylemiştir, değil mi?" diye sordu başını sallayarak. "Neden erkeklerle aranız hep bu *kadar aşırı*?

'ama, aslında gitmeyeceğim,' dedim. Merakımdan uçuşlara baktığımı ona .

Arkadaşlarım, haklı olarak, tanımadığım birine bu kadar çabuk kafayı taktığım için deli olduğumu düşündüler. Ama onlar da buna alışkındı - yeni bir aşk ilgisi bulmam her zaman açgözlü bir çocuğun Noel Günü bir oyuncak açması gibi olmuştu. Ambalajını yırtıp açıyor, çalıştırmaya çalışırken hüsrana uğruyor, kırılana kadar takıntılı bir şekilde onunla oynuyor, sonra da kırılan plastik parçalarını Boxing Day'de bir dolabın arkasına atıyordum.

Farly'ye David'le yaptığımız orijinal röportajın kaydını e-posta ile gönderdim.

"Şunu dinle," diye yazdım. 'O zaman neden böyle davrandığımı anlayacaksın. Bu adam için deli oluyorum.' Bir saat sonra ondan bir e-posta aldım. 'Tamam,

bu adam hakkında neden bu kadar çılgınca davrandığını anlıyorum'

yazıyordu.

Mesajlaşmaya başladıktan bir hafta sonra telefonda konuştuk. Telefonda Görüşmeci ve görüşülen kişinin dinamikleri değişti, her şey aylar önce son konuştuğumuzdan farklı hissettirdi. Geç ve sessizdi; nefes alışını ve Fransız kırsalındaki cırcır böceklerini duyabiliyordum. Gözlerimi kapattım.

Gözlerimi açtığımda onu neredeyse hissedebiliyordum; geçen hafta yarattığımız bu garip yakınlığın büyüsü.

'Tanışmadan önce birbirimizi bu şekilde tanıyor harika bir şey' dedi. Shelley Winters dedi ki: "Ne zaman biriyle evlenmek istersen, git onun eski karısıyla yemek ye." '

"Seninle yemek yemeden önce eski karınla yemek yememi mi öneriyorsun?

"Hayır, bence insanlar ilk randevuda kendilerini o kadar iyi pazarlıyorlar ki, o kişinin gerçekte kim olduğunu göremiyorsunuz.

"Evet, sanırım buluştuğumuzda satış konuşması yapmak için çok geç olacak.

Bir hafta daha geçti, binlerce mesaj, onlarca arama. O
beni giderek daha fazla etkilemeye başladı ve her şey hakkındaki düşüncelerini öğrenmek istedim. Hiçbir ayrıntıyı atlamıyordu; diyaloğumuzdaki ince ayrıntılar beni baştan çıkarıyordu. her konuda söyleyecek yeni bir şeyi vardı. Bu adamın ilgisinin ışığının üzerimde parlaması kendimi enerjik ve yeni hissetmemi sağlıyordu. David'le konuşmak için gün içinde yeterli saat yoktu. Daha fazlasına ihtiyacım vardı, daha fazlasına.

Kısa süre sonra mesajlar ve aramalar yetmemeye başladı. Birbirimize tüm çalışmalarımızı gönderdik.
Bana yeni kitabının yayınlanmamış bölümlerini gönderdi; ben de ona makaleler ve senaryolar. Birbirimize konuşarak ve Google'da resim arayarak bilemeyeceğimiz şeyleri anlattık - tırnaklarımın endişeli mizacımdan dolayı sürekli ısırıldığını, parmak uçlarının gitar çalmaktan sertleştiğini. Oynadığı kısa filmleri tekil bir konsantrasyonla izledim; onun bir dahi olduğunu düşündüm ve bunu ona söyledim, yazdım
Aklımda kalan replikler, sevdiğim kareler ve sonrasında onu bunlar hakkında konuşmak.

Bir gece geç saatte telefonda konuşurken, "Git aya bak," dedi. Ayaklarımı spor ayakkabılarımın içine soktum, tişörtümün ve külotumun üzerine bir palto çektim. Yolumun sonuna ve Hampstead Heath'e doğru yürüdüm. Bana bir zamanlar Highgate'te yaşayan vahşi saçlı bir kadınla çıktığını, geceleri Heath'e doğru koşarken ona otuz saniyelik bir başlangıç verdiğini ve sonra peşinden koştuğunu anlattı. Ormanda bir meşe ağacına yaslanarak sevişmişler.
Şehrin siluetini gören bir noktadaki banka oturdum, ayın ışığı altında çıplak bacaklarımı uzattım ve ona burada gördüğüm ve kazınmış övgü yazısını okuduğumda beni ağlatan bir başka banktan bahsettim. Bütün yaz yüzdüğüm Kadınlar Göleti'nin yanındaki çayırlıktaydı.

Wynn Cornwell'in anısına - doksanlı yaşlarına kadar orada yüzmüş bir kadın.

"Elli yılı aşkın bir süre burada yüzen Wynn Cornwell ve onu bekleyen Vic Cornwell'in anısına" yazıyor. Her gün yüzerken kapının yanında durmuş olmalı. Ne kadar güzel, değil mi?

"Biliyorsun..." diye konuşmaya

başladı. "Ne?

"Hiçbir şey," dedi.

"Hayır, et, anlat bana.

"Sen çok etkileyici bir kızsın. Birçok yönden açık bir kitap gibisin. Neden tüm bu huysuz "Ben bir adamım" şeylerini yapıyorsun?" diye sordu.

"yaptığımın farkında değilim, bilinçli bir duygulanım değil.

'Buna sahip olamayacağınızı düşünebilirsiniz ama . Eğer istersen hepsi senin olabilir.

'Bir şeyden etkilenebilirim ama onu kendim için isteyip istemediğimi bilemem,' dedim. 'Ve ben zaten sadece bir aptalım. Sanki her yıl kalbimle gözyaşı arasındaki kanalı süpürmek için bir temizlikçi geliyor. Bir gün iğrenç, fışkıran duygulardan oluşan kocaman, temiz bir geçit olacak ve ben senin yaşına geldiğimde muhtemelen rüzgârda bir yaprak gördüğümde ağlayacağım.

"Eğer şanslıysan.

"Bazen başkalarının sarsılmaz inancına kıyasla sahip olduğunuz küçük inanç arasındaki çok etkileyici bir şeydir.

"Bilmiyorum. Belki de sadece doldurulamaz bir boşluğun vardır,' dedi nazik bir iç çekişle. "Belki de hiçbir erkek onu dolduramayacak. Yukarıya, ikimizin de baktığı ayın aynı yüzüne baktım ve bir yıldızın üzerine o gece yatağa girip söylediklerini unutmayı diledim.

Tamamen yabancı birine büyük miktarda zaman ve enerji yatırımı yaptığımın farkındaydım ama ona güvenmek için her türlü nedenim vardı. Aramızda sadece hava kalana kadar günleri saydım ve bu arada şunun tadını çıkardım Kendi yarattığımız bir yerdi; sıkıcı, günlük hayatın yan girişinde büyülü, teknik renkli bir dünyaya geçmemi sağlayan bir kapı gibiydi. Bir sorunum olduğunda ondan tavsiye isterdim. Yazarken kendimi bir cümlenin ararken bulduğumda, onun fikrini sorardım.

Bir öğleden sonra bana 'Bana karşı daha açık olduğun için teşekkür ederim' diye mesaj attı. "Bu çok seksi.

Açıkçası, hoşlandığım bir erkek bana seksi bulduğunu söylese her şeyi yapmaya devam ederdim.

Düzenli olarak iletişimimizin yoğunluğunun ne kadar tuhaf olduğundan bahsediyorduk; onun için bu tamamen yeni ve tamamen tuhaftı. Daha önce hiç tanımadığım biriyle bu kadar yoğun bir bağ kurmamıştım ama MSN'deki formasyon eğitimim ve ardından gelen yetişkinlik yıllarımdaki çevrimiçi flörtler nedeniyle yabancılarla sohbet etme fikrine daha alışkındım.

"Garip değil mi?" diye mesaj attı. 'Sen ve ben hiç tanışmadık ama yine de - gittiğimiz yerler! Samimiyetin, şefkatin, pazar günlerinin, kahkahanın ve müziğin diyarları.

"Biliyorum!

"Ve hepsini görünmez enerjiden ördük. Sadece pikselleri kullanarak. "Biz sihirbazız.

'Bakın bu piksellerle ne yapıyoruz,' diye yazdı. "Birbirlerini uydulardan sektiriyorlar.

David İngiltere'ye dönmeden önceki gece zar zor uyuyabildim. Çocuklarını annelerinin evine bırakacak, arabayla Londra'ya gidecek ve bir arkadaşının evinde uyuyacaktı, ertesi gün de mükemmel randevumuzu planlamıştık. Hava güzel olacaktı; bir şişe şarap ve iki plastik bardakla öğleden sonra Hampstead Heath'te onunla buluşacaktım. India ve Belle kıyafet seçmeme yardım etti - mavi bir çay elbisesi ve beyaz plimsol ayakkabılar. Dairemi temizledim. Kaçınılmaz ertesi sabah için biraz güzel ekmek aldım.

India beni dikkatle izlerken 'İşi ciddiye alıyor,' diye gözlemledi.
Kitapları rafımdan kaldırdım, çıkıntıları temizledim ve kitapları onun en etkileyici bulacağını düşündüğüm başlıklara göre yeniden düzenledim (Dworkin, Larkin*, Ye, Dua Et, Sev*).

Ama öğleden sonraki sıcak randevumuzdan önceki gece bir randevuya gitmem gerekiyordu. Bu, randevu köşemde onlar hakkında yazmamı isteyen bir çöpçatanlık ajansı tarafından kurulan kör bir tuzaktı. David ve ben sanal ilişkimize başlamadan haftalar önce organize edilmişti ve o zamanlar çok mantıklı gelmişti.
bir randevuya ve kopyaya ihtiyacım vardı. Zavallı adamı başından savmak istemedim, bu yüzden akşam çok erken bir saatte merkezi bir yerde bir içki ayarladık. Dokuza kadar evde olabileceğimi biliyordum.

David'in bana veda sözleri 'Beni sonra ara, kalp kırıcı' oldu.

Hiç de kalp kırıcı biri olmadım - tam tersi. Sadece
Çoğu kurulumda ikimizin de orada olmak istemediğini fark ettim. O hala

eski kız arkadaşına aşıktı, ben ise hiç tanımadığım bir adama tutulmuştum. Birbirimize
ilgili hikayeler. Ona eski sevgilisinin evine çiçeklerle gitmesini ve onu sevmekten asla vazgeçmediğini söylemesini söyledim; o da bana eve gitmemi ve erken yatmamı çünkü yarın evleneceğim adamla tanışacağımı söyledi. Bir kokteylden sonra ayrıldık, aynı metroyla eve döndük ve kucaklaşarak ayrıldık.

Metro kapıları kapanırken bana "İYİ ŞANSLAR!" diye bağırdı. "Sana da!

Camın arkasından ağzımı açtım.

Eve döndüğümde David'i aradım ve ona randevudan bahsettim. Londra'ya planlanandan daha erken gelmişti ve benim dairemin yaklaşık iki mil batısındaki bir dairede arkadaşının kanepesinde uyuyordu.

'Gel ve burada kal,' dedim.

"Peki ya yarının mükemmel randevusu ne olacak?" diye sordu.

"Biliyorum, , bana arabayla on dakika mesafede olman çok saçma geliyor.

Orijinal plana sadık kalma konusunda anlaştık, beş dakika sonra telefonuma ve ondan bir mesaj gördüm.

"Geliyorum.

Dairemden çıkıp demir dış merdivenlerden aşağı indim ve orada, sessiz sokağımda duruyordu, sadece ay ışığı uzun, geniş siluetini ve siyah saçlarının kıvrımlarını ortaya çıkarıyordu. Merdivenlerde bir an durakladım, sanki bir uçurumdan atlamışım da durgun suyun yüzeyine çarpmak üzereymişim gibi hissediyordum. Ona doğru koştum, kollarımı boynuna doladım ve öpüştük.

"Şu kıza bir bakayım," dedi, yüzümü tutarak, sanki beni bir sınav için ezberliyormuş gibi gözlerini dikkatle yüz hatlarımda gezdirdi.

'Sizinle tanıştığıma memnun oldum,' dedim.

"Ben de seninle tanıştığıma memnun oldum. Gecenin bir yarısı yolun ortasında, ben asfaltta çıplak ayak parmaklarımın üzerinde dururken, yakındaki bir ağaçta bir banliyö baykuşunun ötüşü eşliğinde öpüşmeye devam ettik. Beni kendine çekti ve ben de yüzümü onun bukleleri kadar buruşuk lacivert gömleğine bastırdım.

"1.80 boyunda değilsin," diye fısıldadı alnıma. "Evet
öyleyim," diye cevap verdim, daha dik durarak.
"Hayır değilsin ve öyle olmadığını biliyordum, seni lanet
yalancı. Elini tuttum ve merdivenlerden daireme doğru
sürünerek çıktık.

Sonraki birkaç saat tam da hayal ettiğim gibi geçti. İçtik, konuştuk, müzik dinledik, yan yana uzandık ve öpüştük. Onun çıplak, dövmeli tenini - ceviz kahverengisi ve Fransız güneşinin tozunu -, tütün ve toprak kokusunu içime çektim. Bir telefonun ve bir fotoğrafın yakalayamayacağı tavırlarını inceledim; göz kapaklarının kıvrımını, bir 's' harfinin dişlerinin arasından kayışını. Beni dikkatle dinledi, benimle doğrudan konuştu; açık ve güven doluydum ve çok az tanıdığım biriyle böylesine yakınlık hissetme yeteneğime hayret ettim.

"Komik olan ne biliyor musun?" dedi başımı öperek. "Ne?

'Tıpkı düşündüğüm . Oyun parkında elleriyle gözlerini kapatan ve kimsenin onu göremeyeceğini düşünen çocuk gibisin.

"Ne demek istiyorsun?

'Benden saklanamazsın,' dedi. Karşımdakinin asla yalan söyleyemeyeceğim biri olduğunu zaten biliyordum. Boku yediğimi biliyordum.

"Önce mükemmel randevuyu yapmadığımız için kızgın mısın?" diye sordum bilinç ve uyku arasındaki rüya gibi, mırıldanmalı nadas alanına geçerken.

"Hayır," dedi saçlarımı okşayarak. 'Hiç de değil. Yarın ne yapıyorsun?

"Bir editörle buluşacağım," dedim.

"Daha sonra seninle buluşabilir miyim?" diye önerdi.

Gözlerimi kapattım ve anında huzurlu bir uykuya daldım.

Birkaç saat sonra bir sesle uyandım. David yatağımın ucunda giyiniyordu.

"İyi misin? Uykulu bir şekilde

sordum. "İyiyim," diye sinirlendi.

"Nereye gidiyorsun?"

"Arabayla gezmeye.

Saatime baktım - sabah beş. "Ne,

şimdi mi?

"Evet, arabayla gezmek istiyorum.

"Tamam," dedim. 'Tekrar içeri girebilmen için sana anahtarlarımı vermemi ister misin?

"Hayır," dedi. Yatağa doğru eğildi ve kolum boyunca öptü; dirseğimden omzuma kadar. "Uyumaya devam et.

Kapıyı kapattı. Daireden çıktığını, arabasına bindiğini ve gittiğini duydum.

Yatak odamın beyaz tavanına baktım ve neler olduğunu anlamaya çalıştım. Şiddetli bir reddedilme duygusuyla dolmuştum. Bunu midemden boğazıma kadar hissettim: kendinden iğrenme, kendinden nefret etme, kendine acıma, kare. Yıllar önce Harry'den o telefonu aldığımda da böyle hissetmiştim.

Sabah yedide India'nın yatağına girdim ve ona olan biten her şeyi anlattım.

India, "Sanki çıldırmış gibi görünüyor," dedi. "Ne

hakkında?

'Belki de birdenbire çok gerçek oldu. Çok samimiydi.'

"Yani, adam bir yakınlaşma koçu," dedim. 'Bu tam anlamıyla onun işi.

'Şey, "Yapabilenler yapar..." gibi bir durum olabilir'

'Bunun olduğuna hala inanamıyorum,' dedim.

"Sebebi her neyse, bugün yapması gereken bir sürü açıklama var. "Ama belki de benimle bir daha asla konuşmayacak.

'Kesinlikle hayır,' dedi. 'O dört çocuk babası, eminim bundan daha fazla merhameti vardır.

"Eğer telefonumda geleceğine mesajlar olmasaydı, gerçekten dün gece rüya gördüğümü düşünürdüm," dedim. 'Uyanık yatıyordum ve kendime işkence ediyordum; onun gözleri, çilleri ve göğsündeki dövme -'

"Tabii ki göğsünde bir dövme var," dedi India gözlerini devirerek. "Ne dövmesi?

"Yapamam. İroni çok korkunç.

"Devam et," dedi.

"Kadınlara saygı anlamına gelen bazı semboller. "İsa ağladı.

'Bir dipnotla düzelttirmeli,' dedim. "Yanına bir yıldız . "Dolly Alderton dışında." '

"İyi misin? India kolumu okşayarak sordu. "Bu büyük bir şok olmalı. "Sadece kafam karıştı," dedim. "Bu kadar mı?

Birkaç saat sonra David'den bilmece gibi bir mesaj aldım. "Selam," . 'Garip olduysa özür dilerim, biraz tuhaf bir çıkış oldu. Öyle oldu

Seni görmek, sana dokunmak çok güzel - bu beni çok içselleştirdi, son günlerde yarattığımız inanılmaz yakınlık ile bunun tam tersi olan birbirimizi "tanımamak" arasındaki uçurumu hissettim. Yazdıklarını izledim ve bir parça anlam ifade eden bir şey bulana kadar cevap vermeyi reddettim. "Bu beni

bazı büyük sorular. Hay sikeyim. Umarım acı çekmiyorsundur, belki de sadece "her neyse "dir. Ama belki tuhaflaşmışsındır.' Telefonuma baktım, hâlâ ne cevap vereceğimi bilemiyordum. 'Umarım üzgün uyanmamışsındır,' diye yazdı.

"Üzgün uyandım," diye cevap verdim. "İnsanların bana yaklaşmasına pek sık izin vermiyorum. "Biliyorum. Gerçekten çok üzgünüm. Bu seni terk etmek değildi.

Harry ile yaptığım son görüşmeyi düşündüm. Beni sevmesi için ona nasıl yalvardım; onun için yeterince iyi olduğuma onu gözyaşlarımla nasıl ikna ettim. Sesinde beni ona götürecek herhangi bir tereddütü nasıl dinlediğimi.

Ona umutsuzca tutunabileceğime inanıyordum, parmaklarım tutuştan morarmıştı. Bu artık benim hikâyem değildi. Olmak istediğim kişi bu değildi.

'Yukarıdakilerin ne anlama geldiğini gerçekten anlamıyorum ama bırakabilirim Eğer devam etmekten rahatsız buraya gelin,' diye yazdım.

'Konu sen olunca biraz duraksamam ve kafamı toplamam gerekiyor,' cevap verdi. "Bunun bir son olması gerektiğini söylemiyorum.

"Öyleyim," diye yazdım. "Şimdi durdur tuşuna basmalıyım. 'Kahretsin, seni incittim. Bunu hissedebiliyorum.

' değil,' diye cevap verdim. "İkimiz de hayatımızın garip dönemlerindeyiz. Sen sadece

Bir ilişkiden tüm bu analizleri yapıyorum. Ama kendimi korumak zorundayım.

'Tamam,' diye cevap verdi.

Konuşmalarımızı ve arama geçmişini sildim, sonra David'in numarasını sildim.

Günler geçtikçe yalnızlık, utanç, keder ve öfkenin bir bileşimini hissettim. Kendimi aptal gibi hissettim; *The Archers*'da alçak, güzel bir yabancının tüm parasını alıp gitmeden önce kur yaptığı bir tür huysuz kadın karakter gibi. Arkadaşlarım da benzer şekilde utanç verici

Kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak hikâyeler, yabancılarla sahte bir yakınlık kurmak için kandırılma hikâyeleri. Flört köşemin editörlerinden biri bana *New Yorker*'ın 1997 tarihli sayısında yayınlanan 'Sanal Aşk' adlı bir makale gönderdi.

İnternette aşık olmanın merak uyandıran yeni fenomeni; bir yabancıyla telefon ve e-posta yoluyla ilişkiye başlayan bir kadın gazetecinin birinci şahıs olarak kaleme aldığı bir yazı. 'Talibimi tanımıyor olabilirim,' diye yazdı. 'Ama ilk defa Hayatımda ilk kez, anlaşmayı biliyordum: Arzulanan biriydim, kör bir adamın bakışlarının nesnesiydim... sokakta karşılaşsaydık, birbirimizi tanıyamazdık, özel samimiyet versiyonumuz artık fiziksel dünyayı oluşturan dallar, bedenler ve düşen enkazlar tarafından gizlenmişti.

David'in beni gecenin bir yarısı terk etmesinden iki gün sonra, dergi beni ona yönlendiren parçayla birlikte çıktı. Onu tamamen unutmuştum; ama gazete bayilerinin raflarında görünce her şey tersine dönmüş gibi hissettim. Bu felaketi başlatan mesajda ilk başta söz verdiğim gibi, çıktığını bildirmek için ona mesaj atmadım. Hiçbir zaman
David'le tekrar konuştu.

Arkadaşlarım bu karşılaşmanın ardından şaşkınlıklarını gizleyememişlerdi, her şey zaman içinde daha da saçma bir hal alıyordu. Bazen, her şey olup bittikten haftalar ve haftalar sonra, barda oturuyorduk ve India aniden şarabını bırakıp havlıyordu: "Şu David denen adama İNANABİLİYOR MUSUN? Belle, güven pozisyonunu kötüye kullandığı için onu ihbar etmeyi düşündü.

"Ama onu kime ihbar edebilirsin ki?" diye sordum.

Hindistan, 'Bir guru konseyi olmalıbir tür Eşitlik şeyi olmalı,' dedi.

Belle, "Belki de Haringey Belediyesi'ni aramalıyız," diye önerdi. "Onlara, etkilenebilir genç kadınlar için tehlike arz eden bir gurunun ortalıkta dolaştığını söyleyelim.

Bazı arkadaşlar onun güven sorunları olan bir kadının meydan okumasını gören, istediğini alan ve giden bir kadın düşmanı olduğunu düşündü; Glastonbury tezgah sahibi kılığına girmiş bir kurt. Diğerleri ise, daha cömert bir şekilde, sanal baştan çıkarma gerçekliği konusunda daha az rahat olduğunu düşündüler.
bin yıllık. Tanımadığım insanlarla sohbet etmeye ve onlarla yakınlık oldukça alışkındım. Onlarla ilk kez yüz yüze tanışmak her zaman sarsıcıydı, ancak birini tanımak sadece o boşluğu kapatma sanatıydı; bahsettiği o 'uçurum'. Online randevulaşmanın temelinde de bu var.

Helen başka bir teori geliştirdi: ayrılığının ardından bir orta yaş krizi geçiriyordu ve ben onun egosu için bir anlık satın almadan başka bir şey değildim. Fikrini beğendiği bir deri ceket ya da hızlı bir arabaydım ama
Satın aldıktan sonra bunun onun için asla işe yaramayacağını veya hayatına uymayacağını biliyordu.

Ama David'i kaybetmenin yasını tutmak, görünmez bir arkadaşını kaybetmenin yasını tutan bir çocuk gibi olurdu. Bunların hiçbiri gerçek değildi. Varsayımsaldı; kurguydu. Birbirimizle yoğunluk tavuğu oynadık, abartılı, yapay duygular için sürtükler ve karanlık, nemli bodrumumuzun derinliklerinde bir şeyler hissetmek için umutsuz bir ihtiyaç. Kelimeler ve boşluklardı. Piksellerdi.
A
Sims oyunu; bir aşk giydirme oyunu. Sıkı bir koreografiyle dans ederek uydulardan sekiyordu.

Ancak şimdi, saatler süren incelemeden sonra David'in kim olduğunu anladım. O ne bir düzenbaz, ne yürüyen bir orta yaş bunalımı, ne de Birkenstocks ve keten kılığına girmiş huysuz bir Don Juan'dı. O, oyun parkında gözlerini kapatan ve kimsenin onu göremeyeceğini düşünen küçük çocuktu. Ama sonunda onu görebildim - çünkü ikimiz de aynı türdendik; birbirimiz kadar kötü çocuklardık. Kaybolmuştu ve bir cankurtaran botu arıyordu. Üzgündü ve dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı. Kendimizden kaçmak için bir fanteziye ihtiyaç duyan iki yalnız insandık. Belki de benden yirmi yaş büyük olduğu için daha iyisini bilmeliydi - ama bilmiyordu. Umarım bir daha asla böyle bir oyunun suç ortağı olmam. Umarım o da aradığını bulur.

18 Ekim

Karen'ın doğurgan ve kısır arkadaşlarına günaydın!!!

Tamamen gereksiz, ağlamaklı ve acıklı bir şekilde
Amerika'dan ödünç alınan pahalı ve geleneksel olmayan bir şey, arkadaşımız Karen'ın baby shower'ı! Karen, kendi kişisel yaşam tercihlerini kutlamak için insanlardan para ve zaman talep etmenin her zaman iyi olduğunu düşünüyor ve biz de yakın geçmişte İbiza'da 1.500 sterlinlik bekarlığa veda partisi, Amerika'da düğün
Mayorka'da sıkı bir kıyafet kuralı ve Selfridges'te hediye kaydı. (Not Bayanlar - yeni bir işe girerseniz veya kendi başınıza bir daire satın alırsanız, bir kart alırsınız ve hepsi bu kadar. Emsal teşkil etmediğinden emin olmak istiyoruz. Biz paradan yaratılmadık!!)

İyi haber şu ki, Karen doğum yaptıktan sonra çocuksuz arkadaşlarının hiçbiriyle görüşmeyecek, tek istedikleri bebeği hakkında konuşmak ve başka bir şey yapmamak olacak, bu yüzden bunu hem veda partisi hem de bebek partisi olarak değerlendirebilir ve
birkaç yıl boyunca! Tabii ki emzirmeyi bıraktığında ve canı çok sıkıldığında size geri dönene, hepinizin dışarı çıkıp içmenizi, dans etmenizi ve bir sürü uyuşturucu almanızı talep edene ve ertesi hafta size bir daha böyle bir gece geçiremeyeceğini söyleyen bir mesaj gönderene kadar çünkü
'BEN BİR ANNEYİM'.

Belsize Park'taki daireme (Karen'in BFF'i) geldiğinizde, dairenin büyüklüğünü, düzenini ve dönem özelliklerini gerçekten anlamanızı isterim, çünkü bunlar öğleden sonraki sohbetin büyük bir kısmı. Mutfağımı yeniden yaptırdığımdan, odadaki her kiracının kendini bir bok parçası gibi hissetmesini sağladığımdan uzun uzun ve övünerek bahsedeceğim ve hiçbiriniz babamın dairenin tamamını ödediğini söylemezseniz memnun olurum. Bu doğru - ipotek bile yok! Lütfen
Ayakkabılarını kapıda çıkar.

Utanç verici, zaman alıcı ve çocukça oyunlara saat 14.00'te başlayacağız. Birincisi, kusmuğu bebeğe iğneleme turu. İkincisi kakayı tahmin et (farklı marka çikolataları bebek bezlerinin içinde eriteceğiz ve
müstakbel anne hangi çubuğun hangi bezin içinde olduğunu tahmin etmek zorunda kalacak!). Daha sonra hepimizin ebeveynliğin farklı bir aşamasını canlandırmamız gereken bebek sessiz sinema oyunlarına geçeceğiz, örneğin çocuğunuzu vaftiz ettirmediğiniz için zorba annenizle kavga etmek ve eşinizle ölümden sonra bir hamster olduğunu iddia etmenin çok şımarıkça olup olmadığı konusunda tartışmak gibi.

Üç saat sonra göğüs pompasını geçirme oyunuyla tamamlayacağız. Bu konuda bazı endişeli e-postalar aldım, bu yüzden şimdi bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin verin: SİZ YAPIN

BU OYUNUN TADINI ÇIKARMAK IÇIN AKTIF OLARAK EMZIRIYOR OLMANIZA GEREK YOK. Karen

Anne olmayanların, hamile ya da çocuk sahibi olan konuklardan sadece marjinal olarak daha az hoş karşılandığını bana çok açık bir şekilde gösterdi. Göğüs pompasını elden ele dolaştırırız ve müzik durduğunda kimdeyse biraz gülmek için memesine takar. Eğlenceli olması gerekiyor!

Aralarında paylaşılmak üzere bir şişe sıcak karşılama Prosecco'su olacaktır. Yirmi beş konuk; bunun dışında kuru bir etkinlik. Bunun yerine, her şeyin minyatür olacağı öngörülebilir ikindi çayında tıkınabilirsiniz.

Hediyeler saat 17.00'de açılacaktır (kayıt defteri ektedir).

Hippilere, serbest çalışanlara, işsizlere ve medya, sanat ya da yaratıcı sektörlerde 25.000 P/A'dan daha az ücretle çalışanlara: kimse sizin ev yapımı ürünlerinizi istemiyor. Karen'ı ve doğmamış çocuğunu gerçekten önemsiyorsanız o zaman siz de herkes gibi White Company kayıt defterine gidersiniz. Orada 80 sterlin gibi düşük fiyatlara kaşmir şapkalar var, bu yüzden örgü örme girişimleriniz için hiçbir mazeretiniz yok. Kimse bunu sevimli bulmayacak.

Karen'ı doğum günü çay partisindeki beş yaşındaki çocuklar gibi her bir hediyeyi açarken izleyeceğiz ve o da her bir hediyenin ne işe yaradığını açıklayacak. Bu sadece sıkıcı değil, aynı zamanda doğum yapmamış ve meme ucu kremleri, doğum sonrası anne bezleri, plasenta suyu ve suda doğum havuzunda kaka aramanın ayrıntılarını henüz bilmeyen bizler için tamamen dehşet verici olacaktır. Çocuksuz kadınlar için eğitimli bir TSSB terapistinin yanı sıra, doğum yapan kadınlar için de bir manikürcü bulunacak.

Diğer herkes.

Günün büyük olayı saat 19.00'da gerçekleşecek - cinsiyet belirleme pastası. Karen ve kocası Josh, bebeklerinin cinsiyetini bilmiyorlar ve bunun yerine doktordan bilgiyi doğrudan Hackney'deki zanaatkâr bir fırına yönlendirmesini istediler. Bake 'n' Bites'taki tüm ekip, Karen'in favorisi olan tuzlu karamel kremasıyla kaplı dört katmanlı bir kreasyon üretmek için son derece sıkı çalışıyor.

Pastayı dilimlediğinde, süngerin rengi cinsiyetini ortaya çıkaracak: kız için pembe, erkek için mavi veya her ikisinden biraz için yeşil. Bu hepimiz için çok özel (lezzetli olduğundan bahsetmiyorum bile!) bir an olacak.

Sevgi ve kahkahalarla dolu, pahalı ve sıkıcı bir gün geçirmeyi umuyoruz; en iyi arkadaşımızı anneliğe hazırlarken, çocuksuz tüm arkadaşlarını yabancılaşmış, çocuklu tüm arkadaşlarını da yetersiz hissettirmeyi umuyoruz.

Görüşürüz o
zaman!!

Sevgiler,

Natalia XXXXXXXXXXXXXXX

Yeterli

David'le tanıştıktan sonraki haftalarda, maruz kaldığımı ve utandığımı hissederek, yüksek sesle ve savunmacı bir şekilde bekarlığımı ilan ettim. Tabii ki bu bir bekarlık değildi çünkü ilk olarak sadece üç ay sürmüştü. İkincisi, esas olarak erkeklerin ilgisini çekmek için bir araçtı; bir tür yeniden doğmuş bakire fantezisi mücadelesi.
Bu da bekarlığın amaçlanan sonucunun tam tersidir. Hiçbir rahibe bekarlık yemini etmemiştir, bu yüzden onu elde etmek dayanılmaz derecede zor görünmektedir.

Ve sonra felaket Noel Özel Programı geldi. "Noel Özel", arkadaşlarımın belirli bir sarhoşluk türünü tanımlamak için uydurdukları bir deyimdi.
Sadece Noel öncesinde gerçekleşen kaygısız bir kaçamak; herkesin neşeli, iyi niyetli ve advocaat olduğu ve tüm bahislerin kapalı olduğu zaman. Noel öncesinde, anında onaylanmayı hak ettiğime karar verdim; bir Pot Noodle özsaygısı.

Bir iş partisinden sonra, birkaç haftadır bir tanışma uygulamasında sohbet ettiğim bir adama mesaj attım, müzik endüstrisinde çalışan, arsız bir gülümsemesi ve iyi sohbet cümleleri olan bir Geordie'ydi.

"Randevumuzu şimdi yapmak ister misin? Ona agresif bir umursamazlıkla mesaj attım. Saat sabahın bir buçuğuydu.

'Elbette,' diye yanıtladı.

Gecenin ikisinde bir şişe organik kırmızı şarapla daireme geldi ve kanepede sanki iki sofistike insanmışız gibi havadan sudan konuştuk.
Çaresizliğin trajik gerçekliğinden ziyade, akşam erken saatlerde bir akşam yemeği randevusunun tadını çıkaran metropollüler. Tam bir saat konuştuktan sonra öpüşmeye başladık. Sonra yatak odama gittik ve üstünkörü, sıradan bir seks yaptık. Otoyolda aceleye getirilmiş bir sandviçin fiziksel eşdeğeriydi.

Servis istasyonu - dört gözle beklediğinizi düşündüğünüz ve oraya vardığınız anda nedenini merak ettiğiniz bir şey.

New York'ta Adam'la tanıştığım geceden beri bir yabancıyla seks yapmamıştım.

Tek gecelik ilişkilerden kazara kurtulmuştum, küçük bir kız gibi
bir gün artık Barbie'leriyle oynamak istemediğini fark etti. Biter bitmez bir daha asla yapmak istemediğimi anladım. Seksin kendisi iyiydi; ama onun varlığı dayanılmazdı. Sıradan seksin sahte samimiyeti
Bir zamanlar öğrenciyken zevk aldığım bu durum bana gülünç bir saçmalık gibi geliyordu. Bu onun suçu değildi, ama onu dairemden, odamdan, yanındaki masada arkadaşlarımdan gelen mektuplar ve para biriktirdiğim güzel hafızalı sünger yatak pedi bulunan yatağımdan çıkarmak istiyordum. Karanlıkta bu yabancının uyuyan yüzünün hatlarını görmek midemi bulandırdı. Gece bir sümüklü böcek gibi geçti.

Korkunç bir akşamdan kalmayla uyandım ve Geordie hâlâ yatağımdaydı. Sabahı birlikte uzanarak, çay içerek ve Fleetwood Mac albümleri çalarak geçirmek istiyordu - elimde 'erkek arkadaş deneyimi' olan bir adam vardı.
"Erkek arkadaş deneyimi", yıllar boyunca dikkatimi çekmişti,
Bazı erkeklerin tek gecelik bir ilişkiden sonra, ertesi sabah sizi kendilerine aşık etmek ya da soyadını bilmedikleri biriyle seks yaptıkları için duydukları kişisel suçluluk duygularını bastırmak için uygunsuz bir şekilde romantik davrandıkları bir şeydi. Ertesi sabahı sizi kaşıklayarak, size kahvaltı hazırlayarak ve *Friends* izleyerek geçirdiler
Sonunda alacakaranlıkta ayrılmadan önce bölümler. Bir daha hiç aramadılar. Görünüşte ücretsiz olan bu hizmetin gizli bir duygusal yükü vardı. Teklif edilse bile 'erkek arkadaş deneyimini' asla kabul etmedim.

Kapıda dururken 'İyi hayatlar,' dedim, sonunda onu sahte öğle yemeği planları bahanesiyle evimden çıkarmıştım.

" söyleme," dedi ve bana sarıldı.

"Özür dilerim," dedim, başka ne diyeceğimi bilemeden. "Mutlu Noeller.

Leo'nun hiç atmadığım kazağıyla kanepeye uzandım ve gündüz televizyonu izledim. India'nın sevgili erkek arkadaşı oturma odasına geldi, sakallı ve gülümsüyordu ve üzerinde India'nın Noel için sevgiyle seçtiği rahat Fair Isle atkısı vardı. Aşinalık ve sevginin bir resmiydi; ve bu bana hiç bu kadar uzak gelmemişti.

"Günaydın Doll," dedi. "Güzel
eşarp.

"Evet, , değil mi?" dedi gülümseyerek. "India bana dün gece bir Noel Özel Programı hazırladığınızı söyledi.

"Evet," dedim, yüzümün yarısı kanepenin minderine gömülmüştü, gözlerim hala *Loose Women* paneline bakıyordu.

"İyi mi?

'Hayır. Berbat. İç karartıcı,' dedim. "*EastEnders*'ın Noel Özel Programı'ydı.

"Ah canım," dedi. "Yani yeniden görevlendirme olmayacak

mı?" "Hayır. Bu tek seferlik bir şeydi.

Ertesi ay, flört köşem nihayet sona erdi - mesleğim olduğu kisvesi altında sürekli bir sonraki erkeği aramak için hiçbir bahanem kalmadı. sona ermesi hayatımda yeni bir dönemin başlangıcı olabilirdi; eski erkek arkadaşlardan gelen gece geç saatlere kadar süren aramalar, sağa sola kaydırmalar, akşam yemeği partilerinde erkekleri köşeye sıkıştırmalar ve barda sigara molalarını koordine etmelerle yönetilmeyen bir dönem
Dışarıda çekici bir adam vardı.

Gerçek şu ki, köşe yazısı bir kolaylaştırıcı olmuştu ama ben bir bağımlıydım. I Cinsel olarak aktif olmadan çok önce bile hep öyleydim. Jilly Cooper'ın *Desert Island Discs*'in bir bölümünde söylediği bir şey var - kız okulundayken erkeklere o kadar takıntılıymış ki, seksen yaşındaki erkek bahçıvanı bile hayal edermiş. Bazen de bahçede çalışıyorum. Ben büyürken o ve bir bakıma o kız olmayı hiç bırakmadım. Erkekler beni hem büyülüyor hem de korkutuyordu; onları ne anlıyordum ne de anlamak istiyordum. Onların işlevi haz vermekti, oysa kız arkadaşlar önemli olan diğer her şeyi sağlıyordu. Bu, erkekleri uzakta tutmanın bir yoluydu.

Farly ve ben Sardunya'dan döndüğümüzde ve o yirmili yaşlarının başından beri ilk kez bekar bir kadın olarak yeni hayatına başladığında, ona modern flörtün karmaşıklığı üzerine oldukça buyurgan bir TED konuşması yaptım.

'Farkına varman gereken ilk şey,' dedim, 'artık kimse gerçek hayatta buluşmuyor. Sen piyasaya son çıktığından beri işler değişti Farly ve ne yazık ki senin de onlarla birlikte değişmekten başka seçeneğin yok.

"Tamam," dedi başını sallayarak ve zihnine notlar alarak.

'İyi haber şu ki, aslında kimse online randevuları sevmiyor. Hepimiz ama herkes nefret ediyor, yani hepimiz aynı gemideyiz.

"Doğru.

'Ancak bir barda ya da bir yerde olduğunuzu ve sohbet edilmediğini fark ederseniz üzülmemelisiniz. Bu tamamen normaldir. Aslında, bazen bir erkek bir partide görünüşünüzü beğenir ve sizinle konuşmaz, ama sonra Facebook Daha sonra size mesaj atıp sizinle konuşmuş olmayı dilediğini söyledi.

"Tuhaf.

'Çok, ama buna alışıyorsunuz. Bu sadece biriyle ilk bağlantıyı kurmanın yeni bir yolu.

"Peki ya meme yalayanlar?" diye sordu.

"Peki ya onlar?

"İnsanlar hala meme yalıyor mu?

"Hayır," dedim otoriter bir şekilde. '2009'dan bu yana kimse bir tane vermedi ya da almadı. Bu sizden asla beklenmeyecek.

'Tamam, en azından bu iyi bir şey,' dedi.

Farly bir hafta sonra barda bir adamla tanıştı. Numaralarını değiştirmişler. Hemen görüşmeye başladılar.

Cumartesi sabahı kahvaltıda India'ya 'Farly biriyle tanıştı,' dedim. 'Aferin ona,' diye cevap verdi. 'Bir dilim tost mu, iki dilim mi?

İki. Nerede olduğuna inanamayacaksın. Tahmin et.'

"Bilmiyorum," dedi bir kaşık dolusu limonlu lor yerken. "Bir barda.

"Barda" da ne demek?

"Gerçek hayatta olduğu gibi. Yanına geldi ve konuşmaya başladı ve şimdi çıkıyorlar. Buna inanabiliyor musunuz? Onun adına mutluyum ama aynı zamanda çok kızgınım. Yani, en son ne zaman barda biriyle tanıştın?'

"Ne kadar saçma! dedi India gerçek bir öfkeyle.

"Biliyorum," dedim. "Biliyorum.

Belle sabahlığıyla mutfağa doğru yürüdü. "Günaydın kedicikler," dedi uykulu bir sesle.

"Bunu duydun mu?" diye sordu India öfkeyle. "Farly'nin yeni adamı hakkında mı?

"Hayır mı?" diye cevap verdi. *"Bir barda* tanışmışlar." "Ne *barı*?

"Bilmiyorum," dedim. 'Richmond, sanırım. Buna inanabiliyor musun? Sanırım beş yıldır bir gece dışarı çıktığımda kimse bana numarasını vermemişti.

ve bu ona beş dakika içinde olur.'

Belle, 'Belki de nehrin güneyiyle ilgili bir şeydir,' diye

düşündü. 'Bence bu Farly'ye özgü bir şey,' dedim.

Farly ve benim aramdaki farklar aşk söz konusu olduğunda hiç bu kadar belirgin olmamıştı. Farly rahat, birlikte yaşayan, kararlı, uzun vadeli, ders kitabı tek eşlidir. Bir ilişkinin benim en heyecan verici bulduğum kısmı - bilinmeyen, yüksek riskli, midenizdeki kelebekler yüzünden zar zor yemek yiyebildiğiniz heyecanlı ilk birkaç ay - onun en nefret ettiği kısım.

Benim korkuyla yaşadığım şeyler - erkek arkadaşımın ailesinin evinde barbekü yapmak, Cumartesi gecesi kanepede televizyon karşısında iki fırında patates, otoyollarda birlikte uzun araba yolculukları - onun için tam bir cennet. Romantizmin ilk üç ayını, ömür boyu sürecek evcimenlik, samimiyet, pratik planlar ve fırında patatesle mutlu bir şekilde takas edebilir. Ben de o ilk üç ayın bir ömür boyu tekrarlanması ve cinsel partnerimle asla bir Ikea'ya, National Express otobüs istasyonuna ya da M25 dışındaki bir akrabamın evine gitmek zorunda kalmayacağımın garanti edilmesi için her şeyimi verirdim.

'Yansıtma': Bu, yol boyunca öğrendiğiniz terapi sözcüklerinden biridir. Sorumluluktan kaçmanın bir yolu olarak bir başkasını tam olarak kendinizden korktuğunuz şeyi yapmakla veya olmak ile suçlamanız anlamına gelir; bu 'kuşu izle' suçlamasıdır. Farly'nin ilişki seçimleri söz konusu olduğunda bunu çok yaptım. Ben de

Bağlanmaya karşı sürekli direnişimi hep bir özgürleşme eylemi olarak düşünmüştüm; bunun beni kapana kısılmış hissettiren şey olduğunu hiç fark etmemiştim. Farly her zaman bir ilişkiye ihtiyaç duymuş olabilirdi ama en azından ne istediğini biliyordu ve bu konuda netti. Benim bir şeye ihtiyacım vardı ama ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ve bunu istediğim için kendimden nefret ediyordum.

Farly ile uzun bir yürüyüşe çıktık ve ona sekse - flört, mesajlaşma, çıkma ve öpüşme gibi tüm prolog ve epiloglarıyla birlikte - biraz özerklik bulmaya çalışmak için düzgün bir ara verme planlarımı anlattım. Ona, hayatımın büyük bir bölümünde bekar olmama rağmen, *aslında* hiç seks yapmadığımı fark ettiğimi söyledim.

Gençliğimden beri bir an bile yalnız kalmadım. da kabul etti ve bana bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü söyledi.

"Sence biriyle birlikte olduğumda kendimi huzurlu hissedebilecek miyim? Hampstead Heath ormanında kütüklerin üzerinden atlarken ona sordum.

"Tabii ki biliyorum. Sadece doğru adamla tanışmadın.'

Evet, ama mesele de bu. Bunun doğru adamla ilgili olduğunu hiç sanmıyorum, bence bu benimle ilgili. Bence tüm bunları çözene kadar erkeklerin bir önemi yok.

dışarı.' Sanki bir ergenin dağınık yatak odasıymışım gibi bitkinlikle kendimi işaret ettim.

'Bence bunu yapmak için zaman ayırmanız iyi bir şey. Uzun vadeli bir ödül için kısa vadeli bir çalışma düşünüyorum.

"Neden bu kadar kolay buluyorsun? Ona sordum. 'Scott'la bu kadar kolay bulmanı hep kıskanmışımdır. Sen sadece *oradaydın*, bum.
Committed.'

"Bilmiyorum, gerçekten.

'Nişanlıyken hiç başka biriyle yatmayacağınızı düşündünüz mü? Bu seni hiç rahatsız etmedi mi?

"Biliyor musun," dedi, "şimdi bunu söylediğine göre, bunu bir kez bile düşündüğümü sanmıyorum.

'Bu doğru olamaz,' dedim, parmak uçlarım bir ağacın dalına değecek şekilde yürürken bir çocuk gibi zıplayarak.

"Dürüst olmak gerekirse - kulağa tuhaf geldiğini biliyorum - ama böyle bir düşüncenin aklımdan geçtiğini hiç sanmıyorum," dedi. Tek istediğim onunla bir gelecekti.

'Bir ayağım dışarıda olmaktansa birine gerçekten bağlı olmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum.

'Kendine çok yükleniyorsun,' dedi. 'Uzun süreli aşk yaşayabilirsin.
Bunu tanıdığım herkesten daha iyi yaptın.

"Nasıl? En uzun iki yıl sürdü ve yirmi dört yaşındayken bitti'.

'Sen ve benden bahsediyorum,' dedi.

Takip eden birkaç gün boyunca Farly'nin sözlerini düşünmeden edemedim; birbirimizi yirmi yıldır tanıdığımızı ve tüm bu süre boyunca ondan nasıl hiç sıkılmadığımı düşündüm. Büyüdükçe ve paylaştığımız deneyimler arttıkça ona nasıl daha çok aşık olduğumu düşündüm. Ona her zaman iyi bir şeyden bahsetmek için ne kadar heyecanlandığımı düşündüm.
ya da bir kriz görüşünü almak; nasıl hala dansa gitmek için en sevdiğim kişi olduğunu. Değerinin nasıl arttığını, daha fazla
Birlikte paylaştığımız tarih, oturma odamda asılı güzel, değerli bir sanat eseri gibi. Onun sevgisinin bana verdiği aşinalık, güvenlik ve huzur duygusu. Tüm bu zaman boyunca, bir ilişkideki değerimin cinselliğim olduğuna inandırılmıştım, bu yüzden her zaman bir tür çizgi film nemfomanı gibi davrandım. Bir erkeğin beni arkadaşlarımın beni sevdiği gibi sevebileceğini hiç düşünmemiştim; bir erkeği aynı şekilde sevebileceğimi

Onları sevdiğim bağlılık ve özen. Belki de bunca zamandır farkına bile varmadan harika bir evlilik yaşıyordum. Belki de Farly iyi bir ilişkinin nasıl bir şey olduğunu hissettiriyordu.

Sanki bu konuda doktora yapıyormuşum gibi kendimi yoksunluğa verdim. Seks ve aşk bağımlılığı üzerine ne kadar çok kitap, hikaye ve blog okursam, o kadar çok
nerede yanlış yaptığımı fark ettim. Flört etmek anlık tatmin kaynağı, narsisizmin bir uzantısı haline gelmişti ve başka biriyle bağlantı kurmakla hiçbir ilgisi yoktu. Defalarca, bir erkekle yoğunluk yaratmış ve bunu samimiyetle karıştırmıştım. JFK'de bana evlenme teklif eden bir yabancı. Orta yaşlı bir guru, onunla bir hafta geçirmem için beni Fransa'ya uçurmak istiyordu. Bu abartılı, gereksiz bir yoğunluktu, başka biriyle yakın bir bağ değil. Yoğunluk ve samimiyet. Onları nasıl bu kadar karıştırmış olabilirim?

Bir ay geçti - tamamen, dizginlenemez bir rahatlamadan başka bir şey hissetmedim. Telefonumdaki flört uygulamalarını sildim. Seks için aradığım numaraları sildim. Gecenin üçünde bana mesaj atıp "Nasıl gidiyor hanımefendi?" ya da "Ne var ne yok?" gibi sıradan sorular soran eski erkek arkadaşlarıma cevap vermeyi bıraktım. İnternette potansiyel fetihleri takip etmeyi bıraktım; Facebook hesabımı esas olarak bu nedenle sildim. Sırlarla yaşamayı bıraktım. Gece yarısı saatlerini bıraktım. Tüm zamanımı işime ve dostluklarıma ayırdım.

İki ay geçti. Bir düğüne gitmenin ve orada sekiz saatlik bir et pazarı gibi davranmak yerine arkadaşlarınızın evlenmesine gerçekten tanık olmanın ne demek olduğunu keşfettim. Kilisede şarkı söyleyen bir koronun güzel, çan gibi sesinin tadını çıkarmanın ve hangilerinin evli olmadığını anlamak için tüm erkeklerin parmaklarını kontrol ederek sıraları manik bir şekilde taramamanın nasıl bir şey olduğunu öğrendim. Medeni durumu ne olursa olsun, akşam yemeğinde yanımdaki adamın sohbetinden nasıl keyif alacağımı öğrendim; bir erkeğin dikkatini çekmek için savaşmaya direnmeyi
Masadaki tek bekar erkeğe, Sid James'e özgü tehditkâr bir tonda uygunsuz bir şeyler söyledi. Leo'yu ilk kez gördüm.
Beş yıl sonra ilk kez bir partiye katıldım ve yeni karısıyla tanıştım - ikisine de sarıldım, sonra onları yalnız bıraktım. Harry nişanlandı - hiç kızgınlık hissetmedim. Adam bir kızın yanına taşındı - onu tebrik etmek için mesaj attım. Onların hikâyelerinin artık benimle hiçbir ilgisi yoktu, onların ilgisine ihtiyacım yoktu. Sonunda kendi yolumda ilerlediğimi, kendi hızımı ve ivmemi kazandığımı .

Bir erkeğin çekmeye çalışmak yerine tüplerin üzerine oturdum ve kitabımın içinde kayboldum. ayrılmak istediğimde ayrıldım, umutsuzca odanın etrafında dolaşmak yerine, bulma umuduyla acı sona kadar
Hoşlandığım biriyle. Sırf belli insanların orada olacağını bildiğim için etkinliklere gitmedim; hoşlandığım insanlarla tesadüfen karşılaşmak için mühendislik yapmadım. Bir gece Lauren ile dansa gittim ve onunla sohbet edildiğinde, kendime bir erkek bulmaya çalışmak yerine, salonun ortasında kaldım.
Bir saat boyunca dans pistinde tek dans ettim, terledim, sallandım, döndüm ve döndüm.

"Birini mi bekliyorsun?" diye sordu bir adam, beni kendine doğru çekerek.

"Hayır, o burada" dedim ve ellerini üzerimden çektim.

"Bu kelimeyi seninle ilgili olarak kullanacağımı hiç düşünmemiştim ve bundan alınmanı istemiyorum," dedi Farly, birkaç hafta sonra barda üç kadeh içerken. "Ama son birkaç aydır senin arkadaşlığını çok sakinleştirici buluyorum.

"Beni en son ne zaman sakin gördün?" diye sordum.

Votka toniğinin tortusunu boşaltıp bir buz küpünü çıtırdatmadan önce, 'Şey, hiç içmedim,' diye cevap verdi. "Hiç. Neredeyse yirmi yıldır.

İlkbaharın sonlarında, bir seyahat dergisine tek başına tatil yapmakla ilgili bir yazı yazmak için Orkney Adaları'na iki uçuş yaptım. Stromness limanına bakan bir pub'ın üstünde kaldım ve geceleri, aşağıda bir bira ve dumanı tüten bir kase midye yedikten sonra, deniz kıyısı boyunca uzun bir yürüyüşe çıkıp uçsuz bucaksız gökyüzüne baktım - şimdiye kadar gördüğüm tüm gökyüzünden daha büyüktü.

Bir gece, düşüncelerimle huzurlu bir yalnızlık içinde birkaç gün geçirdikten sonra, yıldızların altında ve Arnavut kaldırımlı sokaklarda yürüdüm ve bir fikir, salkım söğütlerin çarpıcı, canlı çiçekleri gibi her tarafımı sardı. Bir şarkıda benim hakkımda bir dize yazması için göz kamaştırıcı derecede karizmatik bir müzisyene ihtiyacım yok. Bana kendimle ilgili bilmediğimi düşündüğüm şeyleri söyleyecek bir guruya ihtiyacım yok. Bir çocuk bana yakışacağını söyledi diye tüm saçlarımı kestirmeye ihtiyacım yok. Kendimi birinin sevgisine layık kılmak için şeklimi değiştirmeme gerek yok. Görünür olduğuma inanmak için bir erkeğin sözlerine, bakışlarına ya da yorumlarına ihtiyacım yok.
Burada olduğuma inanıyorum. Rahatsızlıktan kaçıp bir erkeğin göz hizasına girmeme gerek yok. Canlandığım yer orası değil.

Çünkü ben yeterliyim. Kalbim yeterli. Zihnimin etrafında dönen hikayeler ve cümleler yeterli. Köpürüyorum, köpürüyorum ve vızıldıyorum

ve patlıyorum. Köpürüyorum ve yanıyorum. Sabah erken yürüyüşlerim ve gece banyolarım yeterli. Barda yüksek sesle gülmem yeterli.
Delici ıslığım, duşta şarkı söylemem, çift eklemli ayak parmaklarım yeterli. Ben yeni çekilmiş, kafası köpüklü bir birayım. Ben kendi evrenim; bir galaksi; bir güneş sistemiyim. Ben ısınma hareketiyim, ana olayım ve destek şarkıcılarıyım.

Ve eğer buysa, eğer var olan tek şey buysa - sadece ben ve ağaçlar, gökyüzü ve denizler - artık bunun yeterli olduğunu biliyorum.

Ben yeterliyim. Ben yeterliyim. Sözcükler içimde sekerek ilerledi, ilerlerken her hücremi sarstı. Onları hissettim; anladım; iliklerime kadar işlediler. Düşünce bir yarış atı gibi dörtnala koştu ve sistemimde sıçradı. Karanlık gökyüzüne seslendim. Bildirimin yıldızdan yıldıza sıçrayışını, Tarzan gibi karbondan karbona salınışını izledim. Ben bütünüm ve eksiksizim. Asla tükenmeyeceğim.

Ve ben fazlasıyla yeterliyim.

(Sanırım buna 'atılım' diyorlar.)

Yirmi Sekiz Yılda Öğrenilen Yirmi Sekiz Ders

1. Uzun bir süre boyunca düzenli olarak ağır uyuşturucu kullanabilen ve aşırı içki içebilen ve derin, karanlık bir özlem veya boşluk hissetmeyen 100 kişiden 1'idir. Bundan olumsuz etkilenmeyecek kişi sayısı 200'de 1'dir. Yıllarca bunu çözmeye çalıştıktan sonra, Keith'e karar verdim Richards istisnadır, kural değil. Ona hayranlık duyulmalı, ancak dikkatli bir şekilde kopyalanmalıdır.
2. Her 300 kişiden 1'i haftada üç farklı yabancıyla seks yapabiliyor ve bunun nedeni umutsuzca bir şeylerden kaçınıyor olmaları değil. Bu onların düşünceleri, mutlulukları ya da bedenleri olabilir; yalnızlık, aşk, yaşlanma ya da ölüm olabilir. Uzun yıllar çalıştıktan sonra
Rod Stewart'ın kural değil, istisna olduğuna karar verdim. Ona hayran olunmalı, ancak dikkatli bir şekilde kopyalanmalıdır.
3. The Smiths'in 'Heaven Knows I'm Miserable Now' şarkısının sözleri, hayatın gerçekliğinin en düzgün şekilde ifade edilmiş açıklamasıdır ve özetlemektedir
Yirmili yaşların ilk beş yılındaki ilk iyimserliği ve ardından gelen çöküşü zarif bir özlülükle anlatıyor.
4. Hayat zor, sert, üzücü, mantıksız, mantıksız bir şeydir. Çok azı mantıklıdır. Çok büyük bir kısmı adaletsizdir. Ve birçoğu da basitçe iyi ve kötü şansın tatmin edici olmayan formülüne dayanıyor.
5. Hayat harika, büyüleyici, büyülü, eğlenceli, aptalca bir şeydir. Ve insanlar hayret vericidir. Hepimiz öleceğimizi biliyoruz ama yine de hala yaşıyor. Dolu çöp torbası kırıldığında bağırır, küfreder ve umursarız.

Geçen her dakika sona biraz daha yaklaşıyoruz. Sevdiğimiz herkesin bir gün yok olacağını bildiğimiz halde, M25 üzerinde nektarin rengi bir gün batımına, bir bebeğin başının kokusuna ya da düz paket mobilyaların verimliliğine hayret ediyoruz. Bunu nasıl yapıyoruz bilmiyorum.

6. Az önce içtiğiniz çaydan aldığınız o son yuduma kadar başınıza gelen her şeyin toplamısınız. Ailenin sana nasıl sarıldığı, ilk erkek arkadaşının sana söylediği şey

Kalçalarınız - bunların hepsi ayak tabanlarınızdan yukarıya doğru döşenmiş tuğlalar. Eksantrikliklerinizi, zaaflarınız ve beceriksizlikleriniz televizyonda gördüğünüz şeylerin, öğretmenlerin size söylediklerinin ve gözlerinizi açtığınız ilk andan itibaren insanların size bakışlarının kelebek etkisidir. Geçmişiniz için bir dedektif olmak - bir profesyonelin yardımıyla kaynağa ulaşmak için tüm bunların izini sürmek - inanılmaz derecede faydalı ve özgürleştirici olabilir.

7. Ancak terapi sizi bir yere götürebilir. Araba kullanmayı öğrenirken yapılan teori testi gibi. Kağıt üzerinde istediğiniz kadar çalışabilirsiniz, ancak bir noktada arabaya binmeniz ve her şeyin nasıl çalıştığını gerçekten hissetmeniz gerekecek.

8. Herkesin terapi ile iç dünyasında gezinmesi gerekmez. Kesinlikle herkes bir düzeyde işlevsizdir, ancak pek çok insan işlevsiz olarak işlev görebilir.

9. Hiç kimse asla ve asla istemediği bir ilişki içinde olmak zorunda değildir.

10. Havaalanına giderken iki kutu Boots böcek kovucu almazsanız tatiliniz tamamen mahvolur. Sen

Diğer uca gittiğinizde asla satın ve her gece tatil ortaklarınızla dışarıda yemek yerken birbirinize pasif agresif bir şekilde 'parçalara ayrılıyorum' diyeceksiniz çünkü hepiniz bir başkasının onu getirmeyi hatırlamamasına sinirleneceksiniz. Oraya giderken havaalanından satın alın ve işiniz bitsin.

11. Her gün şeker yemeyin. Şeker vücudunuzun içindeki ve dışındaki her şeyi çevirir. Üç litre su her şeyin düzgün çalışmasını sağlar. Bir kadeh kırmızı şarap şifalıdır.

12. Hiç kimse sizden doğum günü için tavandan tabana bir dostluk kolajı yapmanızı istemedi. Ya da onları günde üç kez aramanızı. Yeterli sandalyeniz olmadığı için onları yemeğe davet etmezseniz kimse ağlamaz. Eğer insanlar tarafından yorulduğunuzu hissediyorsanız, bunun nedeni

Kendini sevdirmek için isteyerek şehit rolü oynuyorsun. Bu senin sorunun, onların değil.

13. Tüm küçük seçimlerinizi yapmaya çalışmak nafile ve sinir bozucu Ahlaki pusulanızı temsil edin ve bu plan kaçınılmaz olarak başarısız olduğunda kendinizi dövün. Feministler ağda yaptırabilir. Rahipler küfredebilir.

Vejetaryenler deri ayakkabı giyebilir. Yapabildiğiniz kadar iyilik yapın. Dünyanın ağır temsili sizin verdiğiniz her karara bağlı olamaz.

14. Herkes bir Paul Simon albümüne, bir William Boyd kitabına ve bir Wes Anderson filmine sahip olmalıdır. Eğer rafınızda sadece bu üç şey varsa, en uzun, en soğuk, en yalnız geceyi bile atlatabilirsiniz.

15. Kiralık bir daireniz varsa, duvarlarınızı beyaza boyayın, kreme değil. Ucuz krem kirli, banliyö ve gösterişsizdir. Ucuz parlak beyaz ise serin, temiz ve sakinleştiricidir.

16. Shift ve F3 tuşlarına basarsanız, bir şeyi ya tümüyle büyük ya da tümüyle küçük harf yapar.

17. Bırakın insanlar size gülsün. Kendinizi bir meme olarak bırakın. Bazı şeyleri yanlış telaffuz edin. Gömleğinizden aşağı yoğurt dökün. Sonunda bunun olmasına izin vermek en büyük rahatlamadır.

18. Muhtemelen buğday intoleransınız yoktur, sadece buğdayı normal büyüklükte bir porsiyonda yemiyorsunuzdur: 90-100 gr makarna veya iki dilim ekmek. Herkes bir paket Hovis yedikten sonra garip hisseder; siz de tek seferde bütün bir karpuzu yedikten sonra garip hissedersiniz.

19. Bir grup kadını birbirine bağlamanın, çenelerdeki kaba tüylerden daha hızlı bir yolu yoktur.

20. Seks gerçekten yaşlandıkça daha iyi oluyor. Eğer gelişmeye devam ederse

Şimdiye kadar olduğu gibi, doksan yaşımda da sürekli cinsel birleşme halinde olacağım. Başka bir şey yapmanın anlamı kalmayacak. Belki öğleden sonra bir Bakewell dilimi yemek için ara vermek dışında.

21. Kendinize odaklanmanızda hiçbir sorun yok. Seyahat edebilir, kendi başınıza yaşayabilir, tüm paranızı kendinize harcayabilir, istediğiniz kişiyle flört edebilir ve işinizle istediğiniz kadar meşgul olabilirsiniz. Evlenmek zorunda değilsiniz ve çocuk sahibi olmak zorunda değilsiniz. Açılmak ve hayatınızı bir partnerle paylaşmak istemiyorsanız bu sizi sığ yapmaz. Ancak kendi başınıza olmak istediğinizi biliyorsanız bir ilişki içinde olmanız da kesinlikle doğru değildir.

22. Cinsiyet, yaş ve beden fark etmeksizin: beyaz bir gömlek veya kalın bir polo yaka veya kahverengi deri botlar veya kot ceket veya lacivert bir bezelye ceket herkese yakışır.

23. Komşularınız ne kadar kötü olsun, onların iyi tarafında kalmaya çalışın. Ya da çöp kutularının yanında saygıyla selam verebileceğiniz en az bir yan daire sakini ile müttefik olun. Siz dışarıdayken gaz sızıntıları, hırsızlık olayları ve teslim edilmesi gereken paketler olacaktır ve her zaman kapısını çalabileceğiniz biri varsa her şey çok daha kolay olacaktır. Sırıtın ve onlara katlanın. Ve onlara anahtarlarınızın acil durum yedek setini verin.

24. Metroda Wi-Fi gibi davranmaya çalışın. Zaten tamamen boktan. Çantanızda her zaman bir kitap bulundurun.

25. Kendinizi her şeyden bunalmış hissediyorsanız, şunu deneyin: odanızı temizleyin, cevaplanmamış tüm e-postalarınızı yanıtlayın, bir podcast dinleyin, banyo yapın, saat on birden önce yatın.

26. Mümkün olan her fırsatta denizde çıplak yüzün. Bunu yapmak için yolunuzdan sapın. Kıyıya yakın bir yerde araba kullanıyorsanız ve havada denizin tuzlu kokusunu alıyorsanız, arabayı park edin, kıyafetlerinizi çıkarın ve buz gibi okyanusa göğüslerinizi daldırana kadar koşmayı bırakmayın.

27. Jel tırnak manikürü ile gitar çalmak arasında bir yaşam tarzı seçimi yapmak zorunda kalacaksınız. Hiçbir kadın ikisine birden sahip olamaz.

27a. Dolly Parton dışında.

28. Her şey hayal edebileceğinizden çok daha radikal bir şekilde değişecek. İşler en çılgın tahminlerinizin 300 mil kuzeyinde sonuçlanacak. Sağlıklı insanlar süpermarket kuyruklarında ölecek. Hayatınızın gelecekteki aşkı otobüste yanınızda oturan adam olabilir. Sizin
ortaokul matematik öğretmeni ve rugby koçu artık Susan adını kullanıyor olabilir. Her şey değişecek. Ve bu her an olabilir.

Eve Dönüş

Aşk hakkında bilmediğim bir sürü şey var. Her şeyden önce, birkaç yıldan daha uzun süren bir ilişkinin nasıl bir his olduğunu bilmiyorum. Bazen evli insanların ilişkilerinin bir 'evresinden' benim en uzun ilişkimden daha uzun süren bir dönem olarak bahsettiklerini duyuyorum.
Görünüşe göre bu yaygın bir durum. İnsanların ilişkilerinin ilk on 'balayı evresi' olarak tanımladıklarını duymuştum. Benim balayı dönemlerimin on dakikadan biraz daha uzun sürdüğü biliniyor. İlişkilerini ortaklıklarındaki üçüncü kişi gibi tanımlayan arkadaşlarım var; birlikte oldukları süre uzadıkça bükülen, şekil değiştiren, hareket eden ve büyüyen canlı bir şey. Bir ömrü birlikte geçiren iki insanın değiştiği kadar değişen bir organizma. Bu üçüncü varlığı beslemenin ne olduğunu bilmiyorum. Gerçekten uzun süreli aşkın nasıl hissettirdiğini ya da içeriden nasıl göründüğünü gerçekten bilmiyorum.

Aşık olduğun biriyle yaşamanın ne demek olduğunu da bilmiyorum. Birlikte ev aramaya çıkmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum; tuvalette komplocu bir fısıltıyla emlakçıya karşı komplo kurmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Her sabah uykulu bir şekilde birinin etrafında koreografi yapmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum.
Banyoda sırayla dişlerimizi fırçalıyor ve tanıdık bir rutin içinde duş alıyoruz. Bir daha asla ayrılamayacağınızı ve eve gidemeyeceğinizi bilmek nasıl bir şey bilmiyorum; eviniz her sabah ve gece hemen yanı başınızda uzanıyor.

Aslında, bir partnerle düzgün bir takım olmanın ne demek olduğunu bilmiyorum; destek için romantik bir ilişkiye hiç yaslanmadım ya da onun içinde rahatlamadım.

Hız. Ama aşık oldum ve kaybettim, terk etmenin ve terk edilmenin nasıl bir şey biliyorum. Umarım gerisi de bir gün gelir.

Aşk hakkında bildiğim neredeyse her şeyi, uzun yıllar boyunca öğrendim. kadınlarla arkadaşlıklar. Özellikle de bir dönem birlikte yaşadığım kadınlarla. Bir insan hakkındaki en küçük ayrıntıyı bile bilmenin ve bu bilgiden sanki akademik bir konuymuş gibi zevk almanın ne demek olduğunu bilirim. Birlikte yuva kurduğum kızlar söz konusu olduğunda, kocasının her restoranda ne sipariş edeceğini tahmin edebilen kadın gibiyim. India'nın çay içmediğini, AJ'nin en sevdiği sandviçin peynir ve kereviz olduğunu, hamur işinin Belle'de mide ekşimesi yaptığını ve Farly'nin tereyağı yayılsın ama erimesin diye tostunu soğuk sevdiğini biliyorum. AJ'nin çalışabilmesi için sekiz saat, Farly'nin yedi saat, Belle'nin altı saat uyuması gerekiyor ve India da Thatcher'ın dört ya da beş saatiyle günü tamamlayabiliyor. Farly'nin uyandırma alarmı Carole King'den 'So Far Away' ve obezite hakkında *Half-Ton Mom* ya da *My Son, The Killer Whale* gibi anlatı odaklı programları izlemeyi seviyor. AJ YouTube'da eski *Home and Away* bölümlerini izliyor (şaşırtıcı) ve yatakta yapmak için sudoku kitapları satın alıyor. Belle yapıyor
İşe gitmeden önce yatak odasında egzersiz videoları çekiyor ve banyodayken trans müziği dinliyor. India yatak odasında yapboz yapıyor ve
Her hafta sonu *Fawlty Towers.* (Belle bir keresinde bana özel olarak, "Nasıl bu kadar çok izliyor anlamıyorum," demişti. "Sadece on iki bölüm var.")

Bir oksijen tüpünü hevesle takıp bir insanın tuhaflıklarına ve yanılgılarına derinlemesine dalmanın ve her büyüleyici keşif anının tadını çıkarmanın ne demek olduğunu biliyorum. Farly'nin onu tanıdığımdan beri hep *etekle* gerçeği gibi. Bunu neden yapıyor? Bunun anlamı ne? Ya da Belle'in Cuma geceleri ofisten eve döndüğünde ten rengi taytını yırtıp atması gibi - bu onun kadınlara karşı sessiz öfkesinin bir işareti mi?
kurumsal sistem mi yoksa sadece hoşlandığı bir ritüel mi? AJ yorulduğunda başına bir eşarp sarıyor - bu kesinlikle kültürel benimseme değil, halde nedir? Bebekken aşırı derecede kundaklanıyor muydu ve bu ona huzurlu bir çocuklaşma hissi mi veriyor? India'nın bir rahat battaniyesi var, Nigh Nigh adını verdiği yıpranmış eski bir donanma kazağı ve uyumayı seviyor. Neden ona 'o' diyor? Ve onun erkek olduğuna karar verdiğinde kaç yaşındaydı? Aslında, tüm sevgili arkadaşlarımın çocukluklarından kalma rahat battaniyelerini masaya getirdikleri ve hepsinin cinsiyet kimliklerini tartıştığımız bir tür edebiyat salonu düzenlemekten daha çok istediğim bir şey yok. İster inanın ister inanmayın, bunu tamamen ilgi çekici bulurdum.

Bir evi işbirliği içinde kurmanın ve yönetmenin ne demek olduğunu biliyorum. Paylaşılan bir güven ekonomisinin ne olduğunu biliyorum; ödeme gününe kadar size 50 sterlin borç verecek birinin her zaman olacağını ve geri öder ödemez sizden aynı miktarda borç almak isteyebileceğini bilmek ('Sürekli sandviç değiştiren ilkokul çocukları gibiyiz,' demişti Belle bir keresinde maaşlarımız için. 'Bir hafta ton balığı ve tatlı mısırıma ihtiyacın var, bir sonraki hafta yumurtanı ve tere istiyorum'). Aralık ayında postaya verilen kartların heyecanını bilirim.

Önünde üç isim yazılı olan ve size gerçekten bir aile gibi hissettiren mektup kutusu. İnternet bankacılığına girdiğinizde bir hesapta üç soyadı görmenin verdiği garip güvenlik hissini biliyorum.

Kimliğin sizden daha büyük olmasının nasıl bir his olduğunu biliyorum; bir 'biz'in parçası olmak. Farly'nin masanın karşısındaki birine 'Biz aslında kırmızı et yemiyoruz' dediğini duymanın ya da Lauren'in 'Bu bizim

"En sevdiğim Van Morrison albümü," diyor bir partide sohbet ettiği bir çocuğa. Bunun ne kadar şaşırtıcı derecede iyi hissettirdiğini biliyorum.

Kötü bir deneyim yaşadıktan sonra bunu ortak bir mitolojiye dönüştürmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Tıpkı bir çiftin kendi hikayelerini teatral bir şekilde anlatması gibi.

Son tatillerinde kaybolan bavullar, birer satır alarak, biz de kendi mikro felaketlerimizle aynı şeyi yapıyoruz. India, Belle ve benim taşındığımız ve ters gidebilecek her şeyin ters gittiği zamanki gibi. Gerçekte anahtarlar kaybolmuş, arkadaşlardan borç para alınmış, kanepelerde uyunmuş ve eşyalar depoya kaldırılmıştı. Harika bir hikaye.

Birini sevmenin ve onunla ilgili bazı şeyleri değiştiremeyeceğinizi kabul etmenin ne demek olduğunu biliyorum; Lauren konusunda bilgiç, Belle dağınık, Sabrina'nın mesajları bitmek bilmiyor, AJ bana asla cevap vermeyecek, Farly yorgun ya da aç olduğunda her zaman huysuz olacak. Ve ben de bu şekilde olmanın ne kadar özgürleştirici bir his olduğunu biliyorum.

karşılığında tüm kusurlarımla sevildim ve kabul edildim (her zaman geç kalırım, telefonumun şarjı hiç bitmez, aşırı hassasım, her şeyi kafama takarım, çöp kutusunun taşmasına izin veririm).

Sevdiğiniz birinin, yaklaşık beş bin kez dinlediğiniz bir hikayeyi mest olmuş bir dinleyiciye anlatmasının ne demek olduğunu bilirim. O kişinin (Lauren) hikayeyi her seferinde daha gösterişli bir şekilde süslemesinin nasıl bir şey olduğunu bilirim.

anekdotsal bir Fabergé yumurtası gibi zaman ('on birde oldu', 'yani

Bu sabah dört civarındaydı'; 'plastik bir sandalyede oturuyordum', 've ben camdan yapılmış bu tür bir şezlongdayım'). Birini o kadar çok sevmenin nasıl bir şey biliyorum ki bu sizi gerçekten hiç rahatsız etmiyor.

Bu iyi prova edilmiş melodiyi söylesinler ve hatta ihtiyaç duyduklarında hikayenin hızını artırmak için destekleyici yüksek şapkayla .

Bir ilişkide kriz noktasının nasıl bir his olduğunu bilirim. Ya bu şeyle yüzleşir ve düzeltmeye çalışırız ya da yollarımızı ayırırız diye düşündüğünüzde. South Bank'te bir barda buluşmayı kabul etmenin, kıllı bir şekilde başlayıp üç saat sonra birbirinizin kollarında ağlayarak ve bir daha asla aynı hataları yapmayacağınıza söz vererek bitirmenin ne demek olduğunu biliyorum (insanlar South Bank'te sadece barışmak ya da ayrılmak için buluşurlar - en iyi terk etme terk edilme anlarımdan bazılarını National Theatre'ın barında yaşadım).

Her zaman bir deniz feneriniz varmış gibi hissetmenin ne demek olduğunu bilirim - *deniz* fenerleri - sizi kuru karaya geri götürmek için; ışığının sıcaklığını hissetmek

Sevdiğiniz birinin cenazesinde yanınızda duran elinizi sıkar. Ya da eski erkek arkadaşınız ve yeni karısının beklenmedik bir şekilde ortaya çıktığı korkunç bir partide kalabalık bir odada parıltısını takip etmek; *Hadi cips alalım ve gece otobüsüyle eve dönelim* diyen parıltı.

Aşkın gürültülü ve coşkulu olabileceğini biliyorum. Bir festivalde bataklık çamurunda ve bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda dans etmek ve gruba 'YOU ARE FUCKING AMAZING' diye bağırmak olabilir. Onları seninle tanıştırmaktır.

Bir iş etkinliğinde iş arkadaşlarınızla birlikte olmak ve onlar tarafından sevildiğiniz için insanları güldürüp sizi sevimli gösterirken gurur duymak. kadar gülmektir. İkinizin de daha önce gitmediği bir ülkede uyanmaktır. Şafakta çıplak yüzmektir. Bir Cumartesi gecesi sokakta birlikte yürümek ve bütün bir şehrin sadece size ait olduğunu hissetmektir. Bu büyük, güzel, coşkulu bir doğa gücüdür.

Ayrıca aşkın oldukça sessiz bir şey olduğunu da biliyorum. Birlikte kanepeye uzanıp kahve içmek, o sabah daha fazla kahve içmek için nereye gideceğinizi konuşmaktır. İlginç bulacaklarını düşündüğünüz kitapların sayfalarını katlamaktır. Evden çıkarken çamaşır makinesinden çıkarmayı aptalca unuttukları çamaşırlarını asmaktır.

'Burada arabada olduğundan daha , Fitness First Body Pump derslerinden birinde ölme ihtimalin bir sonraki saatte ölme ihtimalinden daha yüksek' diyor.

Dublin'e giden bir easyJet uçuşunda hiperventilasyon. Mesajlar: "Umarım bugün iyi geçer", "Bugün nasıl geçti?", "Bugün seni düşünüyorum" ve Tuvalet kağıdı ". Aşkın ay ve yıldızların ihtişamı altında gerçekleştiğini biliyorum.

ve havai fişekler ve gün batımları ama aynı zamanda bir çocuk odasında şişme havalı yataklarda yatarken, A&E'de otururken, pasaport kuyruğunda ya da trafik sıkışıklığında da olur. Aşk sessiz, güven verici, rahatlatıcı, oyalayıcı bir şeydir,

Bir şeyin bilgiççe, ahenkli uğultusu; düşme ihtimalinize karşı avuçlarını altınıza uzatmış olsa da orada olduğunu kolayca unutabileceğiniz bir şey.

Her şey sona ermeden önce beş yıl boyunca arkadaşlarımla birlikte yaşamıştım. Önce Farly erkek arkadaşı için beni terk etti, sonra AJ gitti ve sonra India bir gün beni arayıp gözyaşlarına boğulmadan önce aynısını yapmaya hazır olduğunu söyledi.

"Neden ağlıyorsun? Ona sordum. 'Scott'la tanıştığında Farly'ye nasıl davrandığım için mi? Delireceğimden mi korktunuz? Hepiniz benim deli olduğumu mu düşünüyorsunuz? Bu yaklaşık dört yıl önceydi, şimdi bununla başa çıkma konusunda daha donanımlıyım.

"Hayır, hayır," burnunu çekti. "Sadece seni özleyeceğim.

"Biliyorum," dedim. 'Ben de seni özleyeceğim. Ama bu yıl otuz yaşındasın. Ve ilişkinizin ilerlemeye hazır olması harika. Bazı şeylerin değişmesi tamamen doğru ve normal. Tüm bu olanlar karşısında kendi mantığıma şaşırdım ve sessizce arkadaşlığa hizmetlerimden dolayı CBE ile ödüllendirildim.

"Ne yapacaksın?" diye sordu. "Her zaman kendi başına yaşamayı ne kadar çok istediğinden bahsederdin.

"Bilmiyorum. Buna hazır mıyım bilmiyorum,' dedim. 'Belki de Belle erkek arkadaşının yanına taşınmaya karar verene kadar onunla yaşamalıyım. Böylece bundan sonra ne yapacağımı düşünmek için en az altı ayım olur.

'Dolly - sen *Açlık Oyunları* değilsin,' dedi. 'Bu, arkadaşlarımız arasında kimin seni en uzun süre dışarıda tutabileceğini görmek için yapılan bir dayanıklılık testi olmamalı.

Bana bir fırsat sunulduğunu fark ettim. Arkadaşlarımın her biri bir erkek taşınana kadar bekleyebilirdim. Buzdolabında tıraş kremi bulunduran Gumtree'den yabancılarla kiralayabilirdim.
Yakında bir erkek bulup umuyordum. Ya da kendi başıma yeni bir hikayeye başlayabilirdim.

Bütçeme uygun tek yatak odalı kiralık bir daire bulmak kolay ; fırınların yanında yatakları olan ve
'ıslak oda'daki tuvaletin üzerinde dengelenmiş duş başlıkları. Yirmi metrekare büyüklüğünde 'geniş tek yataklı' bir ev vardı, bir de ön kapısında polis bandı olan bir ev vardı. India benimle birlikte görüşmelere geliyor, pazarlık yapıyor, emlakçıların palavralarını sorguluyor ve bana

Bir gardırop olmadan da idare edebileceğime ve bunun yerine tüm kıyafetlerimi yatağın altındaki bir bavulda saklayabileceğime *gerçekten* inanıyordum.

Ama sonunda Camden'ın tam ortasında paramın yeteceği bir yer buldum. Zemin katta, yatak odası ve banyosu olan bir daireydi.
ve oturma odası, bir gardırop için yeterli alan ve gerçek bir banyonun üzerinde asılı duran bir duş. Arka tarafta, içinde zar zor dönebileceğim kadar küçük, kesinlikle çekmecesi olmayan, çökük, nemli bir mutfak vardı.
Lumboz penceresi ve bir teknedeymişim gibi hissettiren kanal manzarası. Mükemmel değildi ama benim olacaktı.

Birlikte yaşamış olan hepimiz yirmili yaşlarımızda 'ev veda' pub gezintisi yaptık. Yirmili yaşlarımızda ev paylaşımının bir unsuru olarak giyindik ki bu da kulağa geldiği kadar çılgıncaydı. AJ, ilk ev sahibimiz Gordon olarak orta yaş krizindeki deri motorcu ceketi, beyaz spor ayakkabıları, kısa kahverengi peruğu ve sürekli yağcı sırıtışıyla geldi. Yerleşik takıntılı temizlikçimiz Farly ise küre şeklinde bir kostüm içinde dev bir Henry süpürgesi olarak geldi.
daha çok içti. Belle, bulaşmış ruju ve Cher peruğuyla gürültülü kabus komşumuz olarak geldi. India dev bir çöp kutusu olarak geldi - bir çöp kutusunu boşaltmak, yeniden doldurmak ya da çıkarmak birlikte geçirdiğimiz zamanın en değişmez motifi gibi görünüyordu - ayakkabılarının etrafına bağlanmış çöp kutuları, şapka için bir kapak ve vücuduna yapıştırılmış boş yüz silme ve Monster Munch paketleri ile. Dev bir paket olarak geldim
Sigara içtim ve hemen pişman oldum çünkü insanlar yanıma gelip bedava istiyorlardı ve beni Kentish Town sokaklarında dolaşan Marlboro Lights'ın tanıtım kızı zannediyorlardı.

İlk sarı tuğlalı evimizin önünde son bulmadan önce bardan bara gittik. Köşedeki dükkanda Ivan'a bile uğradık, ancak iş arkadaşından gizemli bir şekilde 'bitmemiş bir iş için yurtdışına gittiğini' ve 'iz bırakmadan' ayrıldığını öğrendik.

"Sanatçılar gitti," diye mırıldandı Belle, gün karanlığa dönerken hilal boyunca yürürken . "Şimdi bankacılar taşınacak.

Bir hafta sonra, saksı bitkilerimi ve kitaplarımı karton kutulara doldurdum ve yeni evim için bantladım. Birlikte yaşadığımız son gece, India, Belle ve ben indirimli Prosecco içtik - kanlı bir on yılın içkisi - ve sarhoş bir şekilde boş oturma odamızda Paul Simon'la dans ettik. Ertesi sabah taşınma kamyonlarımızı beklerken, şarap lekeli halımızın köşesine büzüldük, yan yana otururken dizlerimiz birbirine vuruyor ve çok az şey söylüyorduk.

Tanıdığım en verimli ve düzenli insan olan Farly, yeni evime taşındığım gün eşyalarımı yerleştirmeye başlamama yardım etmek için geldi. ("Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye mesaj attım. 'Lütfen - bu benim için kokain gibi' diye cevap verdi). Vietnam yemeği sipariş ettik ve oturma odamın zemininde oturup pho höpürdeterek ve yaz rulolarını sriracha sosuna batırarak kanepeyi, sandalyeleri, lambaları ve rafları nereye koymamız gerektiğini ve her gün nerede oturup yazacağımı konuştuk. Bavullarımızı açtık
Bir gece önce yatak odamın duvarına dayadığım yatağımda, karton ayakkabı kutuları, giysi torbaları ve kitap yığınlarıyla çevrili bir şekilde uyuyakalmıştım.

Uyandığımda Farly çoktan işe gitmişti ve yastığın üzerinde, GCSE fen dersleri sırasında Tipp-Ex'teki kaldıraçlı dosyalarıma notlar yazdığından beri değişmeyen tombul çocuksu el yazısıyla karalanmış bir not vardı. 'Yeni evini ve seni seviyorum' yazıyordu.

Sabah güneşi yatak odama sızdı ve parlak beyaz bir su birikintisi halinde yatağımın üzerine döküldü. Yatağımda, serin çarşafın üzerinde çaprazlamasına uzandım. Tamamen yalnızdım ama kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim. Etrafımda bir şekilde kiralamayı başardığım tuğlalar ya da üzerimdeki çatı değildi.
minnettar olduğum şey başımdı. Artık bir salyangoz gibi sırtımda taşıdığım evimdi. Sonunda sorumlu ve sevgi dolu ellerde olduğumu hissediyordum.

Aşk orada, boş yatağımdaydı. Gençken Lauren'in bana aldığı plakların arasına yığılmıştı. Mutfak dolabımdaki yemek kitaplarının sayfaları arasında annemden kalan lekeli yemek tarifi kartlarının içindeydi.
Aşk, India'nın beni paketlediği kurdeleyle bağlanmış cin şişesindeydi; buzdolabıma yapışolan köşeleri kıvrılmış, lekeli fotoğraf şeritlerindeydi. Yanımdaki yastığın üzerinde duran notta, katlayıp daha önce yazdığı tüm diğer notların bulunduğu ayakkabı kutusunda saklayacağım notta.

Tek kişilik teknemde güven içinde uyandım. Yeni bir ufka doğru süzülüyordum; bir aşk denizinde yüzüyordum.

İşte oradaydı. Kim biliyordu? Başından beri oradaydı.

Yirmi Sekiz Yaşında Aşk Hakkında Bildiğim Her Şey

Her iyi erkek, kendisiyle barışık bir kadını, onu etkilemek için numaralar yapan bir kadına tercih eder. Bir erkeğin dikkatini çekmek için asla uğraşmak zorunda . Eğer bir erkeğin sizinle 'ilgilenmeye' ihtiyacı varsa
yönetmek sizin işiniz olmayan sorunlar.

Muhtemelen en iyi arkadaşınızın erkek arkadaşıyla en iyi arkadaş olmayacaksınız.

Bu hayalden vazgeçin, bu fanteziye elveda deyin. Arkadaşınızı mutlu ettiği ve siz de uzun bir öğle yemeği boyunca onun arkadaşlığına dayanabildiğiniz sürece her şey yolunda demektir.

Erkekler çıplak kadınlara bayılır. Diğer tüm ziller ve ıslıklar pahalı bir zaman kaybıdır.

Online flört cesurlar içindir. Gerçek hayatta insanlarla tanışmak giderek zorlaşıyor ve meseleyi kendi ellerine alanlar - aşka yaklaşma şansı için aylık ücret ödeyenler, süpermarkette el ele tutuşacakları özel birini aradıklarını söyleyen utanç verici bir profil dolduranlar - romantik kahramanlar olarak yükseliyorlar.

Brezilya ağdası istiyorsanız yaptırın. Eğer istemiyorsanız, yaptırmayın. Çıplak hissetmeyi seviyorsanız ve harcayacak paranız varsa, tüm yıl boyunca ağda yaptırın. Bir erkek için asla yaptırmayın. Ve sakın 'kız kardeşlik' için bir tane almayın - kız kardeşliğin umurunda bile değil. Bir işe yaramak istiyorsanız lanet olası bir kadın sığınma evinde gönüllü olun.

Kasık kıllarınızla ilgili politika. Ve sakın kılsız olmanın kirli ya da çirkin olduğunu düşündüğünüz için kıl aldırmayın - eğer bu doğru olsaydı, yaşayan her ağdasız erkek kirli olurdu. (Maaş izin verirse, bir daha asla tüy giderici kremin yanından bile geçmeyin).

Bittikten sonraki ilk birkaç yılda geçmiş ilişkilerin şarkılarını dinleyemeyebilirsiniz, ancak kısa süre sonra albümler size geri dönmenin yolunu bulacaktır.

Cumartesi günleri deniz kenarında ve Pazar geceleri kanepede spagetti yerken yaşanan tüm o anılar, akorların etrafından yavaşça açılacak ve kaybolana kadar şarkıların içinden süzülerek yükselecek. Her zaman zayıf bir tanıma olacak Bağırsaklarınızın derinliklerinde bir yerde, bir hafta boyunca bu şarkının, bu adamın evreninizin merkezinde olduğunu, ancak bir noktada kalbinizi yakmayacağını söyler.

Hâlâ sarhoş olup erkek arkadaşınızın önünde başkalarıyla flört ediyorsanız, ilişkinizde bir sorun var demektir. Ya da daha büyük olasılıkla sizde. Bu düzeyde bir ilgiye neden ihtiyaç duyduğunuzu daha sonra değil, bir an önce ele alın. Çünkü dünya üzerindeki hiçbir erkek, hissettiğiniz boşluğu dolduracak kadar büyük bir anlık tatmin kaynağına sahip değildir.

Çoğu zaman, birinin size verdiği sevgi, sizin kendinize verdiğiniz sevginin bir yansıması olacaktır. Eğer siz kendinize nezaket, özen ve sabırla davranmazsanız, büyük ihtimalle başkası da size davranmayacaktır.

Ne kadar zayıf ya da şişman olduğunuz, hak ettiğiniz ya da alacağınız sevginin bir göstergesi değildir.

Yaşlandıkça ayrılıklar daha da zorlaşır. Gençken, bir erkek arkadaş kaybedersiniz. Yaşlandıkça, birlikte yaşadığınız bir hayatı kaybedersiniz.

Hiçbir pratik mesele sizi yanlış bir ilişkide tutacak kadar önemli değildir. Tatiller iptal edilebilir, düğünler edilebilir, evler satılabilir. Pratik konulardaki korkaklığınızı saklamayın.

Birine olan saygınızı kaybederseniz, ona tekrar aşık olmanız mümkün olmaz.

Birbirinizin hayatına entegrasyon tamamen eşit olmalıdır; her ikiniz de kendi arkadaşlarınız, aileleriniz, ilgi alanlarınız ve kariyerlerinizle ilgilenmek için çaba göstermelisiniz. Eğer dengesiz olursa, kızgınlık size doğru geliyor demektir.

Eğer doğru hissediyorsanız ilk buluşmada seks yapmalısınız. Küstah, kendi kendine yardım eden bir düşünce ekolünden asla tavsiye almamalısınız.

Adam eşek, sen havuçsun. Siz kazanılacak bir nesne değilsiniz, etten, kandan, cesaretten ve içgüdüsel duygulardan oluşan bir insansınız. Seks bir güç oyunu değildir - rızaya dayalı, saygılı, neşeli, yaratıcı, işbirliğine dayalı bir deneyimdir.

Birinden ayrılmak kadar berbat bir duygu yoktur. Terk edilmek, bir noktada yeni bir acıya dönüştürülebilen şiddetli bir acıdır.

Enerji. Birinden ayrılmanın suçluluk ve üzüntüsü içinizden başka hiçbir yere gitmez ve eğer izin verirseniz, sonsuza kadar zihninizde devreler yapar. Bu konuda Auden'a katılıyorum: 'Eğer eşit sevgi olamazsa / Daha sevgi dolu olan ben olayım.

Bir kişinin , kırkında ya da yüz kırkında bekar olmasının pek çok nedeni olabilir ve bu durum onu uygunsuz yapmaz. Herkesin bir geçmişi vardır. Onlarınkini dinlemek için zaman ayırın.

Tamamen yabancı biriyle seks yapmak her zaman tuhaftır, ancak birinin evinde kalmak - çarşaflarında, yatak odasında ya da sizinkinde kalması - daha da tuhaftır.

Mutluluğunuzun tek sağlayıcısı olmak hiç kimsenin işi değildir. Özür dilerim.

Mükemmel erkek nazik, eğlenceli ve cömerttir. Köpeklere merhaba demek için eğilir ve rafları kaldırır. Clive Owen'ın gözlerine ve David Gandy'nin pazularına sahip uzun boylu Yahudi bir korsan gibi görünmek bir başlangıç noktası değil, ek bonus olmalıdır.

Herkes hoşlanabilir. Sevilmek çok daha büyük bir şeydir.

Orgazm taklidi yapma. Kimseye bir faydası olmaz. Gerçeği kaldırabilecek donanımdan sahip.

Eğer bunu doğru nedenlerle yapıyorsanız ve her iki taraf da karşılaşmanın doğasının tamamen farkındaysa, gündelik seks gerçekten iyi olabilir. Kendinizi daha iyi hissetmek için reçetesiz satılan bir reçete gibi kullanıyorsanız, korkunç derecede tatmin edici olmayan bir deneyim olacaktır.

Bir ilişkinin en heyecan verici kısmı, o kişinin sizin olup olmadığını henüz bilmediğiniz ilk üç aydır. Hemen ardından gelen harika kısım ise o kişinin sizin olduğunu anladığınız zamandır. Bundan birkaç yıl sonra gelen kısım ise hiç deneyimlemediğim bir şey. Görünüşe göre her zaman heyecan verici değil, ama en iyisi olduğunu duydum.

Biri ölmediği sürece, bir ilişki giderse, bunda bir şekilde sizin de payınız vardır. Aynı anda hem özgürleştirici hem de bunaltıcı
Bunu bilin. Erkekler kötü değildir, kadınlar iyi değildir. İnsanlar insandır ve hepimiz hata yaparız, hatalara izin veririz ve bunları mümkün kılarız.

Amaç samimiyettir; tembellik değil.

Arkadaşlarınızın bir ilişki için sizi bir kez terk etmesine izin verin. İyi olanlar her zaman geri gelecektir.

Uyumanın imkansız olduğu gecelerde kalp atış hızınızı düşürmek ve uykuya dalmak için önünüzde uzanan tüm maceraları hayal edin ve

Şimdiye kadar kat ettiğiniz mesafeler. Kollarınızı vücudunuza sıkıca sarın ve kendinizi tutarken aklınızdan şu düşünceyi geçirin: *Ben senin yanındayım*.

Teşekkür

Bu kitap sadece post-it'ler, öykü parçaları ve fikir kırıntılarından ibaretken onu şekillendiren menajerim Clare Conville'e teşekkür ederim. Yetenekleri kadar nezaketleri de bol olan bir dost tarafından temsil edildiğim için çok minnettarım.

İlk görüşmemizden itibaren kitabı ve beni tamamen anlayan, içgüdüleri ve kavrayışıyla baştan sona beni hayrete düşüren Juliet Annan'a teşekkür ederim. Daha iyi bir mizah, deneyim ve rehberlik isteyemezdim; daha iyi bir editör hayal edemezdim.

Anna Steadman'a kitap üzerindeki mükemmel çalışması ve yıllar boyunca yazmamı sürekli teşvik ettiği için teşekkür ederim.

Penguen'den Poppy North, Rose Poole ve Elke Desanghere'e sınırsız enerjileri, coşkuları ve işbirlikleri için teşekkür ederiz. Sizler kardeşliğin som altın üyelerisiniz.

Marian Keyes ve Elizabeth Day'e kitabı ilk okudukları ve destekleriyle bu kadar cömert ve büyük yürekli oldukları için teşekkür ederim.

Sarah Dillistone, Will Macdonald ve David Granger'a Billy Idol saç kesimine sahip 22 yaşındaki birine şans verdikleri ve bana hayatımı değiştiren bir iş verdikleri için teşekkür ederim (bir daha bu kadar eğlenceli bir iş bulabileceğimi sanmıyorum).

Beni yazmaya teşvik eden ilk kişi olduğu, sürekli desteği ve tavsiyeleri ve on altı yaşımdayken beni punk rock ile tanıştırdığı için Richard Hurst'e teşekkürler.

Sırf onları güldürebilmek için daha komik olmak istememe neden olan Ed Cripps ve Jack Ford'a teşekkür ederim.

Jackie Annesley ve Laura Atkinson'a bana *Sunday Times* Style'da köşe verdikleri, sabır ve özenle beni düzenleyip yönlendirdikleri ve bir hikayenin nasıl anlatılacağı konusunda bana çok şey öğrettikleri için teşekkür ederim.

Son on yılın tüm bu hikâyelerini benimle birlikte yaşamakla kalmayıp bunları paylaşmama izin veren muhteşem kadınlara teşekkür ederim. Farly Kleiner, Lauren Bensted, AJ Smith, India Masters, Sarah Spencer Ashworth, Lacey Pond-Jones, Sabrina Bell, Sophie Wilkinson, Helen Nianias, Belle Dudley, Alex King-Lyles, Octavia Bright'a özellikle teşekkür ederim,

Peach Everard, Millie Jones, Emma Percy, Laura Scott, Jess Blunden, Pandora Sykes, Hannah Mackay, Sarah Hicks, Noo Kirby ve Jess Wyndham.

Kleiner ailesine teşekkür ederim, hakkında yazmama izin verdikleri için ve Bu kitabı, alçakgönüllülüğü, dürüstlüğü ve tutkusu yazdığım her kelimede beni sonsuza dek cesaretlendirecek ve ilham verecek olan Florence'a ithaf ediyorum.

Bana her zaman her şeyin mümkün olduğunu söyleyen aileme - Anneme, Babama ve Ben'e - teşekkür ederim. Onlar tarafından asla yargılanmayacağımı bilerek, bir hikayeyi dürüstçe anlatmam için beni her zaman cesaretlendirdiler. Sizlere sahip olduğum için ne kadar şanslıyım - sizi çok seviyorum.

Ve son olarak Farly'ye teşekkür ederim, onun sarsılmaz desteği ve desteği olmasaydı bu kitabı yazamazdım. Sen benim en sevdiğim aşk hikayesisin - her zaman da öyle kalacaksın.

BAŞLANGIÇ

Konuşma başlasın ...

Penguen'i takip edin Twitter.com@penguinUKbooks

Tüm hikayelerimizden haberdar olun YouTube.com/penguinbooks

Pinterest'inize 'Penguin Books'u sabitleyin

Facebook.com/penguinbooks adresinden 'Penguen Kitapları'nı

beğenin SoundCloud.com/penguin-books adresinden Penguen'i

dinleyin

Yazar hakkında daha fazla bilgi edinin ve
Penguin.co.uk'de bunun gibi daha fazla hikaye
keşfedin

İNCİR AĞACI

İngiltere | ABD | Kanada | İrlanda |
Avustralya Hindistan | Yeni Zelanda | Güney
Afrika

Fig Tree, adreslerini global.penguinrandomhouse.com adresinde bulabileceğiniz Penguin Random House şirketler grubunun bir parçasıdır.

İlk yayın tarihi 2018

Telif Hakkı© Dolly Alderton, 2018

Eser sahibinin manevi hakkı savunulmuştur Kapak

tasarımı: StudioHelen

İzinler: Margaret Atwood'un *Alias Grace adlı eserinden* alıntıdır, Margaret Atwood adına Curtis Brown Group Ltd, Londra'nın izniyle yeniden üretilmiştir. Telif hakkı © O. W. Toad, 1996; 'Lovesong'dan alınan satırlar Ted Hughes'un *Crow* (Faber and Faber, 1972) adlı eserinden alınmıştır, © Ted Hughes, 1970, 1972; Bob Dylan'dan 'Shelter from the Storm'dan satırlar, telif hakkı © 1974 Ram's Horn Music, yenilenmiş 2002 Ram's Horn Music, tüm hakları saklıdır, uluslararası telif hakkı güvence altına alınmıştır, izinle yeniden basılmıştır; ve W. H. Auden'dan 'The More Loving One'dan satırlar, telif hakkı © 1960 W. H. Auden, yenilenmiş, Curtis Brown, Ltd'nin izniyle yeniden basılmıştır

ISBN: 978-0-241-98209-9

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
https://t.me/cevirigilleryorum

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.
Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.
Sevgiler.
Çevirigiller Ekibi.